

$$200 \times \frac{0.40}{0.5} = 160$$

12%

$$\frac{200 \cdot 12}{100} = 24$$

$$\frac{24 \cdot 19}{100} = 4.56$$

12

$$24 \cdot 100 = 2400$$

~~200~~

2

1

10

7

$$\frac{2}{7} = 0.2857$$

6

$$0.09 \cdot 100 = 9$$

$$\frac{24}{6} = 4$$

$$\frac{100}{3} = 33.33$$

$$\frac{2}{7} = 0.2857$$

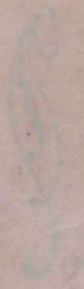
25

Handwritten text at the top of the page, possibly a signature or address, including the words "de Paris" and "max".

Radunus miljon

Edgar Wallace roman

roman

Faint text at the bottom of the page, possibly a publisher's name or address.

1/11 Paris 1870

Kadunud miljon

Edgar Wallace romaan

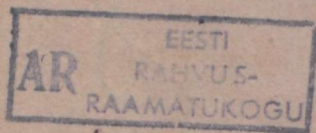
Ingliskeelest

D-ä. „Raja“ kirjastus, Tallinnas 1924.

A.-S. „Ühiselt“ trükk, Tallinnas, Pikk täul. 42. 1924.

Ar 924
Wallace

136023 x

I. peatükk.

„Te pillasite lille maha, härra,“ ütles walwur.

Salapolitsei inspektor James Sepping punastas ja waatas süüdlase näoga kolme kannikest parkettpörandal.

Ta ei olnud salapolitseiniku moodi ja selle kõrge ametijärgu jaoks näis ta olewat liig noor. See oli juur-
repärase tehaehitusega, wõimas noormees.

„Ei, ärge wõtke neid üles, kui lilled pillamine siin ei käi lossi korralduste wastu. Nad ainult ilustawad pörandat.“

Kaardiwäe wahtmeister weidras 16-aastasaja ülikon-
nas sõrmitses oma halli habet ja waatas kahtlustawalt wõõrale otja. Jimmy Sepping näis olewat täiesti kaine.

„On ainult keelatud pilduda paberit maha, kuid lilled kofta pole midagi öeldud. Tänan teid, härra.“

Jimmy pistis mehele rahatüki pihku.

„Kul tuleb ette, nagu oleksin teid loojas ennemalt näinud, härra“, ütles walwur.

„Olen siin ennem käinud“, wenitas Jimmy aeglaselt.

See omapärane wiis wenitada sõnu oli tal pärit Dyfordist, ülikooli päewilt. Politseiosakonnas, mille mund-
rit Sepping kandis, oli valmistatud palju nalja, kui noor ohwtjer käis ringi, deflameeris Iliadat, et hoida end walwel.

Ta seisis lilled juures, kuni walwur läks ära. Noor-
mees oli õrnatundeline ja käis iga aasta teatawal päe-
wal kord kindluses, et pillata lilli kohale, kus Fritz Haus-
man oli waadanud naerdes surmale filma. Fritz oli
sakslane ja salakuulaja. Jimmy oli teda jälginud ja
arreteerinud. Jimmy tunnistus oli määranud ta saatuse.
Siis, ühel ilusal mailuu hommikul olid nad wiinud tema
maha lasta ja ta oli sammunud rõõmsalt ja julgelt jurma.

„Lohin ma suitsetada ühe sigareti?“ küsis ta ja õhmitser lubas. Salakuulaja mõttis toosist sigari ja pistis toosi naerdes westitasku, ette jüdame kohale.

„See on teil mist teel ees?“ ütles ta lõbusalt.

Sel kombel furra oleks joovinud Jimmy, sest see oli kangelase jurn.

Nii tuli ta iga aasta kord kohale, kus oli seisnud Friß ja austas inimlikku wahwust.

„Jimmy!“

Salapolitseinid pöördus ümber hääle sihis ja nägi enese ees noore tüdruku lõbusalt muigawaid sinisilmi.

„Gallo“, ütles Jimmy kohmetult. „Olete kanninud juuksed üles!“

Neiu wangutas etteheitwalt pead.

„Ei kõlba teha märkuseid daami wälimuse kohta“, ütles ta waljult. „Wuidugi kannan nüüd soengut, wõi tahate, et mul peab olema ifka alles pats seljal? Seldeste, olen juba kahelkateistkümnne aastane! Aga mis teie siin teete?“

Noormees polnud faks aastat näinud Joan Waltoni ja oli nüüd imestunud, nähes enese ees endise kooliplika asemel täiskaswanud noort neidu. Kunagi warem polnud ta õieti märganud Joan Waltoni ilu, kuid tüdruku enesewalitsemise ja kindla ijeloomu peale oli ta pööranud ju ammu tähelepanu.

„Tulin vaatama wanu kroonimisehteid ja Iosfirume“, ütles noormees wabalt. „Peale selle tahtsin näha torni, kus tapeti wäikesed printsid. Näin siin ka wahel uurimas waatamiswäärilisi lääkirju ja nimetähti feintel.“

Neiu raputas pead.

„Ma ei usu teid. Nex ütleb, et olete töökam ja asjalikum mees terwes Londonis. Ei teil jattu selle peale aega.“

„On Nex siin?“ küsis Jimmy äkki.

„Jah, ja Dora ka. Ta pidi jööma teiega neljapäewal lõunat.“

Jimmy naeratas.

„Mh ja. Olen teda viimasel ajal jagedasfi näinuo. Mis on temaga, Joan?“

„Istuge, Jimmy. Oli päriselt saatuse juhtimine, et kohtasin teid. Tunnistan avameelselt üles: omal ajal isegi kartsin teid, minu meelest oli nii weider, et olite jalapolitienif —“

Nad läksid pikki koridore mööda edasi kuni jõudsid ruumi, kus mõred taistastid pääsemast seinte ääre. Väbi mõre paistisid surmamõistetute kirjutused kiiviseintelt.

Joan tähendas pingile.

„Kaine, ju patud on sulle andeks antud“, ütles Jimmy.

„Oh, ma ei talli pikka juttu, Jimmy. Mis arvate, ega Rexist ei ole ilus, et ta tahab abielluda nii ruttu Edie jurma järgi?“

Jimmy näolt kadus naer.

„Ma ei tea“, ütles ta taja. „Edie jurmast saab liigemale kaks aastat ja ega ometi ei mõi nõuda, et Rex jääks igamesti truuks ta mälestusele.“

Neiu kortsutas kulmu ja Jimmy nägi, kuidas ta väikesed käed pigistustid kõwemini ümber päewamarju.

„Miks ei taba te seda koledat meest?“ küsis neiu ärritatult. „Ei lähe, et ta on wabaduses ja hukutab inimelusi. Oh Jimmy, see oli hirmus, hirmus!“

Jimmy Sepping ei wastanud. Nimeta kirja järgi oli igatahes raske tabada süüdlasi ja „Rupie“ polnud harilik kurjategija. Just päew enne Rexi ja Edith Brantjome pulmi oli leitud mõrsja furnult woodist. Ta peos oli sinihape ja woodi lõrwal maas kiri, millega kurjategija jaatis neiu külmawereliselt jurma.

„Oleme teinud kõik, mis võimalik“, ütles Jimmy rahulikult. „Rupie kuriteod ei seisja ainult kahtlaste kirjade sepiitsemises. Ta ajab suurt salaäri. On Londonis peaaegu poolteist tähtsatelt meestelt raha wälja pressinud ja waene Edie on ainult üks neist paljudest, keda ta on saatnud enesetapmise teel hounda.“

Ja kõneaine muutmiseks küsis Sepping:

„Dora, teise meeldib, eks?“

Neiu noogutas.

„Ei olnud minust küll ilus, kui käisin peale, et pü-
nad lükkataks edasi. Rex armastab Dorat kui hullumeelne
ja peab juurt lugu mister Colemanist, ta isast. Kuid
siiski on Rex mures, Jimmy.“

Neiu lõi noormehetele hoiatava pilgu ja keerates
pead, nägi Jimmy Rex Waltoni enese poole tulewat.
Rexiga oli kaasas noor neiu, kelle mõlum ilu äratas
Jimmy Seppingi südametunnustust. Neiu
oli pika kashuga ja õrna, paenduva kehahitusega. Tal
olid kuldkollased juuksed ja targad hallid silmad. Rogu ta
esinemine oli waba ja loomulik, jelles ei olnud midagi
kunstlikku. Ta naeris ja tõstis käe terwituseks. Jimmy
tõusis pingilt ja läks talle vastu.

Rex Walton oli mustawereline ja laiade õlgadega mees,
kelle näoilmeist väljendus nukrus. Ta oli kahetja aastat
neiuist wanem — just Jimmy wanune — mõlemad noor-
mehed olid käinud üheskoos Charteri kolledžhis, pärast
Oxfordi ülikoolis ühes teaduskonnas ja jäänud ka hil-
jem headeks sõpradeks, hoolimata Rex Waltoni suurest
rikkusest ja Jimmy kehusest.

„Pagana pihta, mis ja siin teed, Jimmy?“ küsis
uustulnu.

„Ära küsi temalt“, ütles õde. „Jimmyl on tublisti
arenenud omadused, mis aitavad tal wastustest kõrwale
põigelda.“

„Mulle ta awaldab tõtt“, ütles teine neiu ja istus
pingile. „Minu meelest on see wana lojs õige kena, kuid
mõjub weidi raskelt. Aga torne tahaksin siiski näha.“

„Vaadake neid Joaniga“, ütles Rex Walton kähku.
„Mul on waja Jimmyga rääkida.“

Kui Rex oli mures, siis oli ta hoolimatu ja peaaegu
ebawiiisakas. Nähtawasti oli mõrsja juba kannatanud ta
meeleolu all, sest ta oli ettepanekuga sõnalausumata nõus.

„Ma olen täna hommikul õige südametu“, ütles Rex,
kui nad olid jäänud üksi. „Ei oleks Dora nii pehme loo“

muga, oleks ta ammugi läinud koju. Jimmy, ma olen päriselt pigis. Kuidas ma sooviks sulle kõik avaldada!"

„Kupiešt?“ küsis teine rahulikult.

„Jah... sellest ja veel enam. Olen hull... ja võib olla ka — ei ole. Kui ma tõesti arvasin, et olen hull, ei küsiks ma sul t nõu. Kuid ma ei tohi sulle kõike avaldada, sest siis murran kellegi usalduse.“

Rey Waltoni iseloom koosnes imelikust jõukülluse ja nõrkuse segust. Ta lihtsameelsus oli saanud teiste suus päriselt kõnekäänuks, ta keheline wahwus oli toonud talle koloneli aukraadi sõjas ja waewalt jatkus ta laial rinnal ruumi aumärkidele. Ta oli ühe suure terajetöösturi ainuke poeg ja oli pärinud miljondollarilise waranduse, mis, nagu teadis Jimmy, oligi talle peamureallikaks. Rey oli küll pärandanud isalt waranduse, kuid mitte tema äri-
lisi omadusi. Billajatele oli ta ohtitud seltsimees ja ker-
justele hea märgilaud, sest ühtki kirja abipalwetega ei saanud ta tühjalt tagasi. Sga kelm oli julge, et äratab Reysi kaastundmust ja saab abi. Mõni mees, kes oli ol-
nud temaga ühes sõjawäljal, pumpas päriselt automaat-
selt raha.

„Kas said juba teise kirja?“ küsis Jimmy.

Wastuseks wõttis Rey põuest kirjataasku ja ulatas sõbrale halli märkustehe.

„Täna hommikul“, ütles ta nukralt.

Jimmy muusutas paberit. Sellel oli suitsu lõhn juures, mis oli iseloomustaw kõigile Kupie epistlitele. Te-
mal polnud ei kuupäewa ega aadressi. Ta siju oli järg-
mine:

„Kui teie abiellute Dora Colemaniga, teen teid ker-
juseks. Kui kindlas kohas teie raha ka ei oleks, te ei saa
teda hoida minu eest. See on wiimane kord, kus hoiatan
teid. R.“

Jimmy andis kirja tagasi.

„Dora kohta aga ei ähwarda ta midagi... ei osata
ka minewikku ainja sõnagagi?“ küsis ta.

„Ei — mis ja arwad sellest?“

„Lühi kõik“, ütles Jimmy põlglikult. „Kuidas saavad nad riisuda sul t raha?“

Rex nihutas raskemeelselt istmel.

„Aga Belmari raha ta riisus“, ütles ta. „Ma rääkisin ühe — ühe mehega, kes tunneb kaunis hästi seda kelmi ja tema on selle asja kohta kõijemal arvamisel kui sina.“

„Kes see oli?“ küsis salapolitseini üldishimulikult.

„Pole aus tegu sulle seda öelda, sest ma lubasin waitida. Ta andis mulle nõu, et —“ Rex waitis.

„Oli see ehk mõni tähtis mees, keegi ametnik?“

„Jah, üks suur mees Scotland Yardis.“ *)

Jimmy milistas ja teine jatkas kõhku.

„Ma tahtsin rääkida sulle, kuid siis kohtasin ma seda teist õige iseäralikkudel tingimustel. Ta polnud jellest kuuldes sugugi rõõmus, sest ta tema kardab Kupiet.“

„Kes ta oli?“ küsis Jimmy peale, kuid Rex waitis kangekaelselt.

„Ara pööra kirjale tähelepanu“, ütles Jimmy. „See on öieti kümnes ahwarduskiri jesshaadik, kui kuulutasite wälja kihluse, eks ole? Kupie on küll kaval, kuid mitte kõikwõimeline. On olemas mõnedki asjad, mida ta ei suuda teha. Kas Dora teab?“

Rex noogutas.

„Tema on samal waatepunktil nagu sinagi, kuid mõnikord on ta väga hirmunud ja see teeb mulle walu Jimmy, kas politsei ei suuda tabada seda siga?“

Jimmy ei wastanud küsil ajal ja ütles siis:

„Ma kirjutasin tubli summa, kui saaksin teada selle politsei ohwitseri nime, kes soovitas, et ja wõtaks Kupiet kõijest.“

Teine peatükk.

Truunis nr. 375 tuli punkt kell kaks kofku kolm ülemat politseiametnikku, et arutada nädala mõitused ja kaotusi. Bill Dicker oli muutmatult komitee juhataja ja

*) Salapolitsei staap Londonis.

Jimmy Sepping sekretäär, sest ta oli neist kolmest kõige noorem. Miller, mustajuukeline ja külmawereline mees, oli kolmas.

Iga nädal kella kahe ja nelja wahel tulid need kolm meest arutama nädala „äri“, uurisid wõite ja kaotusi, seadsid kokku plaanid järgmise nädala peale ja tutvunesid allametrifkude teadaannetega.

Nr. 375 oli wäiklane ametiruum ja hoolimata awatud afendest ning elektri-õhupuhastajatest, oli õht harilikult sinine, sest need mehed olid suured piibusuitsetajad, wäljaarmatud Sepping, kes armastas suitsetada Savanna figarid.

Sel helgel maikuu pealelõunal paistis päike afendest sisse. Komitee liigete filmad pöördusid tahtmatult sädewale jõe ja sellel üles ning alla liikuwatele laewadele ja paatidele, haljale kewade lehestikule, mis kattis puies-tiku jõe kaldal ja uuele maakonnandõukogu hoonele. Kõik oli heledas kewadpäikese paistes meelitawam kui need kaelakohutulised aktid, millele mehed olid sunnitud kõitma tähelepanu.

Minult Bill Dicker, kes oli wajunud sügawalt mõttesse, ei lastnud oma filmadel ringi rännata.

„Kuidas on selle asjaga Greenwichis?“ küsis ümmar-guje peaga Miller, piüides tuua elu komitee liigetesse.

„Harry Feld tegi seda“, wastas Dicker tumedalt. „Jimmy, tähendage õige üles see ohwitser, kes jaatis peastaapi selle teadaande. Ta tuleb esildada kõrgenduse saamiseks. — Jah, Feld oli see, kes pani toime selle rööwimise. Täna pealelõunat toodi ta siia. Imelik eriala on sel Feldil. Ta ei ole omas elus kunagi midagi warastanud peale riiete. Aga selle peale on ta ka ojan.“

„Gertfordi mõrtsukat ei ole meie raamatutes?“ küsis Jimmy.

Dicker raputas pead.

„Kad ei palunud meist abi. Gertfordi politsei ei pööra kunagi peastaabi poole enne, kui on kaotanud jäljed.“

Miller tõusis üles ja sirutas. ,

„See on siis kõik?“ küsis ta. „Täheandan mööda-
minnes, et leidjime üles jelle rahavabriku, kus valmis-
tati Ameerika dollareid, kuid jellest leiata minu aruandest.“

Bill Dicker noogutas.

„Loodan, et püüame need kelmid kõik finni. Kui
Tony Frascati tegi putket sajatuhande naelsterlingiga, ei
olnud see meile küll auks. Ma arvan ikka, et keegi pea-
staabis andis talle võimaluse libiseda kätewahelt.“

Neil jónadel polnud tähendust, nad olid jhitud ruu-
mi, näis nagu oleks ülem sellega ainult kuuldawalt awal-
danud omi mõtteid. Kuid peainspektor Milleri tõmmu-
werd nägu pruustas jügewalt.

„See asi käis minu alla, härra“, ütles ta ojatawalt ja
kui keegi neist kolmest ütles teisele härra, siis tähendas
jee, et õhus oli midagi käärimas. „Me tegime kõik, et
tabada Tonyt, ma ise olin Doveris ja walwajin üle kaa-
nali *) jöitwaid laemu — —“

„Muidugi“, ütles Bill oma haruldase naeratusega,
„jeda oleks wöinud juhtuda igauhega meist. Tony oli
juur kelm ja oli wististi meelitanud mõne meie mehe
wörku. Teie ei saa sinna midagi parata. Igatahes aga
on Tony jurnud ja nüüd on jest möödunud jaitse aastat.“

„Ma oli walmis lahutama ametist — —“ algas
Miller, kuid teine takistas teda käelligutusega.

„Unustage. Meil kõigil on omad wead. Siin on
praegu käsil tähtsam asi“, ütles ta aeglaselt, „ja Jimmy,
teie olete jellest huwitatud. Mötlen nimelt Kupiet!“

„Issand, Bill, ma unustajin, et teil on waja ära
minna“, hädaldas Jimmy, „ja mul oli tarwis teiega rää-
kida Kupie üle.“

„Sellest ma just tahakski rääkida“, ütles Bill Dicker
hõõrudes järeilmõtlikult nina. „Kupie tegudele tuleb
panna piir. Te lugesite, mis Westminsteri coroner ütles
Shale asjast? See on teine enesetapmine käesolewal
aastal ega jää need kaks tänawu wiimasteks Kupie ohwri-
teks. Meil on wöimata teha kindlaks, kui paljudel ini-

*) Doveri wäin ehk Pas de Calais.

mestel on Kupie kannul. Ma olen olnud nelikümmend kolm aastat politsei teenistuses ja võin lugeda ühe käe sõrmedel üles oma nurjaminekud. See kõlab kelmisena, kuid pole seda. Ei ole ühtegi elusat kelmi, teda ma olen jälginud ja poleks tabanud. Neli, teda ma ei saanud kätte, on surnud."

Peasuperintendent William Dicker rääkis õigust. Kus iial kurjategija lohtas kurjategijat, seal tunnistasid nad tema juurwaimsus, sügawat mõistust ja armutut õigusenõudmist. Mehed olid läinud wõlla tema walju näoga filmade ees.

"Kuid Kupie on mind wiinud pigisje", jatkas ta raske meelset. "See on etteheide politseile, kuigi ainult ühikud ta ohwritest on käinud kaebamas."

"Ega ole neid ka palju, kes weel mõtlewad tulla kaebama", ütles Jimmy, süüdates uuesti sigari. "Kas mäletate seda City *) meest, kes tuli siia ja palus, et meie muretseks tagasi kirjad, mis ta oli saatnud ühele toorineile?"

"Ta pole peale seda enam käinud — mis on juhtunud?" küsis Dicker.

"Kupie reprodutseeris kirjad ja andis trükki. Kõik ohwri kodafondjed ja tuttawad said ühe ärakirja — ta naine, ema, ärikaaslased, pankiir, kõik, teda tuli wõtta armesse. Kupie sai laiali jaata ainult ühe kirja, kui City mees maksis kelmile waikimise eest suure summa. Täna käis siin Dawson Collett, see advokaat, selle kätte mees oli usaldanud oma asja. Ta ütles, et olemat soowitanud mitte pennigi maksta, kuid mees on siiski maksanud kahesjatuhat naelsterlingit. See on uus terror mis Kupie on nüüd tarwitusele wõtnud."

"Kas on praegu päewaforraal ka mõned wärsked asjad?" küsis Dicker.

"Walton küll, kuid see pole enam nii wärsk", ütles Jimmy. "Kupie on saatnud mu waeße sõbra päriselt hä-

*) Londoni äri- ja rahailma keskkoht.

dasje. Miller, pöördus ta äkki tõmmu näoga mehe poole, „ega te ei tunne Waltoni?“

„Wähe“, vastas teine.

„Olete kunagi temaga rääkinud?“

„Wõib olla, kuid miks tahate seda teada?“

Ta hääles väljendus wiha.

„Walton ütles mulle, et keegi oli joowitanud tal wõtta Kupiet tõsiselt. Keegi, kes on kollitanud mu sõpra tondijuttudega.“

Milleri nägu oli pilwes.

„Ma ei tea, mis te mõtlete „tondilugude“ all“, ütles ta terawalt. „Muidugi joowitasin, et Walton astuks teatavad sammud. Kui armate, et Kupie —“

„Noh, poisid, ärge nägelege“, ütles Bill Dicker warhele. „Mul on Kupie jõu ees juur auhartus. Tal on tõesti olemas teated kõigi inimeste kohta —“

Ta katkestas lause, sest uksest astus sisse ametiüli-konda riidetatud jalapoliitseinik, firi käes.

„Minule?“ küsis Miller. Ta awas ümbriku ja wõttis wälja kaks lehte masinafirja. Dicker rääkis Jimmyga, kui kuulis äkki karjatuist ja keeras end kannapealt ringi. Miller seisis afna all, hoidis ühe käega enesel kõrist kinni ja muljus teises k- s firja. Ta tume nägu oli surmu-kahwatu ja metsitu pilgul wahtis ta enese ette.

„Sumala pärast!“ hüüdis Bill Dicker ja oli ühe hüüpega mehe kõrwal. „Mis on wiga, Miller?“

Miller raputas pead.

„Ei midagi... ei midagi“, ütles ta ärewalt, „Wabandage mind...“

Ta läks kiirelt wälja. Nad kuulsid teda sulawat oma toa ukse ja mehed waatajid üksteisele otsa.

„Mis jelle Milleriga õieti on — sai ta halb uudi-leid?“

Jimmy wangutas abitult pead.

„Ma ei tea. Ta pole naijemees, nii ei wõi need olla perekondlised mured. Te teate, misjugune ta on, kunagi ei awa ta teile oma siseilma —“

Dicker peatas. Kostus selgesti revolwri pauf ja järgmisel sekundil oli jalapolitseinik üle koridori Milleri uffe taga. See oli lufus.

„Looge wõti“, ütles Dicker, ja Jimmy jooksis alumiisele korrale. Su järgmisel filmapilgul oli ta tagasi ja Dicker amas uffe, liitates selle pärani lahti.

Nõrk sinine suits hõljus õhus. Miller lamab revolworiga käes.

Jimmy nägi põlewat paberit kaminas ja kustutas tule. Minult üks osa paberist jäi terweks.

„Ta on furnud“, ütles Dicker. „Mis see on? Wõtte terweksjäänud pabeririba kaminast wälja. Tuha wõtame päewapiltlijest üles.“

Jimmy Sepping pani pabeririba lauale. Seitsemes sõnas ja pooleldipõlenud wildis jutustas kirjariba oma lugu.

Wiiskümmend tuhat...

Tony Fra...

Pääses...

Randus...

Normich...

M oli osa R tähte.

„Et ta randus Normichis, seda ma tean“, ütles Dicker ja wajutas jalaga tuhale kaminas.

„Tema see lastiski Tonyl taju eest põgeneda. Seda ma aimasin. Ja Kupie teadis sellest.“

Ta jüüitas tifu ja põletas tuhaks pabeririba. Tuha wiskas ta kaminasse ja patutas siis jurnu õlga.

„Waene mees!“ ütles ta õrnalt. „Kupie on warsti mul käes, Miller, ja siis ma talle juba näitan!“

3. peatükk.

„Oleks kuritöö paljastamine sama lihtne, nagu keefmine romaan jalapolitseinikkude juhtumistega, lahendamise ma kõik maailma mõistatused juba hommitul enne woodist wäljatulekut“, ütles Jimmy Sepping. „Muidugi on see üsna lihtne asi, kui on olemas ijeloomustaw

käefiri ehk jõrmenärgid ja ja võid piirata tahtlused tahele ehk kolmele isikule. Nähtavasti pole meil siin tege- mist ei loffisjuufseliste mees- ega finifilmaliste naiskan- gelastega, samuti peame ajama läbi ka alatise majasõbra- ta."

Rex Walton naeris taha ja täitis klaasi pikafaelali- sest pudelist. Ta sõi Jimmy korteris lõunat ja tahtis näha elu lõbusalt, sest see oli viimane õhtu, mis ta wee- tis poisimehe põlves. Jimmy jatkas.

"Kui kõik kurjategijad oleks pikad, mustamerelised mehed, kes kannavad mantleid ja laiaäärtega kaabusid ning kelle näost väljenduvad patu jäljed ja kui kõik fini- filmad oleks tingimata ilmsüütuse tunnusmärgiks, oleks elu õige lihtne — oota!"

Ta tõusis lauast üles, läks toast välja ja tuli tagasi paksu kõitega kaenla all. Tehes ruumi laua otsale küla- lise kõrvale, mahutas ta sinna raamatu ja avas tema. See oli album, kuhu olid mahutatud meeste ja naiste päevapildid, majade sisetused ja välimused, kirjad, pliiat- siga wisatud käefirjad, lihtjad plaanid ja ühel leheküljel mõned pressitud lilled.

"Vaata jeda meest."

Ta puudutas jõrmega ühe naeratava, intelligentsete filmadega noormehe pilti.

"See on Vallon, Gatesheadi mõrtsukas. Ta tappis neli naist ja peitis nende laibad nii kavalasti, et me ei leidnud ühtegi. Kes oleks võinud öelda, et see mees oli mõrtsukas!"

Ta puudutas teist päevapilti. See oli laia näoga ja ähwardava ilmega mees.

"Pane tähele väikseid filmi, ebaõigete joontega nina ja ripatule olevat alumist huult."

"Teine mõrtsukas", kinnitas Rex, ja Jimmy kihistas naerda.

"Peainspektor Carten, kes wangistas Valloni. Car- ten on wanapoiss, kes kulusab kõik oma raha waestelaste warjupaiga peale!"

Ta pööras lehekülje.

„Kas on see hea või halb naine?“ Ta näitas teisele pildile.

Rex raputas pead.

„Mulle näib ta olevat harilik, feikklassidesse kuuluv naine“, ütles ta. „See võiks olla wana majapidaja ehk truu teenija.“

„Jessie Heinz — lastetapja“, ütles teine lühidalt. „Ta surmas seitse last ja poodi Cardiffis üles.“

Noormees jules lastatades raamatu.

„Kui politsei jõuab kuritöökohale, on tal tegemist kellegi tundmatu laibaga. On tundmata terve selle isiku eraelu, wiha, hirm ja armastus. Sidemed, mis köitsid teda ilmaga, on läbi lõigatud. Tuleb tungida ta minevikku ja manada esile läinud päewade pildid.“

Rex Waltoni pilk wiibis järelmõttlikult figariotsal. Õrnalt murdis ta tuha alustasjale.

„Laewa päralt, kuidas ma soowiks, et te manaks esile Kupie — ja tapaks tema“, ütles ta metsikult.

Jimmy waatas kähku üles.

„Olen püüdnud, kuid seni pole see mul korda läinud. Normaalsel inimesel on raske kujutleda nimeta kirjade sepiitsejat. Kupie on äärmiselt wilunud kurjategija, kuid mitte kõik tema kirjad ei ole sepiitsejad üksi raha wäljareskimise otstarbel.“

„Jatka“, ütles Rex Walton rahulikult.

„Kahju, unustasin“, tähendas Jimmy ja püüdis pöörata aine juure tagasi:

„See oli lihtne werejanu, mis sundis teda tapma Milleri — —“

Rex kargas toolilt üles, nagu oleks teda tabanud kuul.

„Miller, missugune Miller? Ega ometi mitte Scotland-Yardist? Suur Jumal!“

Hirm Regi kahwatanud näos oli Jimmyle ilmutuseks.

„Sa tundsid teda? Tema oligi see mees, kellelt ja küsijid nõu selle kurjategija ähwarduste pärast?“

Rex noogutas.

„Arvad ja, et ta... tapeti selle pära? Kust teadsid nad — —“

„Ta tappis end ise. Ma ütlen sulle seda ainult sind usaldades, sest oja, mis mängis jelles Kupie, peab jääma avalikkuse eest varjule. Kurjategijad leiavad, et ta polenud enam küllalt usaldatav.“

Rex raputas hirmunult pead.

„Mitte nii“, hüüdis ta, „mitte nii! Ta tapeti see pära, et ta aitas mind. Seft, et ta...“

„Noh?“ küsis Jimmy, kui mees vaikis.

Rex Walton võttis taskust ninarätiku ja kuivatas higist nõretavat otsa.

„Olen õnnelik, kui möödub homme päev“, ütles ta, tühjendades teise viinaflaasi. (Ta läbi värise, Jimmy märkas seda ja imestas). „Tialgi pole ma kartnud nii kui praegu, ehk küll nägin sõjapäevil mehi, kes olid hirmust kanged. Kuid see kõik siin sünnib nagu teises ilmas. Kupie on tundmata.“

Siis hakkas ta äkki naerma.

„Ma olen hull“, ütles ta. „Nii, mis kardad, ei või juhtuda praegu.“

Jimmy kõrvad olid fikkis.

„Miks mitte praegu?“ küsis ta.

Sel filmipilgul koputati uksele ja teener astus üsja

„Neiu Coleman ja neiu Walton“, teatas ta.

Dora oli punases sametmantlis väga armastusväärne. Kena Joan Walton oma ülestammitud juukse ja mehise näoga ei kannatanud sõrdlust.

„See ei vasta minu ettekujutusele poisimeeste jõumaajast“, ütles Dora muigega filmis. „Kuid ma loodan, et ja ei tüüdanud oma piduperemest, Rex.“

Walton aitas tal seljast punase teatrimantli, mis ta kandis.

„Ei, wana Jimmy vastu olen ma ikka mõistlik“, ütles noormees ja hääl ei avaldanud vähematki ta sisetunnet pingutusest.

„Millest te rääkisite? Roimast ja mõrkusatöödest ning muust sellejarnasest?“ küsis Joan. „Keegi ei aita mul mantlit seljast — ärge vaevake end, Jimmy.“

Neiu wiskas mantli sohvale ja wõttis omale tooli.

„Mäng oli halb ja Dora pead täitsid oma mõtted. Ma ei saanud teda ijegi nii kaugele, et ta oleks teinud mõne laitwa märkuse näitlejate kohta,“ ütles neiu. „Mis see on?“

Joan tahtis awada raamatu, kuid Jimmy wõttis tal käest finni.

„See pole tütarlaste jaoks,“ ütles ta. „See on mu väike õudjulte raamat.“

„Daste mul teda waadata,“ painas Joan hüplewail filmil. „Selles pole jugugi rohkem kurbloodust, kui „Lahutatud elus!“

„Minu arwates on „Lahutatud elu, lustmäng.“

„Seda ta peaks küll olema, kuid ei ole,“ ütles Joan ja jüütas sigareti. „Täna õhtul tunnen end olewat furi-tegelise õhkonnaga täiesti kooskõlas. Kas näete piinatud waadet Dora filmis?“

Dora Coleman naeris taha.

„Ma pole jugugi piinatud. Rogu tänase õhtu piüäd ja mind nõgata, kuid ma ei kergita kulmugi.“

„Armas Joan,“ ütles Walton kibedalt. „Soowin, ei sa ei tüütaks Dorat.“

„See on Dorale praegu kasuks, kui nõõkan teda,“ ütles Joan rahulikult.

Neiu filmiites lauda, haaras ühe weinipudeli ja luges nägu krimpjutades filti.

„Missugune lihtne wein!“ ütles ta. „Mina mõtlefin, et niisugustel juhtumistel on kohane ainult kollane wahuwein. Jimmy, kas andsite wennale head nõu?“

„Ma ei anna ialgi head nõu noortele naisemeestele,“ ütles Jimmy. „See ei kuulu politsei ohwitjeri alasse.“

Dora oli wõtnud lauast wiinamarja ja näris seda mõttes.

„Awaldas Rex teile oma saladuse?“

Jimmy kulm kerkis.

„Ma ei teadnud, et tal oli saladusi,“ ütles ta otsekohelelt.

„Tal on mefinädalate jaoks salaplaanid,“ ütles Joan enamalt mahese. „Neist peavad saama mefinädalad, nagu keegi pole veel weetnud. Ei ole siin kawatjuses niisugust lihtsat asja, nagu pulmameis Beneetiasse, Shotimaa loodusesse ehk Pariisi.“ Neiu pöördus naerwail filmil wenna poole. „Mwalda meie kõik, Rex, ja oled sõprade keskel. Ma wannun, et waihin —“ Neiu tõmbas enesel sõrmega üle kõri.

„Sa wõid wanduda, kuni ju filmad lähewad roheli-
seks,“ ütles wend lõbusalt, „kuid see on minu saladus, mida ma ei tohi kellegiga jagada. Selle saladuse awal-
dan mõrsjale alles registreerimise büroost alles. Niiid, noored inimesed, jaadan teid koju. Kas tulete homme Portlandi platsile? Enne laulatust on meil wäike eine. Siis läheme registreerimise büroosse. Pulmatinke pole waja, Jimmy.“ Ta tõstis hoiatades sõrme.

„Segi pulmakingid mõrsjale on saladus,“ ütles Joan. „Mina isiklikult soowitaksin kindida hõbedase äädilapudeli. Ma ei saa kunagi sellela läbi.“

Jimmy saatis nad Gallywell House'ni ja waatas jalgteelt, kuni trammiwagun kadus filmist. Kui ta seal seisis, tuli rutates üks mees ja pörkas temaga kokku.

„Wabandun,“ ütles Jimmy, kuid mees tõttas sõna-
lausumata edasi.

Jimmy läks tagasi tühjaksjäänud sõõmatuppa. Wis-
tes kae taskusse tikutoosi järele, puutusid ta sõrmed millegi ebahariliku wastu ja ta wõttis selle taskust wälja. See oli harilik tinast nukuks, millele oli seotud ümber walge lindike, kuhu peale oli kirjutatud:

„Soidke eemale ja jääge asjast wälja.“

Moormees wõttis lõbusalt tinanukku.

„Kust pagan sai see süa?“ ümises ta.

4. peatuse.

Mr. Theophilus Coleman seisis oma ilusa jõumatao akna all, kust avanes vaade Portlandi platstile, ega olnud just heas tujus. Nagu ta ikka rääkis kaasteenijatele rahaministeeriumis, oli ta olemus, kelle elus pidi kõik juhindima harjunud korra järgi, mis tuli osalt ka kuu-aegsest teenistusest riiklises asutuses. Ta tõusis igal hommikul kell seitse ja jalutas neli ringi üle Portlandi platssi. Ei muutnud asja, kas oli ilm hea ehk paha, kas jadas lund ehk pihkvihma, kas hulguis torm ehk kõrvetas päike. Suvel kandis ta ikka õhukest kuube mägestiku lamba mil-ladest ja talvel kollast jopet, mis huvitas piimamehi, politseinikke ja töölisi, kes liikusid selle kella aegu uulit-jail.

Nella üheksa aegu sõi ta einet, luges läbi mõned posti kaudu tulnud kirjad ja „Timesi“ esimehe juhtkirja, mis tutvustas teda päeva poliitilise olukorraga. Mister Coleman ei mänginud iialgi golfi, vaid jäi ikka truuks mhistile. Nutus pooldas ta kõrgeid tolle, juurt laemas-tiku ja pikki seelikuid. Ta oli suur sotjalismi, üldhari-duse ja Ameerika vastane. Kõik elu pahed ja hädad ajas ta nende kaela.

See oli mõne tolli pikkune mees, paks ja palja pea-laega. Ta kandis puhmas halli põsehabet, kuni nägi ühel päeval juhtumisi, et samasugust habet kandis ka üks Ameerika kinonäitleja. Nohe andis Coleman oma teenrile käsu põlatud habet maha ajada.

Ta nagu oli rooja ja nahk puhas ning mitmekordne lihvim lõug andis talle mõnusa välimuse. Sõja ajal oli ta saanud rahaministeeriumis kindla ametita koha. Siin, märkis ta dokumente kella kümnest hommiku kuni kella neljani peale lõunat ja andis nad siis edasi enesele kõrge-male ametnikule, kes omaord märkis neid. Colemani pall oli väike. Täna hommikul esitasid ta elujärke pul-mad. Väikse laua asemel, mille ääres Coleman harilikult einestas tütre seltsis ja arutas poliitilisi juundmusi, oli nüüd kaetud juurem laud lillede, klaasi ja hõbedaga.

„Kas härra Waltoni režiisohvrid jõudsid pärale?“
 küsis Coleman halliunifonseliselt teenrilt.

„Jah, härra, juba vara hommikul.“

„Kui härra Walton jõuab laulatuselt tagasi, aitate
 temal mahetada riideid, Parker. Tere hommikust, mu
 kallid.“

Ta pöördus tütre poole, kes astus sel filmapilgul
 tuppa.

Baewalt ütles mõrsja on oma pulmapäeval ilusam
 kui oli Dora Coleman. Ta oli väga noor ja täiesti tütar-
 lapseliku väljanägemisega, kui läks üle toa isa poole ja
 hüüdes teda.

„Magasid hästi, äh? Õnnelik on mõrsja, kelle üle
 paistab päike, kuid väljas ajab, pagan võtaks!“

„Ma olen õnnelik,“ ütles tütar ja naeris isale filmi.

Parajasti astus uksest sisse Lawford Collett. See
 oli juure abitarvitajate ringiga advokaat ja Colemani
 õigusteadline nõuandja. Tõstati, et ta oli ka Colemani
 ainuke õepoeg, oli vähem tähtis. Colemani advokaadina
 oli tal wanaaetse filmis tähtsus, mis tumestab kõik teised
 fidemed.

Key Walton, tema õde ja Jimmy Sepping tulid ühes-
 koos. Key oli filmnähtawalt närwilik ja nukker. Mõrsjat
 nähes läks noormehe nagu rõõmsamaks ja tükk aega jäid
 nad isesees kis rääkides afna alla.

„Ah, kapten Sepping.“ Väljaspool Scotland Yardi
 mäletas veel ainult Coleman Jimmy sõjawäelise aukraadi.
 „Kas tulite vaatama pulmakinke, äh?“

Coleman liigutas elawalt käsi ja hoidis naeru tagasi.
 Jimmy naeratas miisakalt. „Niipalju kui ma aru sain,
 ei olegi pulmakinke,“ ütles ta ja Coleman noogutas tõsi-
 leit.

„Väga targalt, väga targalt,“ ütles ta. „Walton
 on rikas mees. Miks rööwida oma sõpru? Mida juu-
 dakšime meie kinkida nii rikkale mehele? Ta võib ise
 enesele kõik osta.“ —

Colemanile ei meeldinud Joan. Ta ei püüdnudki seda marjata. Ses neius olid koondunud kõik moodjad narrused, kõik, mis ei kõlbanud naistele. Ta suitsetas figarette, mängis jalgpalli, oli unustanud oma manade mooruslikud jalakeerutused ja tantjis jazzbandi.

„Kõik on kohal, Parker!“ hüüdis Coleman.

Ta noogutas paljutähendavalt ja läks Dora ning Rex Waltoni juure afna alla, võttis tütre käest kinni ja wiis selle tema toolile.

Jimmy oli Joani paremal pool, Lawford Collett pahemal.

„Kas saite Rexilt teada pulmareisi sihtkoha?“ küsis Jimmy, pöördudes neiu poole.

See raputas pead.

„Ta on tumm nagu kilpkonn. Ma isegi ei tea, mis peigmees ringib mõrsjale. See kind peab olema haruldane ja maksma hiiglasumma, sest mul on teada, et Rex liiskas tagasi ühe pärlitest kaelakee, mis maksis tuhandeid naelsterlingid ja mis hoolimata sellest polnud wenna meelest küllalt hea.“

Neiu waatas mõrsjat ja ohkas. Jimmy aimas põhjuse.

„Te mõtlete kellegi peale, mida ma küll ei teeks, kui oleksin teie ajemel,“ ütles ta tasa ja neiu noogutas.

„Dora meeldib mulle väga — ta on armas ja kena. Kuid Edith oli meie väga kallid sõber. Minu soov oleks olnud, et Rex poleks abiellunud... nii ruttu tema surma järgi. Ma tean, et Rex armastab ikka veel Edithi. Ega mul midagi selle vastu ei ole, et ta võtab naije.“

Ta muutis äkki oma kõneaine ja oli mõne minuti pärast jälle lõbus.

Hommiiku kawa oli lihtne. Laulatustseremoonia pidi fündima Marylebone registreerimise büroos, mille järgi mõrsja ja peigmees pidid sõitma Portlandi platšile tagasi

ja wahetama riideid. Siin pidi neid ootama Waltoni juur spordiauto ja õnnelik paar pidi sõitma vastu oma tundmatule saatusjale.

Jim tabas sõbra pilgu ja Rex naeris. Ta oli õnnelik hoolimata õõsel läbielatud hirmudest. Waewalt juutis ta pöörata filmi oma hiilgawalt mõrsjalt, kes istus Colemani paremal käel.

Siis tõusis üles see aumäärt mees. Klaas käes.

„Bean kihla, et nüüd ta algab: „Kallid sõbrad,“” jostistas Joan.

„Wõtan kihlweo vastu,“ ütles Jimmy sama tafa ja kaotas kohe.

„Kallid sõbrad,“ ütles Coleman, „käesolewal juhtumisel, kus laks — ee — armastawat südant ühendawad end pühhas — ee — abielu sidemes, on meie kohus soovida neile õnne, mis — ee — —“

Ta lõpetas wiimaks käteplagina saatel.

Parker kummardus üle Rex Waltoni tooli ja jostistas sellele midagi kõrwa.

„Miks läheb Rex wälja?“ küsis Joan imestades, kui wend sammus ukse poole.

Mähtawasti aga ei pidanud jeda imelikuks ei Coleman ega mõrsja. Jim nägi, kuidas Coleman wiipas Parkeri oma juure ja nad wahetasid mõned laused. Coleman noogutas ja ütles midagi Dorale, kelle wastusest Jim ei saanud aru, mida aga Joan siiski kuulis.

„Rex oli palunud Parkerit, et see tuletaks talle meele, kui kell on kümme minutit kümnest läbi,“ seletas neiu rahutult. „Soowin, et ta poleks jeda teinud. Tal on kirjüllatada inimesi, wististi läks ta nüüd tooma pulmaringi.“

Möödus wiis minutit... Kümme minutit, kuid Rex Waltoni ei tulnud. Coleman waatas uuri.

„Meie noorele sõbrale peaks tuletama meele, et kell kümme kolmkümmend minutit on tal tähtis asi ees,“ ütles ta naljatoonil.

Möödus weel wiis minutit ja Parker läks toast wälja, et tulla kohe tagasi.

„Härra Waltoni ei ole majas,“ ütles ta.

Otsimine, mis järgnes, ei toonud nähtavale Rex Waltoni. Ta oli kadunud, kuid keegi polnud näinud teda majast välja minewat.

5. peatükk.

Jim järgnes Parkerile trepist üles tuppa, mis oli walmistatud Rex Waltonile riiete wahetamiseks. Minus pilk tuppa ütles talle, et Rex oli wahetanud riided, sest hommikune pintšat ja triibulised püksid, mida Walton oli kannud, olid asetatud tooliseljale.

„Ta mantel on läinud ja kübar ka,“ ütles äkki Parker.

„Mis on kõrwaltoas?“ küsis Jim, tulles välja.

„See on neuu Colemani tuba, härra.“ Teener awas ukse ning näitas suurt ja ilusat magamistuba. Põrandal oli kaks kookupakitud reijsiformi.

„Kas juhatajate teie Waltoni üles, wõi tuli ta ise?“

„Ma ainult näitasin talle teed, härra. Ta käskis mind tuletada enesele meele, kui kell on kümme minutit kümnest läbi, sest tal oli waja minna üles midagi tooma.“

„Mitte riideid wahetama?“

Teener raputas pead.

„Ei, härra. Härra Walton pidi wahetama riideid registreerimise büroost tagasi tules.“

„Kas ta sai minna üles, ilma et ükski teenijatest oleks teda näinud?“

Teener kahtles.

„Ma ei tea, härra, ma küsin järgi.“

Kuna Jim otis korteri läbi, läks teener järelepärima ja tuli tagasi uudistega, et keegi polnud näinud peigmeest alumisel majakorralt.

„Ta ei saanud seda teed hästi kaduda, härra, sest all ootas kaks autojuhti ja kumbki neist pole teda näinud.“

„On majal weel mõni teine väljafääk?“

„On weel teenijate trepp,“ ütles teener ja juhtis

Jimmy maja küljele, kust wiis kttas keerdtrepp alla kööki. Alumiisel korral oli külguks. Jimmy katjus käepidet ja üks awanes. Wäljas oli wäike õu ja wäraw.

„Kuhu see miib?“ küsis Jim.

„Tallide juure, härra. Seal, taga, on autokuurid ja hobuste latrid.“

Sepping jammus üle õue ja leidis, et wäraw oli lahti. Sadas jämedat wihma. Jim läks tallipoistelt järele pärima, kuid ta need polnud näinud kadunud peigmeest. Ta pööras tagasi söömatuspa. Lora oli näost walge ja haiglane. Joan Walton oli küll kahwatanud, kuid juutis enese üle walitseda.

„Mis on juhtunud, Jimmy?“ küsis ta.

„Ma ei saa sellest aru,“ wastas noormees, wangu-
tades pead. „Oli Rexil raha kaajas?“

Keiu noogutas.

„Tal oli kaajas õige suur summa — kolm. ehk nelituhet naelsterlingit pangatähtedes. Täna hommikul ütles ta mulle seda, kuid ei awaldanud, milleks tarwitas ta nii juurt summat.“

„Olete täiesti kindel, et ta on lahkunud majast?“ küsis Coleman usmatult. „See on wõimatal! Ma pida-
sin Waltoni alati aumeheks, kes — —“

„Teil ei maffa muuta oma arwamist Waltoni kohta,“ ütles Jim rahulikult. „Ta ei lahkunud wabatahtlikult majast. Selles olen ma kindel.“

Jimmy läks jälle üles ja uuris läbi kadunud mehe taskud. Need olid tühjendatud, ja wälja arwatud üks pangatäht westitaskus, mille Rex oli rutuga unustanud, ei leidnud Jim kusagilt raha. Miks oli Rex wahetanud riideid? Ta ju pidi sõitma laulatusele hommikustes riie-
tes ja wahetama need alles selle järgi. See oli siin kõige segasem koht. Oleks Rex Walton miidud wägimajdelt majast wälja, ei oleks ta läinud wahetama riideid, et fergendada sellega enese rõõwimisil. Ei oleks olnud näha, et Rex oli wahetanud riideid, oleks asi seletunud üsna lihtjalt.

Kui Jimmy läks söömatuspa tagasi, arwas ta, et on aeg jutustada hoiatuskirjast, mis Rex oli jaanud.

„Mitte midagi,“ vastas Jimmy ruttu. „Ma tunnen tema elulugu. Arwan, et waewalt on meie wahel mingi saladus. Minu ke asi, mida ma ei tea, on, kus ta kawatjes meeta mesinadalad,“ lijas noormees juure ja kahetjes oma kõnewoolu, kui nägi neiu piinatud filmi.

Jim läks tagasi oma korterisse ja mõttis wälja Kuppie sedeli, mis ta oli leidnud taskust. Ühtlasi kaewas ta raamatu wirna alt esile kaustiku, mille leheküljed olid täidetud sõrmemärkidega, sest Charteri kolledzhis oli olnud aegjäre, kus poisid olid kogunud sõrmemärke.

Scotland Yardis kõrwaldas sõrmemärkide eriteadlane iga kahtluse, mis Jimmys oli tõusnud.

„Sõrmemärk sedelil ja see teie kaustikus, härra, on täiesti erinewad,“ ütles ta.

Jimmy rinnust tõusis kergendusohje. Sekundi jooksul olid tal olnud kõige meeliskumad kahtlustused.

„Aga minu sõrmemärk?“ ütles noormees ja wajutas paberile põidla jälje. Inspektor raputas pead.

„Ei, härra, see pole ka teie sõrmemärk.“

Jim sõitis Chelsea'sse ja Joan tuli talle wastu Rex Waltoni ilusa maja juures koridoris.

„Kas ei ole uudiseid?“ küsis neiu.

„Kardan, et ei. Peaksin rääkima Regi teenriga. Arwan, et sellest oleks meile kasu. Rex mõis talle midagi öelda.“

Neiu noogutas.

„Saadan talle järgi,“ ütles ta. „Tulge siisse, Jimmy. Ma olen väga õnnetu. Kardan, et Regiga on lugu õige tõsine.“

„Wastuoksa, mina seda küll ei arwa,“ waletas Jim mahwalt, kuid nägi, et ei jaanud petta neidu. „Mis on teenri nimi?“

„William Wells,“ vastas neiu. „See on wanapoolne mees. Ta on ju aammu Regi teenistuses ja on talle tru.“

Mees, kes saadeti Williami järgi, tuli tagasi teatega, et see oli läinud wälja.

„Läinud wälja?“ küsis neiu imestunult.

„Ta läks wälja tooma ajalehte, kreili,“ ütles käst-
jalg. „Seni pole ta meel tagasi tulnud.“

„Kuna see oli?“ küsis neiu.

„Sommiku kella künne wafku. kreili.“ oli wastus

6. peatükk.

Jimmy ootas tunni, kuid mees ei tulnud tagasi. Ta riided olid toas, lauale oli ta jätnud lõpetamata kirja wennale Kaanadasse. Nähtawasti ei olnud mehel olnud kawatjust wälja minna. Päew möödus, kuid ta ei tulnud tagasi. Sel õhtul saatis Jim Sepping kõigile ajalehtedele kahe kadunud mehe kirjelduse. Igale poliitseijaoskonnale Inglismaal saadeti käst otsida Regi. Kaudteejaamadesse seati fiske walwe, kuid kõige selle tagajärjeks oli ainult terve rida effiteateid.

Silja õhtul nägi Jimmy Scotland Yardis Bill Dickerit. Wana salapolitseinik waatas jündmuse peale väga kõijelt.

„See oli ainult ajaküsimus, et nad wõtsid peale ähwarduste käpile ka wägimalla,“ ütles ta. „Kas Walton on rikas?“

„Ta on peaaegu miljonäär,“ ütles Jimmy.
Bill Dicker noogutas.

„Nad ei tapa teda, jelles olen ma kindel. Nad kasu-
tawad teda lunastusraha wäljapressimiseks ja saadawad
meile nõudmised muinasjutuliste summade peale.“

„Arwan, et tuleb olla kõige peale walmis, jest need
kurjategijad kuuluwad pahema rööwbande juure ilmas,“
ütles Dicker järeloomõlikult. „Pealegi on see wana rööw-
äri, wana rahawäljapressimise wiis — pidage seda mee-
les, Jimmy. See äri on hästi korraldatud, kus hoolega
hoitakse ekshammude eest. Sellest tulebki, et me tabame
kurjategijaid ainult nii palju, kui nende „tööpõld“ seisab
ainult katsewäljas. Kui teatawad katjed õnnestuwad, on
mõne aasta pärast juba palju raskem tabada neid, jest
selle aja jookul on nad kõrwaldanud kõik ekshwõtted.“

Armututel kordadel oleme püüdnud tabada Kupiet, kuid ta on selleks liig kaval, et langeda jalapolitsei kätte. Saapolitsei võtted ja juurdlusviis Scotland Yardis on selle suurkelmi tabamiseks liig algastmelised. Ja kui teil miimaks läheb korda teda tabada, siis hoidke silmad lahti, sest kuna kurjategijat ähwardab eluaegne vangistus, ei ole talle enam midagi püha. — Kas leidsite jelle teeni?"

Jim raputas pead.

„See on imelik,“ ütles Bill Dicker hõõrudes lõuga. „Mis temast kuuldub?“

„Minult head,“ ütles Jim. „Ta teenis merewäes, kust astus Waltoni teenistusse — esmalt autojuhina, pärast koapiisina.“

„On tal sugulasi?“

„Bend Kanaanas. Me telegrafeerisime talle, kuid mehel pole mingisuguseid teateid.“

„Wõi nii. Kuidas peab end üleval noor daam — neiu Coleman?“

„Suurepäraselt,“ vastas Jim waimustusega.

Ja tõepoolest — Dora Coleman oli wahwuse ja kannatlikkuse eeskujud.

Dicker istus tükk aega aäna all ja wahtis halli jõe kallast.

„Te naerate, kui ütlen, et Kupiest saab suurem ühiskonna waenlane. Te ei usu seda, kuid kõige sellega, mis olete näinud, ta teod alles algavad. Kuidas seletate omale Waltoni kadumist?“

„Ma pole jelle üle mingisugusel selgusel,“ ütles Jim awameelselt. „Ei oska lihtsalt midagi mõelda. Rex ei ole mees, kes oleks teinud kõike ainult kõmu jännitamiseks.“

Dora forterisse tagasi minnes leidis ta Dora ja jelle isa end ootamas.

„On midagi juhtunud?“ küsis Jim kätku. „On ta tagasi tulnud?“

Neiu raputas kurwalt pead.

„Ei, teda ennast mitte, waid — ainult see.“

Neiu ei ldaas nahkse kalliskivide karbi ja avanut selle jäi Jimmy keeletult imetlema juurepäraisi teemant-ehet jametiljel põhjal.

„Dhoo!“ Noormees wistatas. „Kust saite selle?“

„Dora leidis selle oma reisirõõmisi,“ ütles Coleman uhkelt. „ja mul on põhjust arvata, et selle on ostmud Rex Walton. Kuulasin juweliiridelt järgi ja sain teada, et Rex Walton oli ostmud tema just pulmapäewa eel kahe- tuhonde wiiejaja ja kaheksakümne naelsterlingi eest.“

Jimmy wahtis mõttesse wajunult ehet.

„Te leidsite tema oma reisirõõmisi? Kus oli teie reisirõõm, neiu Coleman?“

„Minu woodi peal,“ wastas neiu.

„Oli ta murtud lufust lahti?“

Neiu rääwtas pead.

„Ei. Ma ise jätsin ta lahti, et panna wiimafel filmapilgul mõned asjad sisse. Täna õhtul awasin korb, et wotta välja mõned hariad, mis olin sisse pakkunud, ja leidsin selle.“

„Temaga polnud kaasas mingisugust kiria ega fedelit?“

„Ei mingisugust,“ wastas neiu.

Jimmy hammustas jeaduses huult. Nähtawasti oli see peigmehe kingitus mõrsjale. Oli Rex pannud selle reisirõõmi tasuks haawamise eest?

Selle mõtte kõrwaldas ta kohe. Rex Walton ei oleks arwanud, et suurt ülekohtu neiu wastu wõib lunastada mingisuguse kingiga. Jimmy andis karbi neiuale tagasi.

„Muidugi on see teie oma. Ta on ostetud teie jaoks ja nende andmete juure, mis mina praegu kogun, ta ei kuulu.“

„Räheb kõik ajalehtedesse?“ küsis Coleman ja kort- jutas kulmu. „See on mulle väga piinlik, kapten Sep- ping, tõesti väga piinlik. Ma ei karda alalhoidlisi lehti, mis toowad awalikkuse ette ainult hädatarwilikud tõsi- asjad. See on poolepenniline aja kirjandus, üldhariduse laadus, mis ma kardan. Mehele minu seisukorras, kes

teenib tähtjas riiklises ajutuses, on ajalehtede paljastused äärmiselt piinlikud." Ta mangutas meeletult pead. Nähtavasti puudutas teda tema ametlik seisukoht enam kui tütre mure.

Neiu jäi veel väheks ajaks, kui isa oli läinud.

"Te telefoneerite mulle iga kella aegu, olgu ööl eht päeval, kui saate Regist mingijuguseid teateid, eks?" palus ta. Jimmy jurus kaastundlikult neiu kätt.

Koorimees läks jël ööl woodisje tundega, et Dideri hoiatus wääris enam tähelepanu kui ta oli sellele jeni pööranud. Parajasti, kui ta tahtis kustutada tule, kuulis ta telefoni kõlijemat ja samal silmapilgul koputas teener uksele.

"Keegi on telefoni juures, härra. Ta ei taha awalbada oma nime."

Jimmy ajas rutuga öökruue selga ja läks kabinetti.

"See olete teie, kapten Sepping?"

Hääli oli kare ja Jimmyle tundmata

"Kah. Kes olete teie?"

"See ei puutu asjasje", ütles hääl. "Minge Waltoni maija ja otjige läbi ta kirjutuslaua ülemine sahtel paremat kätt. Katakel!"

"Uga kes teie olete?"

"Sellega on rutt, otjige weel täna ööjel läbi. Wõtke wälja kiri sinises ümbriks!"

Kuuldus Hõbin ja Jimmy riputas kuuldetoru üles.

7. peatükk.

Jimmy riietus kähku, leidis auto ja sõitis Cadogani ikwäärile. Tuled afendes näitasid, et Joan polnud weel läinud magama. Neiu tuli talle teenriga uksele wastu.

"Kas on uudiseid?" küsis ta ärewal

Jimmy jutustas.

"Ei, Regi hääl jee küll ei olnud", ütles ta. "Mul pole ka aimugi, kust telefoneeriti."

„See on iseäralik“, ütles neiu fortšus kulmul. „Mina ei tea Nexi asjadest mitte midagi. Tulge siis juba tema kabinetti.“

Jimmy istus kirjutuslaua ette ja püüdis avada iuhatatud sahtlit: See oli lukus ega avanenud.

„Kas arvate, et pean tema lahti murdma?“ küsis noormees ja vastujeks kõlistas neiu kella.

Unine teener astus kohe uksest sisse ja Jimmy kästis tuua tarvilikud riistad lauasahtli avamiseks.

Kuid hoolimata kõigist püüetest ei avanenud sahtel. Teener ütles selle olevat terasest ja margatekindla. Lõund aega töötas Jimmy sahtli avamise kallal ja jõudis selle aja jooksul puurida ainult väikese augu luku kohale. Nüguist pahvatas vastu kollane suitsujuga.

„Sahtel põleb“, ütles noormees. „Looge wett“, kästis ta. Samal silmapilgul andis luff järgi ja sahtel awanes. Paks suits täitis toa.

„Awage aken“, kästis Jimmy.

Sai ta tule kustutanud, pani ta sahtli lauale. Sealt waatas talle vastu weel ainult paberi tuhk.

„Ma arwan, et sahtel oli ju ammugi tules, mõib olla koguni mitu päewa.“

„Aga kust sai tuli sinna?“ küsis Joan.

Jimmy raputas pead.

„Ma ei tea, misjuguist keemilist ainet siin on tarvitatud, kuid arwan, et see aine oli pandud sinisesse ümbriku ehk sahtlisse ühel ajal selle ümbrikuga. Sellest ajast hakkaski sahtli sisse põlema. Zmestan, mis mõis küll olla selles sinises ümbrikus?“ ütles noormees ja waatas kahjatsedes söelepõlenud paberilehti.

Suurima ettevaatusega tõstis ta ühe osa põlenud paberit lauale ja uuris seda suurestegema klaasi all. Garilifult on ka põlenud paberil weel mõned sõnad näha, kuid käesolewal juhtumisel ei seletanud salapolitseiniku film kõigel ainusiki kirjatahte. Noormees ja hirmunud neiu waatasid waitides üksteisele otja.

„Mis see tähendab, Jimmy?“

„Ma ei saa aru“, kinnistas noormees. „Miks saadeti mind siia ja kuidas pidin ma nende arvates awama sahtli? Ärge laske tuhka puudutada“, ütles noormees. „See võiks veel saada mingiuguseks wõtmeks.“

Soolikalt uuris ta läbi kirjutuslaua teised sahtlid, kuid ei leidnud kusagilt tähtsaid paberid.

„Kuidas Rex päewaraamatut?“

„Ei usu“, ütles neiu aeglaselt. „Arwan, et ei. Ta pilkas alati inimesi, kes kirjutavad päewaraamatuid.“

Jimmy waatas toas ringi. Ühes seinas oli juur tulekindel rahakapp keerulise lutuga.

„On teil wõtmed?“

Neiu raputas pead.

„Ei“, wastas ta. „Ma pole iialgi seganud end Rexi asjadesse. Tema pangas ehk teatakse, kuidas käib see rahakapp lahti.“

„Hommikul nägin ma South-Eastern panga direktorit“, ütles Jimmy. „Temaalt peaksin küsima.“

„South-Eastern pank ei tea sellest“, ütles neiu Jimmy imestuseks. „Seal olid Rexil ainult väiksemad arwed hoiul. Tema juured arwed on Londoni ja Birminghami pangas, Jimmy. Hommikul oleks waja minna järele pärima. Rex tähendas mulle kord, et keegi oli ähwardanud riisuda kogu ta waranduse, kui ta abiellub Doraga. Olen pärijelt mures.“

„Te kardate siis, et ähwardused võiksid olla täide saadetud?“

Neiu noogutas.

Jimmy istus kirjutuslaua ette toolile ja wahtis fortssus kulumul põlenud siuga sahtlit. Siis ütles ta:

„Kui meie tundmatu telefoneerija püüdis päästa sahtli siju, miks ei kõlistanud ta siis otse siia?“

Neiu naeratas.

„Bististi, et meie liin ei ole korras.“ ütles ta.

„Süba õhtul widewiku ajal läks liin rikki. Püüdsin teile kõlistada ja pärida teateid Rexi üle, kuid ei saanud.“

„Siin rikkis?“ kordas Jimmy ja tõusis üles. „Kust tuleb telefoni traat tuppa?“

Neiu näitas aina poole.

„Kas võite mulle anda elektrivüünla?“ küsis noormees.

Saanud taskulambi, läks ta majast välja mäikesse õue ja walgustas alumisel korral asuwa kabinetit atent.

Siis läks ta kabinetit tagasi, kirjutas ühe jedeli ja saatis toapoiji sellega ligemasse politseijaostonda.

„Kas telefoni traat on läbi lõigatud?“ küsis neiu.

„Jah,“ vastas Jimmy. „Ma ei tea miks, kuid arwan, et see sündis päikese loojamineku ja selle wahel, kus teie tahtjite mulle kõlistada. Mis kella ajal see oli?“

„Poole üheteistküünne aegu.“

„Selle wahepeal ongi traadid läbi lõigatud,“ ütles Jimmy.

„Kuid miks?“

„Wõin põhjust ainult aimata. Nähtawasti oli keegi väga humitatud sahtli awamisest, kuna kellelgi jälle oli põhjustes soowida, et jeda mitte ei awataks.“

„Kuid mis tähendab see kõik, Jimmy?“ hüüdis neiu hirmumult. „Ma ei saa põrmugi aru. Jimmy, ma kardan!“

Teener tuli tagasi ja ühes temaga Joani imestuseks ka univormis politseinik.

„Mul on tarwis, et see politseinik jääb täna öösel majja,“ seletas Jimmy. „Homme teen ma teised korraldused.“

„Kas arvate, et waritseb mingi hädaoht?“ küsis neiu.

„Ei,“ ütles noormees kähku, „kuid ma tahan, et kõik oleks julge.“

Niipea kui Jimmy jõudis oma korterisse, kõlistas ta wigade büroosse ja kella kuue aegu hommikul teatati talle, et ühendus Cadogani skwääril oli jälle jalule seatud.

Rey Waltonist ega kadunud teenriist polnud teateid. Wiimast oli keegi kohaline ärimees näinud sõitwat Marble Urchi *) läheduses tund aega peale tema kadumist, ja see oli ka kõik.

*) Marmoršammas.

Jimmy lõpetas lihtsa pruufosti ja kui awati Londoni ja Birminghami pangahoone Threadneedle Streetil, oli tema estmene, kes ruttas panga asjaajaja juure.

„Kõõmustab mind teid näha, härra Sepping,“ ütles ametnik. „Arwan, et jaite kätte mu kirja.“

„Ei, ma pole tänna hommikul veel käinud Scotland Yardis,“ ütles Jimmy. „Millest te kirjutasite? Kuid kõigepealt — on teil härra Waltoni jaoks fast panga te, raskambriis?“

„On,“ ütles asjaajaja, „kuid see on tühi. Härra Walton tegi fasti nädal otja enne oma kadumist täitsa ühjaaks. Sellest ma kirjutasingi teile.“

„Kuid tal on ikkagi arwe pangas?“ küsis Jimmy.

Asjaajaja raputas pead ja Jimmy nägu wenis pikaks.

„Tal on küll arwe sees, kuid ainult mõned sajad naelsterlingid,“ ruttas mees seletama. „Me tegime rahaks kõik Waltoni wäärtpaberid, ja wäljaarwatud mõned sajad naelsterlingid, wõttis ta wälja wiimase kui penni, mis seisis tema arwel.“ Ametnik rääkis taja ja rõhuga. „Näda la jooksul enne oma kadumist wõttis härra Walton pangast wälja termelt miljon naelsterlingit!“

„Sularahas?“ küsis Jimmy uskumatult.

Ametnik noogutas.

„Ameerika waluutas. Tema õnneks oli rahaturu seisuford hea, sest teijiti oleks tema wäärtpaberite turulelastmine wõinud ajada nende hinnad alla. Wõin anda teile üksikasjalikud teated, kuhu müüjime otatähed.“

„See ei puutu asjasse,“ ütles Jimmy kähku. „Kas wõite mulle öelda, kuidas ta wõttis raha pangast wälja?“

Kaamatud näitafid, et wälja oli wõetud neljal üks-teisele järgnewal päewal terve miljon — esimesel 1.300.000 dollarit, teisel kuldrahas 5000 dollarit ja kolmandal 1.800.000 dollarit, ülejäät oli läinud neljandal. Kofku oli wälja wõetud 4.875.000 dollarit.

„Ma arwan,“ ütles Sepping, „et kõik see ei awalda mõju neuu Waltoni arwe peale. On tal teil arwe?“

Ametnik noogutas.

„Muidugi, see ei mõju tema arwe ega väärtpaberite peale. Kuid, härra Sepping, mõin teile öelda, et neiu Waltoni arwe pole kuigi suur. Härra Waltoni isa pärandas kakskolmandikku pojale ja ühe kolmandiku tütrele. Mõned kuud tagasi kirjutas neiu Walton juure summa oma arwest wenna nimele, ühest äriliseft operatsioonist osatõtmiseft. See miljon, mille härra Walton mõttis wälja, polnud kõik tema oma. Peaaegu üks kolmandik sellest kuulus ta õele. Aga ehk on raha kodus tulekindlas kapis?“

„Ma tulingi sellest jüia, et saada mõtit,“ wastas Jimmy tigidalt.

Ta läks Joan Waltoni juure ja jutustas sellele awalikult, kuidas oli asjade seisuford. Kuid neidu ei kohutanud nii tema enese rahaline seisuford kui wenna iseäralikud teod.

„Ma ei mõista Rexi.“

„Mina arwan mõistwat,“ ütles Jimmy. „Rex kartis ähwardusi, et mingisugune kuritegeline jõud mõiks riijuda pangas tema nimel olemad arwed ja püüdis feda ära hoida. Raha on kindlasti raudkapis, olen selle peale julge.“

Jimmy tundis väga hästi Rexi rahakappi. See oli suur, nii tule- kui wargatekindel ja tema awamine oleks olnud ainult ajaküsimus, oleks tuntud awamijewiisi.

Noormees jöitis köhe Sheffioldi rahakappide wabriku direktori juure.

„Teda on wöimata awada,“ ütles direktor, „kui teil ei ole mõtit ega ole teada, kuidas ta käib lahti. Üksi härra Walton oskab teda awada.“

„Mul on tarwis, et jaadafsite oma osawama mehe teda lahti murdma,“ ütles Jimmy. Direktor pidas meistritega nõu.

„Kapp on tarwis tuua Stheffioldi,“ ütles ta siis. „Minuke mees, kes saaks selle tööga kohapeal toime, hakkas iseoma loaga rahakappe awama ja nüüd, ma arwan, istub ta wangis.“

„Kes see on?“ küsis Jimmy ruttu.

„Knowles,“ oli vastus. „Ma usun, politsei tunneb teda Nippy-Knowlesi nime all.“

See oli Jimmyle tundmata nimi.

8. peatükk.

„Nah, ma tunnen Nippy,“ ütles Bill Dicker, kui Jimmy pööras tema poole. „See mees oli enamasti ametis Sheffieldi raha-kappide tehases ja oli väga tubli töömees, kuid hakkas pärast jõesõnnurduks. Ei tea, miks ta tegi jeda — tema töötajast taju talle tiul ei maksetud ja, võib olla, olid asjasse segatud ka naised. Küllap' ta ikka naise pärast jellele teele ajus, sest naiste truudusetus on tal peafõneaineks. Tänavu aasta algul oli ta kohtu ees ja jünnitas kõnu sellega, et nõudis wannutatud meeste seas naiste lõrvaldamist. Kas lugesite ajalehist?“

Jimmy noogutas. Ta mäletas väga hästi wangi, kes oli publikumi ees kuulutanud, et tahab saada ennem meeste poolt ülespoodud, kui naiste poolt õigeks mõistetud. Jimmy imestas salaja mehe wahwust, kuigi teisi-pidi lahetses, et sel puudusid wiisakuse mõisted.

„Mehed mõistjid tema ikkagi õigeks,“ ütles Dicker kõwera naeratusega. „Võib olla, kiitjid nad õigeks tema waatepunkti ehk jälle tundsid end olemat meelitatud — wannutatud mehed on ju weidrad. Ma muretsen teile koke tema aadressi. See mees juba oskab awada raha-kappe. Mis on Walstoni advokaadiga? Teda tuleks minna waatama. Urwan, et ehk oskaks tema jeletada jeda kadumiselugu.“

„Rägin teda eila,“ ütles Jimmy, „kuid mees ei tea midagi.“

Bill Dicker läks toast wälja ja tuli mõne minuti pärast tagasi paberilehega käes.

„Siin on Nippy aadress,“ ütles ta, „165, Bolver Street, Lambeth.“

Jimmy waatas ringi Sektori järgi ja leidis selle olemat wäitese segawerd kutsija, kes näris nii agaralt laua jalga, et ei iaanud mahti ijeqi wõõrast terwitada.

Jimmy sõitis Bolwer Streetile. Uulits koosnes näotutest telliskivi müüridest kahelpool. Müüriist mahtisid forratus reas aknad ja ukjed, kõik üksteise sarnased. Jimmy teadis, et iga maja taga olid õued ja aiad, kus siblisid kanad ja kuivas pesu.

Tema koputamise peale vastas paks, kahtlase ilmega naine, kelle käised olid üles kääritud. Naine tuli nähtavasti pesukiina äärest, sest ta käewarred läikisid seebi-wahust.

„Mister Knowles? Ma waatan järgi,“ ütles ta, liües jalapolitseinikule kahtlustama pilgu.

Naine süles ukse ja noormees kuulis ta raskeid sammude nagisewal trepil. Mõne minuti pärast oli ta tagasi.

„Minge üles, härra,“ ütles ta. „Esimene uks teisel korral.“

„Sisse!“ kästis hääl, kui Jimmy koputas. Noormees wajutas käe ukseingile ja astus sisse.

Tuba oli mugawalt sisse seatud ja laitmatult puhas. Elanik waatas üles. See oli alt kestmist kaswu mees. Ta oli westiwäel ja hoidis parajasti tule kohal panni käes. Tal olid pruunid juuksed ja kitsas, hapu ilmega nägu. Minal kandis ta tumedate raamidega näpitsprille.

„Astuge sisse, julege üks ja ärge laske Sektorit wälja,“ käjutas ta.

Jimmy waatas ringi Sektori järgi ja leidis selle olewat wäikese segawerd kutsika, kes näris nii agaralt laua jalga, et ei saanud mahti isegi wõõrast termitada.

„Astuge, härra Sepping“, ütles Nippy Knowles ja muigas, kui nägi imestust Jimmy näos. „Tunnen teid, inspektor“, seletas ta. „On sul tegemist politseiga, siis pead sa teda tingimata ka tundma. Milleks on teil mind tarmis?“

„Ei külasta teid mitte ameti- wõi äri-asjus,“ sõnas Jimmy naeratusjega.

„See tähendab, et tahate pigistada mulle teateid mõne teise kohta“, ütles Knowles, pöörates tagasi praepanni poole.

„Sedapuhku küll mitte“, vastas Jimmy istudes toolile ja waadeldes mõnuledes väikest meest. „Mul on teid tarwis rahakapi lahtimurdmiseks.“

„Rahakapi lahtimurdmiseks?“ Mees vaatas imestanult üle õla. „Kelle rahakapp see on?“

Jimmy seletas ja Nippy Knowles pani kahvli lauale ning kuulas hoolega.

„Lugesin loost täna hommikusest lehest“, ütles ta. „Mul on kahju, sest härra Walton oli minu vastu väga hea.“

„Lundsite teie teda?“ küsis Jimmy imestades ja Nippy noogutas.

„Kui ajetasin rahakapi paigale ta kodus, Cadogani platfil, oli see viimane aus töö, mis tegin“, tunnistas mees avameelselt. „Ta teadis minust kõik, sest ma jutustasin talle, jutustasin sellest naisest! Kui ma poleks kuulnud jeda naist“, kaebas Knowles kibedusega hääles ja näos, „ei oleks ta saanud äsjitada mind oma lubadustega. Naised!“ ütles ta jälle ja vaatas tühjusesse.

Jimmyl polnud tuju huvituda jissemurdja armuasjust. Ta ei küsinud, kus oli see saladuslik naine, kes oli saanud Nippyle äraandjaks ja saanud ta seadusevastastele tegudele. Kuid selleks oli tal küllalt uudishimu, et küsida, kas oli kelm naisemees, mille peale sai põlgliku vastuse: „Ei!“

„Olen olnud küll wangis“, ütles Nippy rõõmsamalt, „kuid naist ma ei ole mõtnud. Ei ole langenud nii madalale.“

Jimmy jutustas mehele, milleks oli tal teda tarwis. Sai ta lõpetanud, küsis see:

„Mga taju?“ „Mt wiee kuni kümne naelsterlingi ma ei tule.“

Ta vaatas uurivalt salapolitseinikule näkku.

„Olen kindel, et neiu Walton maksab teile hästi“, ütles Jimmy ja mees fortsutas kulmu.

„Ma unustasin, et see on Waltoni rahakapp. Mul pole raha tarwis“, ütles ta teravalt. „Kuid peate ise

leidma tööriistad, sest ma ei taha langeda omadega järgmisel korral teie kätte lõhku.“

Jimmy oli jätnud auto uulitsa nurgale ootama ja sõitis nüüd mehega tagasi Cadogani platsile. Teel peatasid nad mitmes raua- ja teraskauba laos ning ostsid tarvilikud tööriistad. Pool tundi hiljem oli Nippy Cadogani platsil rahakapi avamise kallal tegevuses. Tal oli sulatislamp käes ja kaitseks kange kuumuse vastu, mis hõõgus lambist, warjama mask näo ees.

See töö mõttis rohkem aega kui Jimmy oli kujutlenud. Uudishimulikult maatas ta neiu Waltoniga pealt, kuidas töötas sissemurdja.

„Terwes Londonis on ainult üks mees, kes saavad hakkama selle tööga“, ütles Nippy peatudes filmapilguks, et kuivatada higist nõretawat nägu ja juua ahnelt wett, mis oli asetatud tema ette lauale. „Teise mehe aadressi mult ärge küsige. Ta praegune kodu on wististi taewas, sest ta oli tubli mees. Oli ainuke omafarnane“, lisas Nippy paljutähendawalt juure, „ja nüüd on ta furnud!“

„Te ei falli naisi, mister Knowles?“ naeratas neiu ja Nippy raputas pead.

„Nad on hufutanud mu elu“, ütles ta, „wähemalt üks neist.“

Soan *) arwas, et wäiksel mehel ei maksa rohkem järele pärida, kuid tema wastu oli mees vähem tagasihoidlik.

Kaised wõiwad wedada mehi kõrwu- ja ninapidi, fundides neid tegema kõike, mida nad muidu ei teeks, ka siis, kui kõik kuupäewad koosneks ainult pühapäewadest. See oli ühe lady toatüdruk, peenise ja kena neiu, nagu wähegi wõid soovida. Oli äärmiselt jaladuslik ja ta nimi oli Julia.“

Mees kattestas äkki jutustuse ega lausunud weerand tunni jooksul enam sõnagi, lõigates suurt autu rahakapi ukse sisse. Siis pani ta lambi maha ja pühkis kõwasti taskurätikuga märga nägu.

*) Loetakse Dshein, tähendab Johanna.

„Ma tean, ta oli selleks liig hea, et olla ühtlasi ka truud,“ ütles mees, kelle teelepaelad pääsesid jälle lahti, sest see oli tema armsam kõneaine. „Te arvate, et olen narr, kui ütlen teile, et ta oli ilus. Minu klassi kuuluvatel inimestel puudub see, mis teie nimetate haritud filmaks, kuid minu ilm pole piirdunud ainult mehaanikaga ja ma tunnen ilu, kui näen teda. Julia aga oli tõesti ilus. Ta oli Sheffioldi lähedal ühe juure terasfüniniga majas toatüdrukuts. Ma ei tea, oli see nüüd terasfüniniga või päriselt hertsog, kuid tal oli väga palju raha. Ma riputasin toatüdrukule tiiba ja ühel pühapäeva õhtupoolikul käis ta minuga majas ringi, näidates mulle kõike. Ta oli ärevas meeleolus ja peaaegu nuttis murega, sest ta peremees oli käskinud tal panna mõned raamatud rahakappi, tema aga oli unustanud võtme sisse ja liiskanud rahakapi ukse kogemata kinni.“ Nipphy keerduš kandade peal ringi ja hirvitas tigedalt. „Ma annan selle kapi. Tegin seda ilma võtmeta“, ütles ta lihtsameelselt. „Selle rahakapi avamine polnud raske töö. See oli üks neist margatindlatest rahakappidest, mis iga laps võiks avada kas või juuksenõelaga. Minul oli hea meel, et sain aidata hädas oma neidu. Kuid lugu polnud nii lihtne. Särgmisel päeval oli Julia kadunud. Kuulsin sellest juhtumisi. Lugesin lehest röövimisest enne veel kui teadsin, et Julia oli sellega mingit tegu, ammu siis veel minul.“

„Kas olete teda veel kunagi näinud?“ küsis Jimmy, olles haruldajelt huvitatud.

„Ei iial enam“, ütles Nipphy tähtsalt ja läks oma töö juure tagasi. „Minu te asi, mis on mind hoidnud jamaast tema mõrtsukaks, on, et ma pole teda enam kunagi näinud. Ta kuulus ühe margabande juure. Oleks ma neid tunnes!“

Nipphy töötas veerand tundi vaikides, pistis siis finnas kae raudkappi läbi augu, mis ta oli lõigandanud, lõigistas weidi seespool ja tugew üks awanes.

„Täna teid, härra Knowles“, ütles Jimmy.

„See oli lõbus töö“, ütles Knowles miifakalt, tõus-
tes jalgele.

Jimmy tõukas uſe pärani ja waatas jisse. Rahakapp
oli tühi!

Ta ei suutnud uskuda omi filmi ja tõmbas wälja
mõlemad terasest sahtlid, kuigi teadis, et siia ei wõinud
olla peidetud nii suur rahajumma. Ka sahtlid olid tühjad.
Neis polnud ei raamatuid ega mingisuguseid paberid.

Jimmy waatas neiule otja.

„Siin ei ole midagi“, oli ta sunnitud tunnistama,
ſest neiu oli juba näinud. „Wõimalik, et raha on wa-
rastatud“, ütles Jimmy, kuid Nippy katkestas teda.

„Wõin teile finnitada, et sellest rahakapist pole mi-
dagi warastatud“, ütles ta. „Peale minu pole enam ke-
dagi, kes oleks suutnud awada tema uſe. On küll wõi-
malik ſulutada temasse auk, kuid see on ka ainult wee-
rand oſa tööſt. Mina tunnen põhjalikult selle rahakapi
mehanismi ja see wõimaldaski mul tema awamise. Mis
lootſite leida, härra Sepping?“

„Miljon naelſterlingit“, ütles Jimmy aeglaselt ja
mees waatas talle terawalt otja, nagu oleks arwanud, et
ſalapolitſeinitſ teeb nalja.

„Kas tahate öelda“, küſis ta uſtumatult, et miljon
naelſterlingit on warastatud?“

See oli neiu, kes wastas.

„Seda ma arwan, härra Knowles“, ütles ta wait-
ſelt.

„Kuid kes wõis seda teha?“ Nippy ots oli mõtetest
fortjus. „Terwes Londonis pole ſiſsemurdjate ſalka, kes
kõlbaſ selle töö peale. Niley bande on wangis, Ferdyn
Walters, Dõuna-Ameerikas, Kelly ſalk läks kergemate
warguste peale üle. Jah, terwes linnas pole meest, kes
oleks wõinud awada selle rahakapi.“

„Raha on aga läinud“, ütles Jimmy lühidalt.

„Miljon kadunud, äh?“ ümises Nippy, lastudes jälle
põlwiili ja uurides rahakapi ſisemust. „Mul on tunne, et
wõtab palju aega enne, kui ſaate näha seda raha.“

Soolimata ta ſahtlustest naeris Jimmy.

9. peatükk.

Dora Coleman jules raamatu ja pani selle lauale. Siis, tõustes jügewast toolist, kus istus lugedes ja unistades, läks ta toast välja eesruumi. Parker oli parajasti usti kinni panemas, sest mr. Coleman oli kutsutud maale ja ta oli pidanud asja tähtsuse pärast kobe välja lõitma.

Neiu seisis trepil ja waatas teenrile tõsiselt otja.

„Kas keegi ei kõlistanud?“ küsis ta.

„Ei, preili.“ Parker raputas pead.

Neiu astus mõned sammud trepist üles ja seisatas siis.

„Parker, kas olete täiesti kindel, et ei juhtunud midagi muud kui see, millest jutustasite?“

„Särra Waltoniga, preili? Ei, midagi muud ei juhtunud. Ma nätsin talle teed üles tuppa. Ta küsis mult, kas teie tuba ei asu seal kõrwal ja ma ütlesin talle, et jah. Ma küsisin talt, kas ta ei tarwita mu abi, mille peale ta naeris —“

„Naeris? Siis oli ta ju rõõmus?“

„Jah, preili. Sieti pole ma kunagi warem näinud mr. Waltonit naerwat.“

„Siis tulite üles, arwan ma?“

„Lätsin söömatuppa, preili, ega näinud teda enam.“

„Küsis ta teilt midagi?“

Teener waatas imestunult neiuile otja.

„Ei, preili, ei midagi muud kui et kus on tema tuba.“

Neiu seisis seal ja hammustas mõttes huuli.

„Ta ei küsinud teilt ka, kas ei ole majal weel teist wäljakäiku?“

„Ei, preili.“

„Sa te ei näinud seal peale tema ühtegi inimest? Tuppa te ei läinud?“

„Ei, preili. Ma lätsin läwelt tagasi.“

Neiu noogutas.

„Lätsin teid, Parker. Sead ööd“, ütles ta ja läks üles oma tuppa.

Lugu oli neiuile seletamatu. Ta istus woodile, et mõelda weel lord asja üle järgi. Aga mida rohkem ta mõtles, jeda keerulisemaks läks kõik. Dora Coleman mõis waadata rahulikult filma hädaohtudele, mis olid kohutanud Jimmyt ja isegi isa, kes arwas, et tunneb oma tüdruku paremini kui ükski teine mees, imestas tema wahwuse üle.

Rey armastas teda, jelles oli ta kindel. Noormehe armastus oli wiimaste päewade jookkul weelgi jüwenenud. Minult tujukuse pärast poleks ta juutnud haawata oma mõrksjat. Selles kõiges pidi midagi peituma, kuid mis nimelt? Midagi, mis oli juhtunud Reyi söömalaualast lahukumise ja kadumise wahel. Parker ehk...?

Neiu naeris selle mõtte juures. Parker! See pehmeloomuga ja tagasihoidlik mees!

Wiimaks hakkas Dora end aeglaselt riidest lahti wõtma ja wiie minuti pärast, hoolimata ta ärewusest ja kohutawast pilwest, mis kattis filmapiiri, oli neiu juba magama uinunud.

Ta magamistoat aina awanes waade Portlandi platsile. Teise korra akende all oli kitjas palkon. Enne magamaminekut oli neiu awanud akna ja waadanud wälja. Aknagil tornis oli kell löönud kesköö tunni ja laial platsil ei olnud weel waikunud liikumine, sest Queen's Hallis oli parajasti ball. Sõiduteel seisis terve rida ootawaid sõiduid, kuna kõikjugu mootorsõiduriistad kihutasid öö läbi.

See polnud mootorite mürin, mis äratas neiu. Plats oli erakordselt waikne ja isegi hilinevad sammude kaja ei seganud rahu. Neiu waatas wäikest kuldella walgustatud öölaual, mis seisis ta woodi kõrwal. Raod näitasid mõnda minutit kolmeist läbi. See polnud see wihmapladiin uulitsal, mis oli äratanud neiu. Wõib olla, oli see piksemürin, mõtles ta, sest end woodis istufile ajades nägi ta awatud akna ruutudel filmapilgu jookkul heledat walgusejuga.

Wisates enesele salli õlgadele ja tahtes sulada akent, nägi ta jälleai lähewat walgusejuga ja astus hirmu-

karjatusega tagasi. Palkoni teises otsas oli ta näinud roomamas tumedat fogu. Polnud kahtlust, seal ligines mees mustas mantlis.

Wõttes end samal filmapilgul kofku, paiskas neiu wärisemal käel afna finni ja jooksis trepist alla teenijate poolele.

Parker tuli talle vastu, mantel seljas.

„Parker. . . minu toa afna all, palkonil, on üks mees!“ lööftutas neiu. „Sissemurdja. . .!“

Wana teener tõi lasteriista ja läks siis neiu eel trepist üles selle tuppa. Teener walgustas toa ja Dora nägi, et teine afen oli awatud. Tal tuli meele, et oli jätnud hirmuga klaasukse julemata.

„Palkonil pole inimese hingegi, preili“, ütles Parker, tulles pimedusest — ta mantel läikis wihmast. „Üks juur lillepott on purustatud, kuid tuul wõib olla ta ümber ühtanud.“

Sel filmapilgul langes ta waade märjale jalajäljele poonitud põrandal.

„Waadake seda, preili“, ütles ta näidates.

Silmapilgu jookšul ei saanud neiu aru märja jalajälje tähendusest. Kui ta siis taipas, jäi tal hing hirmuga finni.

„See mees on olnud fiin!“ ütles ta ja haarates laualt wäikese lambi, jüütas ta selles elektri.

Polnud mingit kahtlust. Mitte üks, waid wiis jalajälge oli põrandal. Jalajäljed olid ka selgesti näha sinisel waibal, mis kattis toa keskpaika.

Neiu puudutas ühte. See oli alles märg.

„Ta on tulnud sisse, kui ma läksin toast wälja“, ütles Dora jostitades ja wanamoodi rewolwer teenri käes wärises.

„Siis on ta alles majas, preili“, ütles mees hirmunult.

„Autjuge Bennett“, käskis neiu ja mehe nägu läks kofhe julgemaiks. Bennett oli tugewa kehahitusega autojuht, kes magas all autokuuri kōrwal. Kuid teades, et peab minema pimedatest treppidest alla, langes teenri süda jälle saapasäärde.

Ta äratas autojuhi telefoniga ja tõmberdas siis hirmunult trepist alla, kuna pistol logijes tal käes. Üks sõna Bennetti le seletas mehele kohe, milles asi seisis ja kõik kolm, sest Dora oli end kähku riietanud, algasid otsimist. Naamatukogu üks alumisel korral oli pärani lahti, kuid ruum oli tühi. Naamatukogu viis kitsas koridor teenrite poolele ja siit kadu oligi kadunud kutsumata külastine. Nad leidsid põrandalt vihmamee tilku ja seintel olid märjad kämbla jäljed, nagu oleks mõõras kuivatanud neid vastu käsi. Koridoris olid jällegi märjad jäljed.

„Siin on ta olnud alles mõne sekundi eest“, ütles neiu ja samal filmapilgul wiisati välisukse prantsatades kinni.

Autojuht jooksis ukse juure, avas selle ja kadus uulitsale. Uulits oli tühi peale ühe auto, mis kihutas sel filmapilgul majast mööda.

Bennett jooksis autole järele, kuid see lihas kiirust juure ja kadus punase täpina kaugusse. Bennett teeras tagasi.

„Tema ta oli, preili, olen kindel“, ütles mees. „Kui ma jõudsin ukse peale, astus ta parajasti autosse.“

„Kas te ei näinud numbrit, Bennett?“ küsis neiu rahulikult.

„Ei, ma polnud küllalt lähedal“, tunnistas autojuht ja kratsis kohmetuses pead. „Nüüd on sissemurdjad wälja mõtelnud uue mõtte — sõidavad autodes kohale. Kus ta oli, preili?“ Ja kui neiu oli talle öelnud, lihas mees imestades juure: „Aga kuidas sai ta teisele korrale?“

Bennett läks sõiduteele ja silmitses maja. Seal nägi ta kohe, kui lihtne asi oli osawal mehel jeda seinä mööda üles ronida. „Ta on roninud vihmatoru mööda palkonile“, ütles wiimaks autojuht.

„Kuid miks tuli ta minu tuppa? Miks ei tunginud ta ukse alumisele korrale?“ küsis neiu ja samas tuli tal meele, et esimehel korral olid aknad sulatud.

„Kas pean kutsuma politseiniku, preili?“ küsis Parker. Dora raputas pead.

„Arwan, et selleks pole veel tarvidust ja õige pealt pean küsima isalt. Härra Coleman on minu pärast praegu ilma selletagi üldijets kõneaineks“, ütles neiu nõrga naeratafega.

Ta uuris elutuba ja isa raamatukogu. Nähtavasti polnud nendes midagi puudutatud — sissemurdja oli nendest ainult läbi rutanud.

Norruga hiiatas Parker.

Geskojas, laua peal, oli midagi, millele nad polnud enne pööranud tähelepanu. See oli pika toruga brown-ning-pistol.

„Selle on ta pannud siia, kui awas ukse!“ ütles Bennett arupidades. „Päris õnn, et ta sai enne põgenema kui jõudsin uksele.“

Neiu uuris uudishimulikult lasteriista.

„On ta laetud?“ küsis ta.

Bennett wöttis lasteriista ta käest ja awas selle.

„Jah, siin on mitu laengut sees, preili.“

Mees uuris lasteriista tulewalgel.

„Peaegu arwan, et kurjategija on jätnud siia oma nime ja aadressi“, ütles ta naljatoonil, kuid neiu ei naernud.

„Mõtlen, et tuleb kutsuda härra Sepping“, ütles neiu.

„Waadake järgi härra Seppingi telefoni number, Parker“, ütles ta.

Jimmy oli woodis ja magas raskesti, kui kõlises telefoni kell. Mõteldes, et kõlistaja on Joan, hüppas ta woodist wälja ja läks aparaadi juure. Dora hele hääl terwitas teda.

„Jimmy, meil oli sissemurdja, kuid ärge teatage sellest politseile. Kas saate tulla siia ja anda mulle nõu? Ma saadan Bennetti autoga järgi —“

„Ei ole waja,“ ütles Jimmy. „Siin naabruses on igalajal tuhandate wiiji autosid. Sissemurdja, ütlete? Kas püüdsite kinni jelle aumehe?“

„Ei, ma ei saanud. Isa pole kodus. Kas tulete?“

„Kümn° minuti pärast olen kohal“, ütles Jimmy rõõmsalt.

Möödus ligemale pool tundi, enne kui ta astus raamatukogu ruumi, et leida Dorat, kes istus oma isa suure kirjutuslaua taga. Browning asus ta ees kuiwatuspaberil. Mõne sõnaga jutustas neiu öösi juhtumise ja Jimmy kuulas waitides pealt.

„Tegelikus elus ei sõida kurjategijad autodes“, ütles ta, „jeda teevad nad ainult raamatutes. Ujun, et Bennett eksis. See võis olla mõni hilinenud külaline. Lord Riverstoke juures oli õhtul ball. Sa mina olin sinna kutjutud.“

„Lord Riverstoke maja on teiselpool platji“, ütles neiu rahulikult.

Jimmy uuris pistoli tulewalgel ja silmas midagi, millele Bennett ei olnud pööranud tähelepanu. Pistoli pärale oli tervelt kriimustatud mingi nimi.

„Mooses!“ hüüdis ta äkki. „Kas näete jeda?“

„Mis seal on?“ küsis neiu.

„Üks nimi.“ Noormees hoidis pistoli Dora filmade ees. Krobeliste tähtedega oli sinna kriimustatud sõna „Kupie.“

10. peatükk.

Päike oli tõusnud ja walas uulitsaile kuldseid kiiri, kui Jimmy läks jalgsi tagasi oma eluforterisje. Ta teener walmistas kohwi, mille lõhn tuli salapolitseinikule koridori wastu.

„Kuulsin teid minewat wälja, härra“, ütles mees jeketujeks, mis ta oli nii wara üles tõusnud. „Kas on härra Waltonist teateid?“

Jimmy raputas pead.

„See on minu meelest wäga imelik“, ütles teener, pannes peremehe ette lauale aurawa tassid.

„Meie kõigi meelest on see wäga imelik“, jähwas Jimmy, kel polnud tuju arutada Rex Waltoni pöörast kadumise lugu warajel hommikutunnil.

Siis aga, kahetsedes oma ninakat wastust, kuna Albert oli tubli pois, küsis ta:

„Miks on see sinu meelest nii imelik, Albert?“

„Kas mäletate, härra, kui major läks minemal aastal ära?“ Sellele wanale jõdurile oli Rex Walton ifka „major“ ja ei keegi muu. Ta oli teeninud samas rügemendis Prantjusmaal ja kuigi Rex oli tõusnud astme võrra kõrgemale, oli ta ifkagi jäänud „majoriks“ alalhoidlilisele Albertile, kes oli tundnud teda selles aujärjus. hoidlilisele Albertile, kes oli tunnud teda selles aujärjus. „Sa arvad seda, kui ta läks ametipuhkusele?“

„Jah, härra. Mäletan, kuidas te kord ütlesite pruukosti aegu, et tahaksite talle kirjutada, kuid ta polnud jätnud teile aadressi.“

Jimmy noogutas.

„Olin selle unustanud, Albert. Tõepoolest, ta kadus sel suvel terwelt kolmeks kuuks. Kui rumal minust, et unustasin! Kuid see ei tee ta praegust kadumist imelikumaks, Albert.“

„Teeb ja ei tee“, ütles Albert aupakklikult, „sest juhtumisi nägin ma tol ajal majorit.“

„Kurat võtkul! Miks ei rääkinud ja sellest mulle?“ ütles Jimmy imestunult.

„Ma kartsin, et see ei lähe, härra,“ vastas Albert. „Mulle ei meeldi kanda jutte härraste wahel. See oli Gloucestershire'is kahesandal augustil. Ma mäletan kuupäewa täpselt, sest siis olid mu wenna pulmad. Kui mäletate, wabastasite mind tookord kolmeks päewaks.“

Jimmy noogutas.

„Kui olin jätnud wenna pidama mesinädalaid — mitte, et ta oleks wäga õnnelikult abiellunud, sest sagebaste kaebab ta, et noorik olewat hullem kui tatarlane, kuid see kõik ei käi siia — jah, kui olin nad jätnud pidama mesinädalaid, läksin otstina naabritülasse sugulasi. Sammuksin parajasti üle silla, kui nägin istuwat jõe kaldal üht talupojana rietatud meest, kes tundus mulle olewat tuttam. Tal olid seljas wanad ja kulunud riided, kret tal kaelas ei olnud — nägin ta paljast rinda ja see oli samuti wäewitanud kui nägugi. Ka oli ta lastnud

faswada enesele fortis habeme. Mind ta ei kuulnud, sest ta ei fergitanud peadki. Nägin selgesti, et see oli major Rex Walton."

"Walton?" ütles Jimmy umbusklikult. Oled ja selle peale kindel?"

"Kindei, härra," vastas Albert rõhuga. "Tulin kohe Spurleyjt tagasi, et rääkida temaga, sest arvasin, et ta on seal ümberkaudsuses laagris. Kuid ta oli juba kadunud. Lätsin lähedalolewasse külasse, kuid keegi polnud teda näinud. Mulle ei olnud ta teel vastu tulnud ega ka Spurleyjt läbi läinud. Aga ühtki teist teed seal enam ei ole."

"Wõib olla, läks ta jõekallast mööda edasi."

"Jõekallas on mäda, seal ei saa käia", ütles Albert mõidurõõmsalt. Lähedal on väike wõörastemaja. Lätsin järele pärima, kuid nad polnud teda näinud. Seal nägin jõe mööda sõudwat üht paadimeest. See oli näinud majorit, kuid oli kaotanud tema äkki filmist."

"Miks ei rääkinud ja sellest mulle?" küsis Jimmy.

"Arvasin, et ei sobi, härra. See ei olnud minu asi, ja, nagu ütlesin, ei meeldi mulle kanda jutte härraste wahel."

"Mis ta tegi jõekaldal, kas istus ja wahtis wette?"

"Ei, härra, tal oli kolm kuwi, mis ta pildus õhku ja piüdis kinni, nagu seda teewad weiderdajad."

Jimmy juust kõlas imestusehüüe, sest puhkeajal oli see alati olnud Rex Waltoni armsam mäng. Koolis oli ta ikka olnud uhke oma osawuse üle. Müüid ei olnud tõesti kahtlust, et see mees oli olnud Rex.

"Albert", ütles ta äkki, "mine weel täna hommikul Spurleyjsse ja otsi ümbruskond hoolega läbi. Wäga võimalik, et majoril on seal majakene, kus ta käib wahest rahus puhkamas."

"Otsi seda ma mõtleasingi öösel, kui lamasin unetalt woodis", ütles Albert ja Jimmy ruttas aeglasti tallestama mehe kõnewoolu.

„Tee oma töö hästi põhjalikult, Albert. Kusagil võib olla mõni talumaja ehk hütt, kus Walton elab ja mille järgi sa nullu unustasid pärida.

Raha võib ja järelepärimise peale rohkesti kulutada. Kui midagi kuuled major Waltonist, saada mulle telegramm. Ehk veel parem, mine kohe ligema telefoni juure ja kõlista mulle. Kell kahetja lähed Gloucesteri rong, katju sõita jellel!”

Nii vara kui võimalik, töttas Jimmy Joani juure ja jutustas, mis oli kuulnud. Kuid neiu ei teadnud sellest midagi.

„Mul pole aimugi sellest, kus Rex weetis nullu oma puhkeaja. Talle meeldivad erakordsed rännakud. Mäletan, et ühel juwel läks ta Wenemaale rännakule ja isegi isa ei teadnud, kus ta asus.“

„Ega tal ei ole Gloucestershires sõpru?“

Neiu raputas pead.

„Niipalju kui ma tean, ei,“ ütles ta ja fortsutas otja. „Kui Rex tuli tagasi, oli ta pruuniks päevitanud, kuid oli muidu õige auväärse väljanägemisega.“

Noormees ei jutustanud talle sissemurdjast Portlandi platsil, sest Dora oli palunud teda hoida asi saladuses, kuni ta on kuulnud, mis soovib isa. Misjulgused olid need soovid, kuulis ta pea, sest weel samal hommikul tuli Coleman tema ametikohta.

„Soovin, et oleksin olnud kodus“, urises ta. „Ma oleks sellele lurjusele alles näidanud! Kuid te saate väga hästi aru, kallid Sepping, et see lugu ei tohi pääseda avalikkuse ette. Ühtegi asja ei ole kadunud, kõik on alles. Ma waatan oma väikse vara hoolega järgi, kõik on paigal. Kuid juba waatawad mu ametivennad rahaministeriumis mulle kõõrbi otja. Meil, rahaministeriumis, ei armastata skandaale. Ütlen avalikult, et ei seisa teenistuskoha huvides, kui tema tähtsamate ametnikkude eraelu riputataks juure tella külge. Näiteks ei päri ma kunagi oma teenri eraelu järgi. Riigiametniku eraelu peab olema kaetud, nii öelda, — saladuse linauga. See peab olema kõigi eest varjul, nagu —

„Muidugi“, kätkestas teda Jimmy naeratuslega, „see peab olema omaist kohast sama kõrgel ja kättesaamatu, nagu jumalate elu.“

„Otse nii“, mööndas Coleman tõsiselt ja pühkis mõimja liigutusega oma prille. „Saladus on ametiajutustel kõige kindlamaks põhjaks“, jatkas ta, „ja ma tahetjen, et praegune inim põlv püüab rebida katet kõrgemate ametnikkude eraelust, nagu seda niivid teevad edumeelsed ajalehed. Minu waade on, et ühegi ametniku eraelu, wälja arwatud surma teated, ei tohi avaldada trüüts. Slegi surmasõnumite puhul peaks kirjutama ametiajutuste au kohaselt.“

Ta jättis Jimmyle mulje, et kui tema surmateade ei täida neid nõudmisi, on ta walmis tõusma hauast üles ja seisma oma auhaawaja ette.

„Waltonist pole wiist miskisuguseid teateid?“ küsis Coleman, pöörates ühesel ringi.

„Eh on ka, härra Coleman. Te wiist ei taha kuulbahi?“

Coleman raputas tugewalt pead.

„Ei, härra“, ütles ta tähtjalt. „Ma olen päriselt rahuldatus mõttega, et Walton on läinud hulluks ja et ühel päewal kuuleme ta wabasurmast.“

„Issand hoidku!“ hüüdis Jimmy, waadates Colemanile otja. „Ega see ometi ei ole teie tõjine arwamine?“

„Aga mis arwate siis teie?“ küsis riigiametnik.

„Ei midagi niisugust“, wastas Jimmy. „Ker on sama terwe mõistuse juures kui teie ehk mina ja ta mõtleb sama wähe enesetapmise peale. Kui ta on saanud surma, siis on ta tapetud.“

„Seda ma loodan“, ütles Coleman kahemõtteliselt. „Tõesti, jeda ma loodan. See on kole asi. Mu tiitar käib ringi nagu unenäos.“

Ta lahkus tähtjalt ja mõimjate käeliigutustega, nagu see ikka oli tal kombeks. Jimmy kohtas teda mõned minutid hiljem jõekaldal, sest tema tee wiis läbi samast uutistast. Ei ole just mõnus tunne, kui kohtad inimest, kellega oled niuidsama jumalaga jätanud.

Kuid Coleman ei kohmetanud sugugi, leides end Jimmy kõrvalt.

„Mul tuleb osta enesele revolver, aga tingimata Euroopa wabriku töö“, ütles ta kindlalt. „Mul on põhjust kahelda Ameerika töö headuse juures. Olen kusagilt lugenud, et Ameerika revolverid ei ole midagi väärt. On olnud juhtumisi, kus nad on — plahwatanud. Niiugune juhtumine oli Chicagos, ühes laskeriistade laos. Mäletan, et lugesin sellest kusagilt. Ma ei armasta laskeriistu, nad on alati kardetavad. Kuid wiie ehk kumelaenguline revolver —“

„Kumelaenguline“, ütles Jimmy. „Browning on parem.“

„Tänan, pean revolverit paremaks.“

Jimmy seletas kannatlikult automaat-pistolite ehitust ja omadusi, kuid Coleman jäi oma arvamise juure. Rahaministeeriumi kohal waitis Coleman.

„Siin lahkume“, ütles ta. „Ei ole riigiteenistuse huvides, kui mind nähatse — politsei ohwitseri seltsis. Üksjehoidja, kardan ma, on suur lobiseja ja see võiks teha asjast kõige pöörasemad järeldused.“

Jimmyle tegi nalja waadelda, kuidas „juur mees“ läks üle uulitsa ja kadus ministeeriumi tulunud wärawatesse.

Selles Colemanis oli midagi ebainimlikku. Rikka wäimeespoja kaotamine, kurbmäng, mis ähwardas tumestada ta tütre elu, koledad võimalused, mis peitusid Rex Waltoni kadumise taga — kõik see polnud nii tähtis kui ta seisukoht rahaministeeriumis.

Jimmy läks edasi, olles õnnelik, et oli ükski. Seni polnud Rex Waltoni kadumine veel kuigi laialt ajalehtedesse pääsenud. Rikas, nagu Rex oli, polnud ta muretsenud enesele mingit silmapaiswat seisukohta, ega olnud ta poliitikamees. Rex Waltoni „tähtsusetus“ oli lehe uudiste seisukohalt väga hea, kuigi Jimmy tundis, et jeda saladust ei olnud võimalik kauem warjul hoida. Ta oli seni lehtedele teatanud, et Rex Waltoni kadumise põhjusel oli arwatavasti wiimase mälu kaotamine, ja

ajakirjandus oli keinud sellest kühkudest järeldused. Dige-
matel päemadel mõttes ta rahuldada ajakirjanikke tea-
tega, et Rex Waltonil oli kombeks mahetewahel jalaja ka-
duda, et meeta puhkepäemi tundmata kohtades.

Erastalgari iswääri ja Whitehalli nurgal küttestusid
Jimmy filmad ühele ajalehe plakaadile. Seal seisjis:

„Kadunud miljon.“

Wandesõna tuli noormehe suust, sest ta oli mõtnud
tarmitusele kõik ettemaatuse abinõud, et hoida seda sala-
dust pääsemast lehtedesse. Ta ostis ühe lehe ja jäädes
uulitsale seisma, harutas selle lahti ning luges. Nüüd ei
olnud enam kahtlust, kelle kohta käis see kõnuteade.
Üle kolme weeru oli mahutatud raswane pealkiri:

„Miljonäär oma pulmapäeval kadu-
nud ühes warandusega.“

Ta luges hoolikalt weerud läbi. Reis jutustati
imekspanuwäärse täpsusega Rexi romantilistest pulmadest
ja sellele järgnenud sündmustest.

Wida rohkem Jimmy luges, seda suurem rahutus
waldas tema mõtte juures, kes oli annud ajalehele need
teated. Kes teine peale tema võis teada kõik nii täpselt!
Zial ei võinud olla Joan see, kes andis lehele need teated.

Ta astus ligemasse telefoni putkasse ja kõlistas
neiu.

„Kas olete lugenud hommikulehti?“ küsis ta.

„Jah, just praegu toodi“, vastas Joani hädaldam
häälel. „Jimmy, ausõna, mina pole tõesti ajalehe kirja-
saatjatele midagi teatanud. Üks käis küll minu juures,
kuid juba ta teadiski kõik. Kui ta palus mul lõendada
neid andmeid, mis muud jäi mul siis veel üle?“

„Teie juures käis ajalehe kirjasaatja?“ küsis Jimmy
imestanult. „Mis kella ajal?“

„Ta tuli kella seitsme paiku,“ vastas neiu. „Tal oli
kõik juba teada, mis ta on nüüd awaldanud lehes. Ma
juhatastin teda teie juure, kuid ta käis peale, et mina isik-
likult finnitaks need andmed. Tal oli kõik juba enne
siiatulekut paberile üles kirjutatud.“

„Erastordne loqu“, ütles Jimmy.

„Ma arvasin, et —“ Neiu kõhles.

„Te arvasite, et ma oleks lasinud awalbada need teated trüüts“, lõpetas Jimmy neiu lause. „See on kõige wiimane asi, mis ma tial oleks uneski näinud.“ Ta hääles kuulduks libedus.

Sümpates iiriiautosse, jäitis noormees „The Evening Megaphone“ toimetusse. Ta juhiti kohe pühapäika — peatoimetaja kabinetti.

„Teated tulid jisse eila õhtul hilja“, ütles aumees. „Nad olid kirjutatud käsitji. Loodan, et woin teile näidata algupärandit.“

Ta puudutas kella ja tegi oma sekretäärile korralduse. Mõni minut hiljem oli Jimmy ees laual tundmatu kirjasaatja käsitjiri. Ehk sel küll ei olnud all ei nime ega aadressi, tundis Jimmy teda ju esimese pilguga.

„Kupie“, ütles ta lämbunult. „Ma tunnen seda käefirja ja seda paberit.“

„Teated on muidugi õiged?“ küsis toimetaja ja Jimmy noogutas.

Ta lahkus toimetusest, wõttes kaasa Kupie käsitjiri. Mis oli see jaladuslik isit saanud ajakirjandusele teated? Mis tahtis ta sellega wõita, misjuguist eesmärki saawutada? Kupie ei teinud midagi ilma otsekoheise kasuta. Kui Kupie oli wastutaw Regi ja ta waranduse kadumises, siis pidid ometi ta kasud nõrdma waitimist, sest midagi ei wõinud talle olla kahjulikum, kui ta tegude awalikuks-tulemine.

Bill Dickeril, kes ei kaotanud niisugustel rastusefilmapiilkudel kindlust, olid asja peale omad waated.

„Ta püüab sellega õieti näidata, et Reg Waltoni miljoni kadumises on wiimane ise süüdi ja, et siin polegi tegemist rööwimisega.“

Dicker luges paberi uuesti läbi ja noogutas.

„Mii see on“, ütles ta. „Pange tähele — iga fõrd on ühes Waltoniga nimetatud ka raha.“

Jimmy istus ükji kabinetis, kui sai Doralt kirja. Seal seisis:

„Defjin rõõmus, kui saaksin teid täna õhtul näha. Isa läheb wälja ja mul oleks wäga waja rääkida teiega Rexi asjus. Kui teie ametikohtused lubawad, ohwerdage mulle üks tund.“

Noormees pani kirja ohkega kõrwale. Waene Dora! Ehk ei olnudki Kupie walinud ohwriks Rex Waltoni, waid just Dora? Jimmy mõtles teise neiu peale, kelle Kupie ähwardused olid saatnud surma. Kui ta nii mõtles, astus sisse Bill Dicker, puhudes juuri suitsupilwi õhku. Salapolitseinik jules enese järgi ukse.

„Täna õhtul lähen jahile Demons Streetile nr. 973“, ütles ta. „Seal on mängupõrgu ja ma loodan tabada mõne tagaotjitud kurjategija.“

Jimmy waatas imestanult üles.

„Ma pole kunagi kuulnud sellest asutusest“, ütles ta. „Meie lehel teda ei seis.“

„Kõigi kurjategijate awalikuks tegemiseks meie poliitseist enam ei jalku. Me saime teated usalduswäärselt „ninalt“ ja täna õhtul teeme sellele pesale lõpu. Kas tahate sellest osa wõtta?“

Jimmy raputas pead.

„Mul omal on terweks kuuks tegewust“, ütles ta tõsiselt ja Bill Dicker jäi nõusse.

„Sah, kas neist mängupõrgutest praegu puudu!“ Ta istus laua äärelle, tõmbas piipu ja fortsutas nägu. „Kuid selle mängupõrgu taga on Kupie“, ütles ta siis ootamatult.

„Kuidas arwate seda?“ küsis üllatanud Jimmy.

„Kui waadelda Kupie kuritõid; siis selgub, et wälja arwatud Waltoni asi, on nad kõik seotud mängupõrgutega. Istitud, kes on tahes wõi tahtmata muretsenud teateid Kupiele, on olnud mängijad ja wiimane on alati olnud nende inimeste kaaslane, kes käiwad nendes asutustes.“

Dicker wõttis laualt ümbriku, milles oli Dora kiri ja waatas seda hajameelselt. „Mees, kes tõi selle, ei ole elufutseline kurjategija“, ütles ta näidates kirja nurgale kus oli nõrk päidla märk.

Jimmy muigas.

„Ma pole sõrmemärke kunagi küllalt uurinud“, tähendas ta. „See süsteem pole veel igatiülgjelt tõendatud. Ütleme, et olete kogunud mõnetuhande kurjategija sõrmede märgid. Millega aga tahate nüüd tõendada, et mõnekümne miljoni inimese seas ei leidu neid, kelle sõrmemärgid lähewad ühte? Muidugi on kasulik koguda seadusemurdjate sõrmemärke, kuid nende peale ei mõi mitte alati täie kindlusega toetada. Siin on jelleks üks tõendas,“ ütles Jimmy ja puudutas kirjaümbrikut, „sest jelle, täiesti ilmsüüta mehe sõrmemärgil siin on Scotland Yardis teisend.“

„Aga ta ainult üks teisend, sest miljonile teisele sõrmemärgile ta ei jarnaneks.“

Dicker kutsus eesruumist politseiniku ja ulatas jellele laualt kirjaümbriku.

„Wiige see inspektor Baringi juure ja küsige, kas ta tunneb seda“, ütles ta.

„Enejest mõista, et ei tunne“, tähendas Jimmy põlgtsikult.

Bill Dicker oli waimustatud sõrmemärkide teooria poolhaja. Kuritöös, kus ei olnud sõrmemärke, oli Dicker abitu.

Ta rääkis parajasti kawatsetawast mängupõrgu siisepiiramisest, kui ametnik tuli tagasi, tuues kaasa kaardi

Bill Dicker kergitas kulme.

„Teade?“ küsis ta uskumatult.

„Jah, härra“, ütles ametnik. „Baring ütleb, et see on Joseph Selmani sõrmemärk.“

Dicker haaras mehe käest kaardi ja Jimmy nägi, kuidas ta kulnud küsid ja suu awanes.

„Selman on kuritööde pärast kolm korda sunnitööle mõistetud,“ ütles ta aeglaselt. „On wiefümmetuue aastane. Ja kuulake nüüd, Jimmy:

„Selman poetas end harilikult kõrgemast seisusest isikute juure majateenijaks, kus paneb parajal juhusel rööwimise toime.“

Jimmy kõlistas walmeforral olewa seersandi ja küsis:

„Kes oli see, kes tõi mulle poole tunni eest kirja?“

„Üks wanapoolne mees, härra“, oli wastus. „Ta ütles end olewat Colemani teenri. Nimetas end Parkeriks.“

II. peatükki

Mehed waatasid waikides üksteisele otja. Parker! Mees, kes oli juhatanud Rex Waltoni temale määratud tupp. Colemanide korralik ja wiisakas teener oli wiimane mees, keda Jimmy Sepping oleks teadnud kahtlustada.

Sama mõtles ka Dicker.

„Olge siin ettewaatlik, Jimmy“, ütles ta. „Selle mehe läbi mõite tabada juure kurjategijate salga.“

„Kuid see on uskumatu“, wastas noormees.

„Ei ole midagi uskumatumat kui Rex Waltoni kadumine“, jähwas Dicker waikjelt. „Ma Jordan, liginege asjale taha ja targul. Kui see linn libiseb teil käte wahelt, kes teab, ehk kaotate siis wiimased Kupie jäljed.“

„Kas arwate, et tema ongi Kupie?“

„Tema tunneb Kupiet, selles olen ma kindel“, ütles Dicker. „Mees on praegu parajal kohal, mis awab talle kõige juuremad võimalused. Coleman teenib rahaministeeriumis ja wististi käiwad ta kaasametnikud wahelt ka tema juures lõunal. Kes neist teaks kahtlustada hallipeaga teenrit? Riigiametnikud juba oskawad omawahel lobijeda saladustest. Kui te õige räägiks Colemaniga —“

Jimmy raputas pead.

„Colemaniga ei maksa rääkida, sest see on iseennast täisolew lollpea, kes ei oskaks pidada juud Parkeri saladuse hoidmijeks. Mul tuleb teha nädal otja tööd, enne kui saan teada, kuidas jattus see mees Colemani teenistusse. Ja lõpuks arwan ma, et ei tohi öieti kahtlustada ka Parkerit“, ütles noormees mõtetes.

Soolimata kõigest korraldati väikseid eeluurimisi, mis ei võinud äratada kahtluse all oleva isiku tähelepanu. Sel pealelõunal läks üks keskealine naine Colemani majja müüma odavaid ja meelitavaid ehteasjakefi. Pääseda kööki oli lihtne asi, mis oli seda kergem, et naistaupleja oli ka kätart ja ennustaja. Kuid viimaks ilmus Parker ootamatult kööki ja leidis teda lugemat toatiidrukul käe-jooni. Ta ajas naise pikema jututa majast välja.

Kätart jutustas asjast Jimmyle selle büroos. See oli naisjalapolitseinik, kes seisib juba mitu aastat riigi-teenistuses.

„Parker on Colemanide juures ju kolmandat aastat“, ütles ta. „Neljapäeva ja laupäeva õhtutel on ta teenistusest vaba ja tal on alati rohkesti raha. Wanem toatiidruk arvab, et ta on mängija, sest ühel päeval nägi ta teda kaardipakiga käes.“

„On tal sugulasi?“ küsis Jimmy.

„Seda ma ei jaanud teada“, vastas naisagent. „Nad teavad temast vähe, sest ta hoiab oma toa ukse alati lukus, kolmutab ja pühib teda ise.“

Kui naine oli läinud, vahetas Jimmy riideid ja läks Portlandi platsile Dora juure.

Külaskäik Portlandi platsile omas tema jaoks nüüd kahetordse tähtsuse. Ta tahtis Parkerit ligemalt tähele panna ja Doralt mehe üle järele pärida.

Boole kahetja aegu kõlistas ta Colemani maja uksele kella ja Parker võttis ta vastu. Jimmy vaatles nüüd meest uue huviga. Sgatahes oli ta Selmani wanadune. Ta võttis Jimmylt palitu ja kübara ning juhtis ta töö-rastetuppa.

„Breiki Coleman pole kodus, härra“, ütles ta.

„Kole kodus?“ kordas Jimmy imestunult. „Kuid ma pidin jaama temaga täna kofku.“

„Kas tõesti, härra? Ah ja, nüüd mul tuleb meele, ta ütles küll, et tuleb varsti tagasi. Eks siis itka teie pärast. Kas olete lugenud õhtulehte, härra?“

„Jah, ma vaatan, Parker“, ütles Jimmy hoole-tult.

„Kui kole, et kõik see lugu härra Waltonist on läinud lehte“, ütles Parker wangutades pead. „Härra Coleman on tõesti väga vihane. Muidugi, härrasmees tema seisukohal ei soovi, et kõik ilm teaks ta hädad.“

„Täiesti loomulik,“ ütles Jimmy kuniwalt. „Mis teie armate jelle kohta, Parker?“

„Härra Waltoni kohta? See on väga iheäralik. Raugemalt ma jeda asja ei uuri.“

Jimmy lõi mehele kiire pilgu. Selle nägu oli kinnine ja läbitungimatu.

„Kas armate, et ta kadus wabatahtlikult?“ küsis Jimmy.

Parker noogutas.

„On wõimata, et ta oleks kadunud mõnel teisel wiisil, härra. Kui keegi oleks tunginud talle kallale, oleks ma jeda kuulnud, ehk vähemalt teenijad alumisel korral.“

„Wõib olla, et Kupie kuulis?“ ütles Jimmy, wahetides mehele terawalt otja.

„Te armate jeda kurjategijat?“ küsis Parker eksitamatult. „See on väga iheäralik. Tuleb ette, nagu loeksid kõik jeda raamatust. Kas olete lõunat söönud, härra?“

Jimmy noogutas ja rahulikult peaga kummardades läks teener wälja.

Jimmy käis kiirelt elutoas ringi. Dora pidi olema weetnud õhtupooliku süü. Laual oli lahtine raamat, sohwa padjal oli weel alles pea lõhk, lamina peal oli kutsje wälisministeeriumi wastuwõttele ja wäike kirjaümbris, kus, nagu Jimmy aimas, olid olnud teatri piletid.

Uks awanes ja Jimmy seisjis seljaga lamina poole. Parker tuli sisse hõbekandikuga, mille ta pani lauale.

„Wõtsin wabaduse tuua teile kohwi, härra“, ütles ta. Ja siis: „Kas tarwitate juhkruut ja koort, härra?“

„Soon mustalt“, wastas Jimmy ja teener waldas tassi täis.

Kes ta ka ei olnud, kuid juurepärane teener oli ta. Ta ei teinud midagi liig kiirelt ega halwasti, liigutused olid tal täiesti wabad.

Jimmy võttis ta käest kohvitassi ja filmitšes meesi hajameelselt.

„Mida te teete, Parker, kui teil on waba filmapilt?“ küsis ta naljatades. Nõrk naeratus libises üle teenri nurga näo.

„Wähe on seda, mis võib teha minu wanune mees, härra“, ütles ta. „Wahesti käin kontserdil, armastan wäga orkestri-muusikat. Suwel, kui mul on waba tunnike, lähen parki jalutama.“

Jimmy rüüpas kuulates lohwi

„Armastan häid raamatuid, peamiselt reisikirjelbusi“, jatkas Parker lihtjameelselt. „Kinematograaf humitab mind wähe, sest ta wäsitab mu filmi, kuid mõnikord annab mulle härra Coleman teatri pileti. Mulle meeldiwad kerged naljamängud.“

Ta võttis Jimmy käest tassi wastu ja pani selle kandikule.

„Wiiekümne seitsme aasta wanaduses ei meeldi tunderetikkad mängud“, ütles ta, „kuigi harufordselt armastan näha ka Shakespeare'i kurbmänge“....

Jimmy kuulas, kuid sõnad ta kõrwus kaotasid mõtte ja siis tundis ta, et uni tikkus talle peale, kuid hoolimata sellest püüdis ta ikka ja jälle awada filmi. Nii raske oli filmi lahti hoida, wägise langesid laod kinni. Muidugi oli rumal jääda magama Dora toas, kuid Parkeri hääl ajas une peale. Ta siis, enne kui ta jõudis enesele selgeks teha, milles asi õieti seisis, langes ta pea polsterdatud diiwani seljale.

12. peatükk.

Jimmy ärkas lõwa koputamise peale uksele: Sääled hüüdsid:

„Kes seal on?“

Ta pea walutas, suu õhetas ja kuimas. Nõike jõudu kofku mõttes ajas ta end hoigades istukile. Daest langes alla katmatu walgus ja Jimmy leidis end wäiksest toast

raudwoodi serwast. Kus ta oli? Ta surus käed wastu nägu ja püüdis mõelda, kuna uste taga läks koputamise ja hüüded ikka waljemaks.

„Kes seal on?“ küsis jälle üks hääl.

Kus ta oli? Üks oli lufus. Väljas mõis olla hele päewawalguis, samuti aga ka kesköö. Ta tuikus uste juure ja püüdis seda awada, kuid üks ei annud järele.

„Awage üks!“ ütles üks hääl wäljastpoolt ja jahmatades tundis Jimmy ära Bill Dikeri hääle.

„Ei ole wõtit“, ütles Jimmy. „Kas olete see teie, Diker?“

Järgnes waikus.

„Kes seal on?“

„Sepping“, ütles Jimmy. „Murdke luff lahti.“

Samal silmapilgul lükatu üks raginal pärani. Bill Diker seisus läwel ja tema taga kaks meest, kelles Jimmy tundis ära Scotland Yardi ametnikud. Dikeri silmis oli waade, mida Jimmy polnud seal näinud kunagi warem.

„Mis teete siin, Sepping?“ küsis ta.

„Ma ei wõi teile öelda. Ei tea esiteks, kus olengi.“

„Te olete Casey mängupõrgus Demons Streetil.“

Chates istus Jimmy woodile.

„Kas olen mina hull wõi olete teie“, ütles ta.

„Kus on te riided?“ küsis Diker ja siis nägi Jimmy, et ta oli ainult särki ja pükste wäel. Ta kuub oli laotatud tooliseljale ja saapad paistisid woodiserwa alt.

„Looge Casey siia“, käskis Diker lühidalt ja üks saapolitseinik läks, et tulla tagasi laianäolise mehega, kes oli riidetatud korralikku õhtuülikonda.

„Mis teeb see härra siin?“ küsis Diker wäljult.

„Mis teeb ta siin? Ta elab ju siin“, wastas Casey.

„Mul on kahju saada teile äraandjaks, kapten, kuid olen ise ka hädas.“

„Mis armate selle all — elab siin?“ küsis Diker rahulikult. „Kas tahate öelda, et härra Sepping tunneb ammugi seda mängumaja?“

„Muidugi“, hirmitas teine. „Nastate kaupa olen ma pidanud seda maja ja tema sai tulust oma protsendid“

Jimmy ei rääkinud vastu ainuühegi sõna, vaid läks pesukausi juure ja pistis pea külma vette. See vähendas valu ja võimaldas tal weidi selgemalt mõelda.

„Selge jeda weel fõrd“, ütles ta.

„Ega enam midagi ei aita, kapten“, hädaldas Casey. „Nüüd oleme neil peos. Mina saan kuus kuud, teie aga kaotate mundri. Ma mahtsin jellele mehele jada naela nädalas, et ta pidi mulle teatama, kui salapolitsei oli meil jälgil“, ütles ta, pöördudes Bill Dickeri poole. „Ta ma-gab siin kaht fõrda nädalas ja mul on pooltofinat tun-nistajat, kes wõivad jeda lõendada.“

„Wiige ta alla“, ütles Dicker rahulikult ja juledes uufe enese järel, küsis ta lahkelt: „Noh, Jimmy, milles seisab asi?“

Jimmy raputas huugawat pead.

„Soowin, et wõiksin teile ütelda“, vastas ta. „Kuid afnukene asi, mis tean, on, et jõin täna õhtul ühes Par-keriga kohwi. Sieti ma ei teagi, kui kaua olen maganud, kuid ärgates leidsin end siit.“

Ta jutustas lühidalt, mis oli juhtunud Portlandi platsil.

„Ma usun teid, Jimmy“, ütles Dicker, kui noormees lõpetas. „Nõige jellega on tahetud kaewata teile auk. Kuid siin taga peitub tublisti rohkem kui paistab. Pange riid-ded selga, me läheme Portlandi platsile ja kõneleme Par-keriga. Mis kella ajal jõite unerohu, sest unerohi oli see kahtlemata.“

Jimmy mõtles.

„See wõis olla kella kaheksa aegu“, arwas ta.

„Braegu on kell pool kolm“, ütles inspektor, waada-tes oma uuri. „Jimmy, Kupiel oli waja kõrvaldada teid teelt. Selleks mõtles ta wälja osawa lõhju, et wõtta teilt au. Nüüd pole kahtlust, et Parker on Kupie?“

Portlandi platsil olid maja aknad pimedas ja kuigi politseinikud kõlistasid umbes tosin fõrdi, ei tulnud wastust.

Hotel on awatud“, ütles Jimmy äkki. „Me telefo-neerime. Nad peawad jeda kuulma.“

Nad läksid hotelli ja natukesel aja pärast vastas Colemanil hääl. Nima, et oleks jutustanud asjast, ruttasid mehed jälle üle platši ja leidsid olemat Colemanil awatud ukse taga. Ta oli öökünes.

„Tulge sisse, tulge sisse“, ütles ta vihahelt. „Mis on teil tarwis? Kas te ei suutnud oodata hommikuni, Seppling? Ei kõlba tõesti mitte ajada mind hilja öösel wõidist wälja, kuna —“ Ta katkestas lause ja küsis lähtu: „Kas on Parkerile midagi juhtunud?“

„Miks küsite seda?“ ütles Dicker.

„Ta oli läinud wälja, kui ma tulin koju ja ikka weel pole ta tagasi tulnud. Ma ootasin teda kella üheni. Suurepärane seisuford! Muidugi lasen ma ta hommikul lahti. Ma ei armasta pidada teenreid, seda ei wõi usaldada. Olin ta wastu lahke, tema aga leidis muidugi, et wõis mu usaldust kurjasti tarwitada. Ta tuli mu juure suurepäraste soowitustega ja kunagi warem pole ta ilmutanud niisugust lohakust. Siin on nüüd see meie põlwe rahwas, siin on nüüd filmaga näha wabameelsete töowili —“

„Parkerile ei ole midagi juhtunud“, ütles Bill Dicker järsku. „Kas ma ei wõi näha ta tuba?“

Colemanil kulm tõmbus kortsu.

„Miks tahate näha Parkeri tuba?“ küsis ta vihahelt. „Seda ei ole seal, ma juba waatasin.“

„Särra Coleman“, ütles Jimmy rahulikult, „mul on põhjust armata, et Parker on endine sunnitöeline ja kurjategija, nimega Selman.“

Colemanil juu jäi ehmatusest lahti.

„Endine sunnitöeline“, kordas ta, nagu poleks suutnud uskuda omi kõrwu. „Ta tuli mu juure suurepäraste soowitustega lord Sagenhamelt ja kogu aeg oli ta minu juures täiesti aus. Mul pole midagi kadunud —“

„Laske meil waadata tema tuba“, ütles Dicker wahelise ja rahaministeriumi ametnik juhtis nad ülemisele korrale. Nad olid parajasti teisel korral, kui üks hääl küsis:

„Mis on wiga, isa?“

„Midagi“, ütles Jimmy, wastates Colemanil eest.

„Oh, olete see teie, Jimmy? Mul on nii hea meel. Kas on Parkerile midagi juhtunud?“

„Ei, ei midagi“, vastas Jimmy ja kuulis uft taja fuletamat.

Parkeri tuba afus maja pööninguforral. See oli väike, mugavalt fissefeatud eluruum. Woodi oli täiesti puudutamata. Mehed ei leidnud toaft midagi kahtlast. Kui nad jõudfid alla elutuppa, jutustas Coleman fõif, mis ta teadis.

„Me läffime Doraga teaatrisse. Wante tüdrukf wafab mingifugust meelelahutust ja ehk ta küll ei tahtnud tulla, käifin ma peale. Dieti ma käsfifin tal tulla. Ma arman, et wanematel on oma laste kohta teatawad õigused.“

Jimmy katkestas mehe kõnewoolu laste kõhustusteft wanemate wastu.

„Mul oleks maja Doraga rääkida. Kas palufite teda tulla alla?“

Enne kui Coleman jõudis ufsele, astus neiu fiste. See oli efimest lorda, kus Bill Dicker teda nägi ja Jimmy kuulis, kuidas wana jalapolitseinik hakkas kiiremalt hingama, filmitfedes ihudust. Dora oli wifanud õlale mustaft jametift mantli, milles ta puhas näonahk, walge fael ja kuldkollased juukfjed olid eriti filmatorfawad.

„Kas on midagi wiga?“ küfif ta jälle, pöördudes Jimmy poole ja see oli Coleman, kes wastas.

„Parker on lurjus!“ wihastas ta. „Ta on kurjategija, nagu räägiwad need härrad. Ta on hunt lamba nahas, mu kallif! See mees on meid petnud. Wabandage mind.“

Nende sõnadega kadus Coleman toaft.

Jimmy oli parajasti seletufe hoos, kui Coleman tuli tagafi. Ta nägu punetas.

„Õõbe on alles!“ ütles ta. „Kas sul ei puudu midagi, mu lallif?“

Neiu waigistas ta käelifigutufega.

„Katafate, Jimmy. Te ütlesite, et olife jaanud mifult firja palmega tulla teid õhtul waatama. Ma wole teile firjutunud midagi farnast.“

„Teie pole kirjutanud, kuid mõin teile wanduda, et kiri oli teie käekirjas. Näib, et panin ta siia —“

Noormees lobas taskutes, leidis otsitud kirja ja ulatas selle Dorale. Sai neiu löönud pilgu kirjale, noogutas ta.

„Sah, ma kirjutasin tema, kuid nädal tagasi, just päew enne Rexi kadumist. Tahtsin teiega Rexist rääkida, aga viimasel siinapilgul muutsin mõtet. Pidin rebima sedeli puruks, kuid wistasin ta paberikormi.“

Jimmy mõttis ta käest sedeli ja märkas esimest korda et jellel polnud kuupäewa.

„Adressi olin mift juba kirjutanud ümbrifule“, ütles Dora. „Adressi kirjutan ikka kõige enne, see on juba minu mood. Barker on selle leidnud ja alles hoidnud — waene Jimmy!“

Ta hääli oli pehmed ja filmad niisked kaastundmusest.

„Ja siiski ei saa ma sellest aru“, ütles Dicker. „Barker pidi teadma, et politseil on tema kohta kahtlustused — aga kust mõis ta seda teada? Kas teil on tema käekirja?“ Coleman kortjutas kulmu.

„Ei usu“, ütles ta. „Millest oli Barkeril kirjutada? Kas te ei leidnud tema toast?“

Dicker raputas pead.

„Ei midagi.“

„Minul mift on“, ütles neiu äkki.

Ta läks wäikse puldi juure toa nurgas, awas selle ja mõttis wälja ühe raamatu.

„Siin on tema käekiri. Siia on ta märkinud, mis-juuresed asjad tuleks parandada. Ta märkis ka kõik üles, mis läks katti. Isa nõuab täpset arwepidamist kõigi purustatud waagnate ja muude asjade üle.“

„Ja wäga õieti, mu kallid“, ütles Coleman, juledes filmad. „Ega muidu ei saa teenijatele õpetada ettewaatust, kui ei arwa neil purustatud asjade eest palgast maha.“

Praegusaja teenijad on pööraselt hoolitud, nad häwitaks terve su waranduse, kui ja ühe ei pea hoolt.“

Minus pidi raamatule ütles Jimmyle kõik, mis tal oli vaja teada. Sõnalausumata andis ta raamatu Dickeri kätte.

„Kupie käefiri“, ütles see. „Selles pole mingit kahtlust, Sepping.“

Salapolitseinikud lahkusid kohe Portlandi platfilt ja Jimmy weetis ülejäänud aja ööft oma ülema jeltfis. Kõik käepärast olevad salapolitseinikud aeti jalule ja linnast väljamõivatele teedele seati malwurid üles. Kella kuue ajal hommikul sai noormees koju, et magada tund ehk paar. Ta oli kurnatud ja väsinud. Alberti polnud teda vastu mõtmas, see oli ikka alles ära.

Jimmy tahtis parajasti aina eesriiet alla lasta, kui nägi vastasoleval jalgeel aeglaselt jalutawat üht meest. See kandis kerget mantlit, mis oli lõuani kokku nõõbitud, sest hommik oli jahe. Peas oli tal pehme wilkkaabu ja see oli wajutatud üle filmade. Päike oli tõusnud ja warajased töö- ning ärimehed ruttasid teenistuskohadele. Peale aeglase kõnnaku poleks saanud meest millegagi teisest eraldada. Ta käigus oli midagi omast ja tuttawat. Jimmy mõttis uufe kõrwalt konksu otjast binookli ja pani selle filmade ette. Just sel filmapilgul waatas jalutaja iiles.

„Suur Jumal!“ fofistas salapolitseinik.
Jalutaja oli Rex Walton!

13. peatükk.

Jimmy kummardus aknast välja ja hõikas. Mees kas ei kuulnud wõi ei tahtnud kuulda. Keerates kähku ümber, wihtas Jimmy mantli õlale ja ruttas kimitreppidest alla. Kui ta jõudis uulitsale, oli jalutaja kadunud.

Jimmy nägi liginemat enesele üht politseiniku, sest kuna noormees oli pooleldi riidest lahti, äratas see kordnikus kahtlust. Jimmy pööras kohe küsimistega kordniku poole.

„Mees kerges mantlis, härra? Jah, ma nägin ühte. See astus just enne teie tulekut autosse. Seal see auto

ongi." ütles kordnik, näidates kaugusesse kaduvat sõidu-
riista. „Kas on teil midagi kadunud?“

„Ei, ei“, vastas Jimmy kannatamatult. „Kas pa-
nite tähele auto numbri?“

Kuid politseinik teadis ainult, et see oli olnud väike
Fordi auto, mille afnad olid eesriietega kaetud ja mis
oli umbes viis minutit oodanud järgmise ristuliitja
nurgal.

Jimmyl oli uni täiesti kadunud, kui ta ronis treppi-
dest üles. Ta käis wannis, ajas habet ja kui umbes tunni
aja pärast tuli Joan Walton, ei olnud noormehe häälest
märgatagi, et ta polnud kahetümne nelja tunni jooksul
maganud.

„Kas Rex on siin käinud?“ oli neiu esimene küsimine.

„Ei, aga ma nägin teda. Wannun, et see oli tema.
Oleks ma olnud riides, oleks jaanud ta kätte.“

Noormees jutustas neiuale huvitavast nägemusest,
mis oli sel hommikul termitanud ta väsinud filmi.

„Sumal tänatud, et ta elab“, ütles neiu. „Selle loo
seletus ei tee mulle muret, peaaegu on, et ta elab!“

Jimmy vahtis teda uudishimulikult. Oli kadunud
ifemeelne ja nurgeline koolitüdruk, misjuguksena oli õppi-
nud tundma Joan Waltoni. Noormees polnud kunagi wa-
rem olnud huvitatud sellest fillast, mis ühendab kuristikku
lapsi ja naise wahel. Üle öö oli löönud õitjele tütarlapse
nooruse ilu.

„Vaene tüdruk, teil on olnud kurvad päevad“, ütles
Jimmy ja neiu noogutas.

„Jah“, vastas ta. „Peale Rexi ei ole mul kedagi
ja see kolab küll lapsikult wana politseiniku kõrmus,
kuid —“

„Wana politseinik küll, kuid mitte kinninenud“, ütles
Jimmy waele ja mõtles punastades kannivate peale
lossi müüride wahel. „Seftjaadik, kui Rex on ära, tun-
nen juurt murekoormat enese õlul. Olen enese meelest
tõesti nagu wana mees!“

Ta pani neiuale kae õlale. See oli tema wana liigu-
43. Ennemalt oli selle liigutuse midagi õrna ja üht-

08
Iast ja tsalikku. Müüd aga tundis ta end kohmetult ja mõttis kae ära. Neiu märkas muudatust Jimmy mõtteilmas ja vaatas talle kähku otsa.

„Jimmy, kas mõrastate mind?“ hüüdis ta

„Jah“, vastas noormees.

„Ei maksa. Ja palun, ärge käige minuga ümber nagu mõne noore daamiga, ehk ma näitan hambaid.“

Misjugune rõõm, et Rex on elus!“ muutis ta siis äkki kõneainet.

Ta hingas sügavalt ja naeris. Sellest kurbloomisest pulmapäemast peale polnud Jimmy näinud teda naerwat. Sarilikult ei olnud noormehel viisiks arutada kõrmaliste isikutega poliitsei asju, kuid täna oli ta jutustamise hoo ja Joan kuulis siis ka Parkeri loost.

„Kas Coleman on ärevuses?“ küsis ta.

Jimmy muigas.

„Banamees on õige peetunud“, vastas ta.

Sis lihas ta juure: „Ega teid enam ei ole telefoniga üllitatud?“

„Ei, ei“, neiu kahtles, „mitte just.“

„Mis arvate selle all?“ küsis noormees kähku.

„Mul on telefoniga õige weidrads kogemused“, ütles Joan. „Ma ei tahtnud jellest rääkida, sest võib olla pole kõiges midagi imelikku. Peale minu püüavad teid teisedki koormata kõiksugu saladustega. Eks ole, Jimmy? Ma valmistan teile weidi kohwi ja siis võite heita magama.“

Jimmy ootas, kuni eine oli laual, see oli tella poole kaheksa ajal ja küsis siis:

„Mis oli telefoniga?“

„See oli väike asi ja on waevalt wäärt, et temast rääkida“, vastas Joan. „Eila, kui mõned korrad kõlitasin, oli mul tunne, et mu kõnet kuulab pealt keegi kolmas isik. See polnud ainult tunne, sest ma isegi kuulsin, kui keegi ütles: „Woit, ja räägib!“ See oli küll waevalt märgatav jofin, kuid minu kuuldetoru annab häälled hästi edasi.“

Jimmy wiilistas.

„Muidugi, keegi kuulab teie kõnet.“ Noormees noogutas. „Seda jaame teada. Hea, et ütlesite mulle!

„Ja peale selle oli mul veel teine miirastus: nägin väljas üht meest. Olin hirmul ja kõlistasin teile, teid aga polnud kodus.“

Jimmy vahtis talle üffifilmi otse

„Naine“, ütles ta etteheitvalt, „te olete väga saladusrikas. Mis mõistate mehe all väljas?“

„Juba päevade kaupa luujib üks mees maja ees edasi-tagasi, kuid hoiab ikka end ukse lähedale. Eila õhtul nägin teist. Esimesel oli peas kõva kaabu, sel teisel pehme müts. Kui waatasin öösel tella kahe ajal välja, oli ta kohal ja ainult, kui ligines politseinik, kadus ta mõneks minutiks.“

„Võib olla, on ta praegugi seal.“

Nad sõitsid Cadogani platsile.

Glutoa akendest avanes maade blattjile ja wäheese otfimije järgi näitas neiu:

„Seal see mees on.“

Kirjakasti kõrval seisis üks mees sinises paltus. Käed hoidis ta sügawalt taskus ja näis üksluiselt silmitsewat uulitjalitumist.

„Kas tunnete teda?“ küsis neiu.

„Näib olevat wana sõber“, tähendas Jimmy hoole-
tult.

Ta lahkus majast ja läks otse kirjakasti poole. Teda nähes keeras mees selja ja hakkas aeglaselt edasi minema. Ta jõudis parajasti uulitjanurgale ja keeras sisse, kuid Jimmy oli tal juba kannul ja pani mehele kae õlale. See pööras end ümber, ilmüüita imestuse ilme näol.

„Kuidas käsi käib, Farringdon?“ küsis Jimmy.
„Arwasin, et olete trellide taga.“

„Kardan, et eksite, härra“, wastas mees sunnitud wi-
jatusega. „Mu nimi on Wilthorpe ja ma ootan sõpra.“

„Selleks lähleb palju aega, enne kui ta tuleb“, ütles Jimmy eksitamatult. „Wähepeal tulete minuga kaasa, aga kui hakkate wastu, lasen teid maha!“

„Te effite minu iijfus“, ütles mees ja ei liikunud paigast. Siis aga nägi ta Jimmy filmis midagi, mis tundis teda muutma tooni. „Milles seisab mäng, Sep-ping?“ küsis ta vastumeelselt. „Kas teil, muuskuritel, pole muud teha kui kimbutada uulitsjal inimesi?“

„Kas tulete mõi ei?“

„Müll tulen“, vastas Farringdon Brown ja hakkas Jimmy kõrval edasi minema.

See oli pikk, tõmmuverd mees, kes oli ennem olnud Smithfieldis pakifandja. Sündimise poolest oli ta austraallane ja seisis kolmes Euroopa riigis politseikirjas kui fardetav mees.

„Teiesugune ei saa kunagi enne rahu, kui on ajanud inimese lõhju“, ütles ta. „Silmapiigul, kus inimene on leidnud omale tegemiseala, olete teie teda taastamas.“

„Lõpetage oma lori,“ katkestas teda Jimmy.

Nad olid jõudnud waitjessa kõrvaluulitsasse, kus peale teenijatiidrukku, kes puhastas ühe maja treppe, polnud kedagi näha. Korraga ja vähemagi hoiatuseta, käis Farringdon Browni juur rusikas õhus ringi. Puudus ainult tolli võrra, et ta oleks tabanud Jimmy nägu. Samas mirutas jalapolitseinik kelmi pikali ja enne kui see jõudis midagi mõelda, oli Jimmy ta käed raudu pannud.

„Olete pagana vilets mees“, ütles Jimmy, aidates teda jalule.

Kohkunud Farringdon ei vastanud midagi.

Politseijaoskonnas, kus ta otjiti läbi, leiti tema juurest kaks laaditud browningi pistoli, kummagiast taskust üks. Kui arst oli fidunud finni haawa, mis Brown oli kukkudes otjale löönud, läks Jimmy teda kangi vaatama.

„Te olete politseil kahkluse all“, ütles ta, „ja see tähendab, et lähete kolmeks aastaks istuma. Kui olete mõislik, Brown, tunnistate kõik üles.“

„Mida pean ma tunnistama?“ kirjus mees.

„Kes palkas teid? Milles seisis teie ülesanne?“

William naeratus lendas üle mehe tõmmu näo.

„Kas arwate, et mu täpi täiks paremini, kui jutustajjin teile, milleks ma olin seal?“ küsis ta. „Mis see kolmeaastane wangipõlwe paradüis minujugusele mehele iffa tähendab?“

„Kes on Felman?“ küsis Jimmy äkki, waadates mehele terawalt otja. Ta oleks wõinud ifegi wanduda, et nägi selle filmis ojawalt järeltehtud imestust.

„Felman? Keda teie arwate? Ma ei tea Felmanifit midagi. Sepping, kas peate mind teadetebürooks?“

„Wale!“ ütles Jimmy rahulikult. „Felman oli Portlandi platjil Colemani juures teenriks. Nüüd aga on ta kadunud.“

„Wõtke siis nüüd finni, kus ta elab!“ ütles Brown. „Kuna ta kadus?“

„Felman ongi see, kes palkas teid walwama Waltoni maja“, ütles Jimmy äkki. „Urge jalake, sest ta tunnistas enne kadumist kõik üles.“

Kuid Brown oli liig wana lind selleks, et lasta end püüda niisuguse kawaluslega.

14. peatükk.

Rupie saladus läks iffa seletamatumaks. Selle kelmi elu oli kõigi kõrwaliste isikute pilkude eest meisterlikult warjatud. Ifegi kõige waimuriikamad ajud ei suutnud tuua asjasse selgust. Linnas oli rikkaid ja laitmatute elukommetega mehi, kes elasid pealtnäha täiesti seaduse paremal käel ja kelle nimed polnud seotud kuritöödega. Nad ei warastanud ega wõtnud wargusi wastu, kuid kelmid, kes tarwitajid raha sissemurdumiste teostamiseks ja tööriistade muretssemiseks, isikud, kes wajasid summe seadusekäre alt põgenemiseks, need leidjid seda. Wängupõrgute awajad teadsid, kust saada tulutoowate jalaurgaste asutamiseks kapitaali.

Wõned niisugused jalajõud olid Jimmy ja teiste kõrgematel politseiohwitseridel teada. Londoni lääneosa oli esimese klassi hotell, mille omanik tegi sel wiijil aasta sisse kümneid tuhandeid naeksterlingid. Seal oli alar

„põgeniku“ jaoks woodi waimis ja paewa pealt murretseti seal kelmile malepaas. See mees oli maalt rohkem kardetamaid kurjategijaid wälja jaatnud kui keegi teine.

Riwiwiskamije kauguses Trafalgari skwäärilt oli üks wäike juweliir, kes kauples ainult warastatud kalliskiwidega. Inglise peaminister ei teeninud kümnendikku osagi sissetulekust, mis woolas selle haigesilmalise mehe kohnritesse.

Need jõud ise ei jaatnud kuritöid korda, kuid nad võimaldasid jeda teistele.

„Niipalju kui mõime otjustada seniste andmete põhjal, pole Kupie juhusline, waid elututseline kurjategija“, ütles Dicker Zimmyle oma büroos. „Sifaks olgu tähendatud, et suuremal osal inimestel on seadusewastased kalbunufed. Rõgu maal on waewalt wiis tuhat täiesti aujat inimest.“

„Mutuwäärne seisufoord“, tähendas noormees.

„Mis armate Nippy Knowles'ist?“ küsis wana poliitseinik. „Ragu ütlesite, peab ta Waltonist juurt lugu, wõib olla, annab ta siis teile ka Felmani kohta mõned teated.“

Knowles polnud kodus ja tema perenaisel polnud wähematti ainduust, kus ta wõis olla ehk kuna tagasi tulla. Kuid ta juhatas siiski ja Jimmy läks hea õnne peale lähedalolewasse restoraani, kust leidis mehe. Punasejuusteline Knowles waatas üle näpitsate, kui Jimmy astus uksest sisse.

„Tere hommikust, inspektor“, ütles ta lõbusalt. „Kas on Waltonist teateid? Rugeijn lehte ja näen, et asi on üsna halb. Kas armate, et Walton on läinud hulluks?“

„Ei jugugi, Nippy“, ütles Jimmy, wõttes istet. „Soodan, et leian ta üles. Ta oli teie sõber, eks?“

„Mitte juft sõber, kuid ta oli mu wastu wäga hea“, wastas Nippy. „Graifkute seas on wähe tublisiid mehi — ja eraiikute all mõtlen ma neid, kes pole metega ühel jalal. Mul olid raskeid päewad, tema aga laenas mulle raha ja andis head nõu. Oleks ma wõtnud jeda kuisda —“ ta jõi aeglaselt õlut ja pani tühja klaasi lauale —

oleks ma mõtnud kuulda ta nõu, poleks mul olnud Giuliat. Oleksin näinud aus mees, kes töötab hommiku kella kuuest õhtu kella kuueni ja teenib küllalt selleks, et hoida hinge sees, selle ajemel, et olla kurjategija, kel on küllalt raha ja kes võib minna woodisje, kuna ta ise tahab."

Jimmy kummardus üle laua ja ütles taja:

"Nippy, kus on Felman?"

"Ma ei tunne seda nime," vastas Knowles ja Jimmy teadis, et ta waletas. "Milles seisab tema ala?"

"See on suur kelm. Pressib raha wälja."

Nippy raputas pead.

"Ma ei tunne niisuguseid mehi. Mendega ma ei armasta läbi käia. Need on koerad, kes jöowad koeri. See Felman oli neist kõige hullem. Ta on halwas kuulujes."

Jimmy imestas mehe järjekindlusetu. Wõni minut tagasi polnud see Felmani tunnud.

"Ta oli Colemani juures ametis, Portlandi platsil," ütles Jimmy ja wäite kurjategija noogutas.

"Legi ta putket? Ma pole temast enam midagi kuulnud. Sinna pole teda nähtud, ma tean, sest näinud on tema eest püsjimehed töööl."

"Farrington Brown," tähendas Jimmy. "Täna hommikul nabisin selle kinni."

"Kas tõesti? Mina ei hoiu nende kilda. Mulle ei meeldi mehed, kes kannawad sõjariistu. Seda teemad argpüksid. Kui nuuskur on sind fätte jaanud, siis on tema ülesanne sind wangistada. Sa wõid ju katjuda teda tuleriistaga tagasi hoida, kuid ta ei kohtu ka siis, kui teab, et see toob talle jurma. Randa tuleriista enesega kaajas on sama hea, kui käia ümber poomisenoõr taskus. Lappa nuuskurit, kes on wäljas oma kohusetäitmise peal, pole ilus tegu. Eila nägin siin teist püsti-meest ja see on neist kõige pahem. Wõib olla, tunnete teda, kui aga mitte, siis teadke, et ma ei wõi teda ära anda, sest äraandmine pole minu amet. Kuid need poisid teawad Felmanist." Ta nõjatas tooliseljale ja imes hambakorki. Ta filmad waatasid mõttes kaugusse.

„Gärra Sepping,” ütles ta siis, „igal kuuskuul on filmapildud, kus ta võib waimustatult luua. Mõned ütlevad, et neid waimustab loominguks armastus. Mis puutub minusse, siis oli Julia ainuke naine mu elus, kuid ta ei waimustanud mind jüguigi.“

„Mis waimustab siis teid, Nippy?” küsis Jimmy, naerdes iseenehes wäikest meest.

„Ma ei tea,” wastas see, „kuid tahaksin teha midagi suurt. Mulle meeldiks rööwida paljaks Inglise pank, kui saate minult aru. Mitte, et seal on palju raha, waid, et ma wõiksin öelda, et olen midagi teinud. Ma olen tüdinunud nendest wäikestest sissemurdmistest, kus saad jada ehk tuhat naela. Mul on küllalt raha, et elada mureta päewast päewa. Kas on see teie meelet imelik?”

„Midagi ei pane mind imestama, Nippy,” ütles Jimmy. „Wõib olla, tuleb teil weel juhust. Kui teid siis kinni nabitakse, tulen teie juure jutule.“

„Mind ei saada kätte,” ütles Nippy kindlalt. „Iga looll võib rööwida Inglise pankla nii, et ta tabatakse teolt.“

Jimmy rääkis mehega weel wähe aega ja läks siis ukse poole.

„Gärra Sepping,” ütles Nippy Knowles ja Jimmy pööras ümber. Kurjategija kutsus teda pealigutusega. „Te olete Kupie nimekirjas,” ütles ta taja. „Kui wõtate kuulda mu nõu, püüate teise püssimehe enne kinni kui see tapab teid.“

„Kust saan ta kätte?” küsis Jimmy naeratades.

„Ta ootab teid wäljas,” wastas Jimmy. „Head õnne!”

Jimmy astus walmsalt uulitjale, filmitsejedes teraselt enese ümber. Igaüks poolestosinast lonkijast, kes olid näha, oleks wõinud olla „püssimees”, kuid ta ei filmanud nende hulgas ühtegi tuttawat nägu. Jäädas ühe poe afna alla wahtima kaup, pööras ta end äkki ümber. Miiud nägi ta meest, kes tegi, nagu wahiks ta restoraani. See oli kehakas mees, kes kandis kultas kōwa põhjaga wikkübarat ja krae asemel sinisejt jiidist rätikut. Ta wuitletas mõttes ngarijuppi ja wahtis ta üht afent.

Jimmy mõttes kiirelt. Teade Brovni vangistamisest pidi olema laialilagunenud. See mees poleks teda asjata järginud.

Jimmy jõudis Wardour Streetile ja läks seal järsku üle uulitsa. Taha waadates nägi noormees, et ta jälgija tuli parajasti ümber nurga. Mehe käed olid taskutes. Jimmy waatas uulitsal rutuga ringi ja nägi aeglaselt liginemat üht wahilolewat politseinikku. Ka teine mees nägi politseinikku ja tuli üle uulitsa. Silmapilk oli käes ja Jimmy pööras end äkki ümber, jäädes tagaajajaga vastamisi. Nähtavasti aga ei pannud see teda täheleegi ja läks edasi, ümisesedes enese ette lauluviit. Ta läks politseinikust mööda ja jõudes ühe kitsa uulitsa nurgale, jäi seal seisma.

„Plop!“

Ei kolanud pauku, waid kostus jumbunud naasatus, nagu oleks wenitatud forki. Kuul riivas laternaposti ja rauafillud rabisesid vastu poe akent. Kui Jimmy keeras end ümber, ruttas mees tuulekiirusel edasi ja kui ta jõudis politseiniku saatel uulitsanurgale, oli kelm juba kadunud.

15. peatükk.

Kaske une järgi ärkas Jimmy hommikul kell seitse. Albert astus uksest sisse, tuues kandikul teed.

„Ei miskisuguseid uudiseid, härra,“ ütles ta. „Käisin ümbruskonna läbi, aga ei kuulnud Waltonist midagi. Keegi pole teda näinud. Nimult üks jaladuslik maja on seal, kuid jelle elanikud on teada.“

Jimmy haigutas ja sirutas.

„Mul polnudki lootust, et sa leiad teda,“ ütles ta ja ajas end woodis istufile, mõttes kandikult teetassi. „Kõlista Scotland Yardi ja küsi, kas seal on uudiseid.“

Albert tuli tagasi teatega, mis ajas Jimmy kõhe woodist wälja.

„Walwekorrakolew inspektor ütles, et advokaat Colletti kirosõsje on öösel sisse murtud.“

Jimmy võitis vanni, tütus rahu ja oli poortunud hiljem advokaadi büroos.

„Nooses!“ hüüdis ta lohkudes ja vaatas hämitustööd.

Sahtlid olid kappidest välja kistud, paberivirnad riulitelt pörandale pillutud. Kirjutuspuldil oli kõik segamini loobitud ja väikse rahakapi kallal nurgas oli tehtud lahtimurdmise katseid. Kurjategijale oli teol peale tulnud, kuid tal oli läinud korda põgeneda.

„Kas on midagi kadunud?“ küsis Jimmy huvitusega.

„Dora abielu eelleping on läinud,“ vastas Collett. Jimmyle oli abielu eelleping uudiseks, kuigi ta mõistis, et ettevaatlik mees, nagu Rex Walton, ei pidanud seda wormilikkust ülcaruseks.

„Kas muud veel?“ küsis Jimmy.

„Ma ei tea,“ ütles Collett, jégades paberihunnikuid. Nähtavasti oli see asjatu töö, sest ta tõusis üles ja läks lahtimurtud puldi juure.

Ta lehitseis uuesti paberivirna laual. „Ega raha-kapp ei ole lahti murtud?“ küsis ta siis.

Jimmyl tuli äkki mõte. Ta pööras salapolitseiniku poole, kes oli jõudnud peale teda lohale.

„Wõtte auto ja tooge Nippy Knowles siia. Ma ei arma sugugi, et see jissemurdmine oleks Nippy töö, sest selleks on ta liig labane, kuid mul oleks mehest midagi küsida.“

Möödus terve tund, enne kui mees jõudis tagasi vihase ja ärritatud Nippyga.

„Olen ma ainuke rahakappide lõhkuja Bondonis, et saadate mulle järgi, härra Sepping?“ küsis ta etteheitvalt, kuna ta pill libises elukutselise huviga taas edasi-tagasi. Siis jäid ta silmad rahakapile peatama ja ta muigas.

„See on Mugi töö!“ ütles ta.

„Just seda ma tahtjengi teada,“ tähendas Jimmy ja küsis siis: „On see elukutselise kurjategija töö?“

„Elukutselise!“ osatas Ielm. „Sjegi laps kätel oleks teinud parema töö! Waadake neid lõhkumise jälgi kabil.“

„Ta on tarvitanud peitlit ja tagunud sellele luku kohal majaraga pihta. Ta oleks võinud taguda tuhat aastat, kuid rahakappi lahti ta ei oleks jaanud. See on teine fõrd, kus advokaatide juure murdatse sisse, eks, härra Sepping?“

„Teie olete sellest kuulnud?“ ütles Jimmy ja vaatas mehele teravalt otse.

„Muidugi olen kuulnud!“ vastas teine etteheitvalt. „Beel enam, olen ise näinud seda tööd, mis aga oli tehtud palju paremini kui see siin. Jõhklikult ma ei mõtlegi advokaatide büroodesse sisse murdmise peale, sest see oleks sama hea, kui minna Wandsworthi vangimaja margile. Seal ei ole midagi varastada ja kui oleks, siis ei saaks jett prahist kuidagi lahti.“

Ta muris jälle kappi ja nühtis käiklega selle usti

„Miks teete seda?“ küsis Jimmy.

„See mees on alles algaja,“ ütles Nippy rahulikult „ja algajana jättis ta järgi sõrmemärgid, mina aga ei taha teda ära anda. Ela ja lase elada ta teisi, see on üks minu juhtõna ja teine on: Sa ei pea olema nuuskur.“

Tunni jooksul, mil Jimmy ootas Nippy, oli Lawford Collett korraldanud laialiloobitud paberid ja protsesside aktid.

„Bõtad mult terve nädala, enne kui saan lõik korralikult jorteeritud,“ ütles ta. „Ma imestan, mis mõis see pagan küll otsida?“

Mees oli kõige juures väga rahulik. Ta näoilme oli veel tõsisem ja turvameelsem kui waremalt, äremuhest polnud enam jälgegi.

„Milleks mõis Kupie tarvitada kadunud abielu eel-lepingut?“ oli küsimus, mis Jimmy püüdis iffa ja jälle mõttes lahendada, kuid millele ta ei leidnud mingit vastust. Nii läks aina saladuslikumaks.

Noormees sõi lõunat ja läks siis oma büroosse. Ta juurdles uuesti kogu asja, kui koputati uksele. Jimmy vaatas üles ja tundis sisseastumas mehes ära politsei deakorteri väemabiltniku.

„Ma võtsin selle taha üles,“ ütles ta. „Kas soovite näha kirja, härra?“

„Näha kirja?“ imestas Jimmy, ja siis tuli tal kõik meelde.

„Waltoni kirjutuslaualt? Kas saite sest tuhest asja?“
Mees noogutas.

„Kuid võisin üles võtta ainult ühe pabeririba,“ ütles ta ja pani Jimmy ette lauale päevapiltlike ülesvõtte põlenud kirjast. „Sõnad on küll tumedalt välja tulnud, kuid lugeda neid saab.“

„Mis see on?“ küsis Jimmy, kortsutades kulmu.

„Nähtavasti on see abielutunnistus, härra.“

Jimmy luges ja imestas. Peigmehe nimi oli Rex Hubert Walton, mõrsja nimi puudus. Kuid, mis oli tähtis, see oli kuupäev. Seal oli märgitud 13. mai.

Uhi oli selge: kui Rex Walton oli läinud Portlandi platsile oma mõrsja juure, oli ta eelmisest päevast saadik juba abielumees.

16. peatükk.

Päevapiltlike kirjaga taskus ruttas Jimmy keskregistreerimise büroosse. Ta ei otsinud kaua, kui leidis paberi, mis wajas. See oli Rexi ja ühe neiu abielutunnistus, kelle nimi oli May Diddiart. Neiu aadressiks oli antud juur keskhotell ja abielu tseremoniaal oli peetud Chelsea registreerimise büroos.

Ta võttis sellest huvitavast abielutunnistusest ära kirja ja sõitis Chelseasse. Siin pöörkas Jimmy esimese tahtimise vastu. Paari oli laulatanud registraatori abiline, kes viibis parajasti raskelt haavatuna ühes hospitalis. Üks ametnik aga mäletas laulatust ja kirjeldas Rexi loomutruult.

„Mis sugune oli mõrsja?“ küsis Jimmy.

Ametnik raputas pead.

„Ma ei tea öelda, härra. Ta oli mustas riides ja ta nägu warjas paks loor. Peale registraatori, kes neid

laulatas ja tahe autojuhi, kes olid tunnistajateks, ei olnud ilmunud ühtegi kõrvalt isikut."

Autojuhtide nimed ja aadressid olid õnneks käepärast ja sel õhtul rääkis Jimmy mõlemaga. Kuid kumbki neist ei teadnud kirjeldada May Biddiarti. Mõlemad autod olid võetud uulitsalt.

"Ma ei näinud ta nägu," ütles jutukam mees, "sest isegi tseremoonia ajal ei võtnud ta loori eest ja kui ta seda vähe kergitas, seisis ta seljaga minu poole.

Jimmy ei saanud rohkem teada ja läks vihaseks oma büroosse tagasi. Kõik ta mõisted sõbra aumehelikkusest, kõik ta lugupidamine Rexi vastu jäi nüüd raske tõuke. Kuidas võis Rex, keda ta tundis läbi ja läbi ausa mehena, abielluda oma pulmaeelsel päeval teise neiuga? Kas jelles seisis ta kadumise saladus? Kuid Jimmy ei suutnud leppida oma sõbra ümberhindamisega. Kuigi Rex oli pulmahommikul närvilis, ei mõjunud ta ometi mehena, kel oleks olnud kuritegelised saladused hingel. Jimmyt rahuldab ainult mõte, et oleks Rex saanud neiu vastu niisuguse kuritöö tõrja, poleks ta enam julgenud näidata sellele nägu. Sgatahes ei olnud ta sunnitud ilmuma pulmapäeva hommikul Portlandi platsile. Kui ta pidi kaduma, miks ei kadunud ta siis juba enne seda?

La läks oma mõtetega Bill Dickeri juure ja kandis sellele kõik ette. Mees puhus suitsupilveid õhku ja kuulaski hoolega.

"Kas arvate, et keegi teine esines Waltoni isikus?" küsis ta.

Jimmy oli selle võimaluse peale juba mõtelnud.

"Rexist anti niimõrd täpne kirjeldus, et see pidi tingimata olema tema ise."

"Sepping, ehk kuulaksite järele, kas ei tea ta teised juhtumisi Waltoni laulatusest selle neiuga."

"Ma ei või seda avaldada Dora Colemanile," ütles noormees kindlalt. "Selle tagajärjed võiksid olla hullud. Kuid arvan, et Joanile peab sellest ikkagi teatama."

"Joan?" Salabolitseinik kergitas kulme ja Jimmy punastas.

„Ma arvan neiu Waltoni. See on minu wana sõber,“ ütles noormees kohmetult ja oli õnnelik, kui pääses Bill Dideri riistkujumiste alt.

Joani polnud lodus, kui Jimmy jõudis pärale. Njawiitels waatas ta Rex Waltoni töötoas ringi. Talle näis, et ta polnud küllalt põhjalikult uurinud Rexi kuivatuspaberid, mida oli laual pakis pakk, samuti polnud ta lehitjenud tema kirjutusmaterjaali.

Kuivatuspaberilt leidis ta peegli abil mõned loetawad read. Kuivatuspaberile oli jäänud kaunis selge äratõmme ühest kirjast, kuid kuupäewast ei saanud aru. Ta oli nii hoolega paberi uurimise kallal, et ei märganudki, kui Joan astus uksest sisse.

„Ma unustasin ära Rexi kuivatuspaberid,“ ütles ta. „Ega jeal ometi midagi ei ole, Jimmy?“

„Ei midagi, peale mõne loetawa rea,“ wastas Jimmy, waadates üles. Ta tahtis jattata, kuid tallestas lause, sest samal silmapilgul seletas ta midagi.

„See näib olevat mingi kwiitung,“ ütles ta siis.

Neiu tuli ligemale ja waatas üle noormehe õla.

„Härra Rex Waltonilt wastu mõetud summa —“

„See on suur summa,“ tähendas neiu, „sest sel on terve rida nulle.“

„Selle saan ma teada,“ ütles Jimmy. „Kas Rexil ei olnud kwiitungiraamatut?“

Neiu noogutas.

„Selles asjas oli ta väga järjekindel. Ta ei annud ta mulle kunagi raha, ilma et poleks nõudnud kwiitungi wastu. Kui ma tulin kolledžist koju, tundus see mulle küll imelikult, kuid pärast harjusin ära. Wiimasel ajal walmistas see mulle ainult nalja.“

Nad leidsid raamatu. See oli pooleldi tühi. Jimmy teeras lehefontse. Ühele kontsule olid pliiatsiga kirjutatud numbrid, mis wastasid kadunud summale. Midagi muud ei saanud selle kwiitungiraamatu järgi selgeks teha.

Ohates tuletas Jimmy sinist firiaümbrisku meele. Selles pidi olema jaladuste wõti.

peatüht.

Kellele oli läinud raha? Kas sellele jaladuslikum May Biddiartile? Kuid ta see oli võimata. Rex poleks iial usaldanud naisterahwa kätte nii suurt summat. See oli mana tüüpi mees, kel polnud usku naise võimetesse. Moodjate ja iseiseivate naiste vastu oli Rex alati eita-wal maatepunktil. Ta uskus, et naise koht on kodus, aga mitte vabades elukutsetes.

„Miks olete nii mures?“ küsis Joan, nähes ta lõhki nägu. „Kas leidsite midagi halba?“

„Jah, ma leidsin midagi erakordset,“ ütles Jimmy. „Kstuge, Joan. Babandage, et käsutan teie majas. Uus küsimus on üles kerkinud. Kas tunnete neidu nimega May Biddiart?“

Joan raputas pead.

„Aga ehk tundis teda Rex?“

„Ei usu. Ta oleks igatahes nimetanud,“ ütles Joan. „Mati jutustas ta mulle neidudest, teda kohtas. Baene Rex! Ta tutvused naiste seas olid väga piiratud. Kes on May Biddiart?“

„Mul on põhjus uskuda ja öieti ma tean, et Rex on abiellunud ühe neiuga, kelle nimi on May Biddiart,“ vastas Jimmy rahulikult ja Joan largas hüljatades püsti.

„Abiellunud May Biddiartia!“ hädaldas neiu. „Kes on May Biddiart?“

„See ongi, mis mul waja teada,“ tähendas Jimmy.

„Kuid see on võimata, täiesti võimata! Rex poleks teinud niijuguft asja. Ta oli Doraga kihlatud. Kas armate, et ta abiellus pulmapäewa eel teise neiuga? See oleks ju mitmenaise pidamine!“ hüüdis neiu ärewalt. „Kes ütles seda?“

„Rahjuks on mul dokumentiline tõendus,“ vastas Jimmy. „Ta abiellus Chelsea registreerimise büroos. Ainuke küsimus on, kes oli see neiu?“

Noormees jutustas kõik, mis teadis. Joan istus abitu käelingutulega toolile.

„Jimmy, ma ei saa enam muugist aru. Tunnen, nagu viibiks ma imedemaal. Kõige võimatunud asjad sünnivad, kuid ometi ei saa ma süüdistada Regi. Kas arwate, et jellest tuleb rääkida ka Dorale?“

Noormees noogutas.

„Kas pean rääkima mina, või räägite teie?“

„Parem teie,“ vastas neiu wäheste mõtlemise järgi.

„Ma ei julge minna niisuguse uudisega.“

Jimmy lahkus Cadogani sõväärikilt raske tundega ja kui ta kuulis Portlandi platsil, et Dorat polnud kodus, tõusis ta rinnust kõrgenduseohe.

Siidi ta kirjutama Dorale? Kuid jamas leidis ta, et seda tehes oleks ta argpüks. Ta jättis Dorale uue teenriga sõna, et tuleb enne lõunat tagasi.

Mehe näos oli midagi tuttavat ja Jimmy teeras õmber.

„Olen teid ennem näinud,“ ütles ta ja mees naeris.

„Mu nimi on Bennett, härra.“

Jimmyl tuli meele. „Autojuht — jah muiduagi! Olete saanud kõrgenduse?“

Bennett naeris jällegi.

„Sah, härra, praegune amet on minu jaoks aegne wõrra kõrgem. Ega te ei leidnud kurjategijat, härra?“

„Misjuguist?“ küsis Jimmy ja naeratas endamisi, sest ainukeses kurjategija loos, mille Bennett oli läbi elanud, oli mees mänginud õnneliku kaitseja osa.

Kogu asi käis Jimmyle närwide peale. Selles oli ka tema enese elu hädahoos, mida näitas Diggeri kuul wastu laternaposti. Nähtawasti oli politsei juba teinud kannul. Kõige wõitles elu ja surma peale ja leidis olemat tarwiliku kõrvaldada teda teelt.

Kodus ootas Jimmyt paks ümbrisk, mille kätteri oli talle wõõras. Ta awas ümbrisku ja wõttis lehed wälja. Pilt aadressile ütles talle, et kiri oli Nippylt. Ta luges:

„Austatud härra Sepping, ma pole ilalgi aidanud nuuskureid, nii ei waja ma ka tänu selle wäikse hoiatuse eest, mis andsin teile eila. Olite õnnelik pois, et pääsesite. Mulle õeldi, et Digaer luurab teie kannul. Waq-

dase siis ettel See naine, kellest olen teile rääkinud, tar-
witas minu wastu kirjades väga hella tooni. Eila puu-
tus mulle paar-kolm kirja näppu ja ma küisin teilt kui
inimeste iseloomude tundjalt, kas teil oleks wõinud ku-
nagi tulla kahtlust, et nende kirjade kirjutaja oleks wõinud
hufutada inimesi. Pean naissi olewusteks, kes ei suuda
käia käjikäes inimsoo waimlise arenemisega. Teie Nippyh."

M seejärel:

"Kõige peale, mis wõin teie heaks teha, olen rõõ-
muga walmis, sest teie olete aumees, mida aga muidu ei
wõi ütelda Scotland Yardi meestest. Need on alati
walmis kaewama auku inimestele, „kes neile sirutanud ai-
tama käe."

Jimmy naeratas märkuse juures Scotland Yardi
ametnikkude kohta ja pani Nippyh kirja kahtlisse, wõjates
sinna ka juurelihtatud armastuskirjad. Sel filmapilgul
polnud tal tuju uurida teenijatiidruku armulugu.

Kell seitse õhtul kõlistas ta Portlandi platsil kella ja
teener jaotis ta Dora juure. Neiu oli üksi elutoas ja
kõli talle wastu väljasirutatud kätel.

"Jimmy, teil on teateid!" ütles ta ja noormees läks
turwaks.

"Jah, mul on uudiseid, Dora," wastas ta ärewalt.
„Kuid kardan, et nad ei rõõmusta teid."

"On Rexile midagi juhtunud?" küsis neiu, filmad
pärani.

"Ei, aga — Dora, kas te ei tunne üht neidu, nimega
May Biddiart?"

Dora waatas talle ükssilmi otja. Noormees ootas,
et neiu eitab igat tutwust selle saladusliku isikuga. Kuid
selle asemel wastas Dora Jimmy suureks imestuseks.

"Jah. Aga miks küsite seda? Kas laulatuje päraji?"
Jimmy ei saanud neiuult üllatusega filmi.

"Kas — kas — teie teate sellest?" kogeles ta.

"Et Rex abiellus Chelseas May Biddiartiga, enne kui
kadus? Muudugi tean."

Ta oli nii rahulik, et Jimmy suutis waewalt uskuda
kõrwa.

„Kes ta on?“ Jostas noormees.

„Mina olen May Biddiart,“ ütles netu. „Dora May Biddiart Coleman — või Dora Walton. Næg on mu mees.“

18. peatükk.

„Ma ei uskunud, et teil lähelt korda jeda wälja murda,“ jalkas ta.

Jimmy oli inestusest segane.

„Teie olete May Biddiart — teie olete — olete Nægi naine, olete Dora Walton?“ küsis ta, kaotanult järjekindluse.

Meiu noogutas.

„Istuge, Jimmy. Oleksin pidanud teile kõike jeda juba ennem awaldama, kuid kartsin, et isa saab teada,“ ütles ta. „Need lollid kirjad olid Nægi ära hirmutanud ja ta kartis, et enne meie laulatuft mõiks midagi juhtuda. Nad olid ta peale nii palju mõjunud, et ta küsis, kas ma ei oleks nõus meie laulatuft päewa wõrra türendama. Ma teadsin isa kangekaelsust ja ütlesin, et mis Ford kindlaks määratud, sellest ta ei tagane. Siis pani Næg ette, et laseksime end salaja laulatada. Ma ütlesin talle, et see on wõimata, sest mind wõidak ära tunda ja siis saamad kõik kuulda meie kahetordsest laulatusest. Selleks soowitaksin, et laseksime end laulatada teiste nimede all, nagu ta siindis. Ja nii sain ma siis May Biddiarti nime all Nægi naiseks. See oli küll hull samm, kuid Nægil oli hirm, et ta mõiks mind kaotada. Kas leiate, et mu nõuanne oli pöörane?“

„Kas teie isa teab?“

Dora raputas pead.

„Ma ei julge isale ütelda. Ta on praegu Parkes päraist isegi ärritatud. See on talle suureks loögiks, et kirjategija mõis seista tema teenistuses. See on awaldanud ta peale suuremat mõju kui sõda. Tänu taewale, et ta räägib sellest rohkem kui Nægi kadumiseft. Mis ar mate wõid minuit Jimmy?“

Noormees surus tundelikult ta kätt.

„Mis muud jäi teil üle?“ vastas ta. „Ney waatas Kupie ähwarduste peale liig tõsiselt. Kuid miks ei rääkinud te mulle sellest ennem?“

„Mis oleks sest olnud kasu,“ ütles noor naine ja Jimmy teadis, et tal oli õigus. „Kas Joan teab?“ Dora silmis walgatas midagi.

„Jah, rääkisin talle. Ta ütles, et ei wõi teid näha.“ Dora naeris tasa.

„Ma lähen teiega Cadogani jõwäärile ja jutustan talle kõik. Waene Jimmy! Negi armulood peawad riisuma teie rahu.“

„Armulood ongi mu eriasjad,“ ütles Jimmy rõõmsalt. „Negi tuttawad kurjategijad panewad oma werised südamed mu jalgade ette.“

Ta jutustas Dorale Nippyst ja selle walelikust mõrsjast.

Joani üllatasid imelikud uudised wähem kui Jimmyt.

„Tänu taewale, et see on nii!“ ütles ta pika ohkega. „Mu kallid, ja oled nüüd Walton! Kui armas sinust!“

Ta juudles Dorat õrnalt. Jimmy mõtles, et ta juudles päris kenasti.

Dora jäi lõunaföögile. Nüüd, kus saladus oli wäljas, oli palju asju, millest ta tahtis rääkida.

„Ühes asjas olen ma kindel,“ ütles Joan, kui nad olid lauaist üles tõusnud ja istusid pehmelt walgustatud elutoas. „See on, et Ney kadus laulatuje pärast. Sgatahes kadus ta sinu pärast.“

„Minu pärast?“ küsis Dora.

Joan noogutas.

„Ei ole kahtlust, et Neyil oli teada mingisugune kole hädaoht, mis ähwardas sind. Ja, et kõrwaldada jeda hädaohtu, kadus ta.“

Dora tõusis üles.

„Ja tuleb tella poole kümne aegu koju,“ ütles ta. „Kui ta leiab, et ma olen wäljas, kõlistab ta koha politseisse.“

„Dora,“ ütles Jimmy, „Ker on fellelegi maksnud juure summa, ligemale miljon naelsterlingit. Nüüd, kus olate teinud naine, peate kõik teadma.“

„Ma tean, et raha on kadunud,“ oli rahulik vastus.

„Ma leidsin Keri kuivatuspaberilt kviitungi jäljed,“ jättas Jimmy.

„Kviitungi? Siis teate ka, kellele raha läks?“

Jimmy raputas pead. „Seda kahjuks ei tea. Ma arvan, et kviitung oli jänises ümbrikus, mille hävitas tuli.“

„Wäga imelik,“ ütles Dora. „Kuid Ker ei rääkinud minuga kunagi oma äriasjust. See oli mulle küll juureks uudiseks, et ta on nüüd waene, kuid ma ei muretse sellepärast sugugi. Mul on omal fissetulek ja ma pole Keri juures kunagi rõhku pannud ta rikkuse peale. Raha ei lähe mulle korda. Nad võivad riisuda ka minu raha, ma wajan ainult Keri.“

Jimmy saatis ta koju ja oli rõõmus, kui kuulis, et Colemani polnud meel tulnud.

Üks saladus oli siis paljastatud. Jäi veel üle leida Parker.

Ta pööras sammud oma kodu poole ja astus aeglaselt treppidest üles. Wõti keeras lukuangus ringi, kuid üks ei awanenud. Jimmy wajutas kellale. Mtt oli ta näinud, et ta korteri aknad olid pimedad, oli pime isegi eesruum, mis muidu ikka oli walgustatud. Albert oli truu teener, kes ei läinud ialgi loata wälja. Kuid sest ei tulnud wastust.

Ta tõstis käe, et wajutada uuesti kellanupule, kui üks hääl sõjistas, nagu näis pöranda wahelt:

„Mis on teie järgiga?“

Jimmy astus selle iseäraliku küsimise juures sammugaasi, sest ta tundis ära Alberti häale, kes rääkis läbi firjakasti augu.

„Näe üks,“ ksis ta walgult, „mis kurat sa mängid?“ Sel filmapilgul arwas ta, et Albert oli purjus.

„Mis on teie järgiaa?“ küsis hääl kangekaelselt.

Jimmy kortkutas kulmu. Selleks ^{hy} haige „Missets pidi olema mingi iseäraline põhjus, sest täna hommikul oli ta Albertile öelnud, et pesu on vaja parandada.

„Särgile tuleb ömmelda uus wärwel,” ütles ta.

Selle peale liikati riim tagasi ja uks awanes.

„Pange uks finni, härra, aga ruttu!”

Jimmy kuulas sõna. Siis nägi ta tulewalgel Alberti. Mees oli järgi ja pükste wael. Ta särk oli werest must. Pea oli tal finni seotud ja nägu kahwatanud. Näes hoidis ta suurt rewolwrit.

19. peatükk.

„Taewa päralt, mis on lahti, Albert? Oled sa haige?”

„Jah, härra,” wastas Albert raskest. „Mu pea hungab otjas.”

Ta läks töötuppa ja Jimmy filmade ees awanes iseäralik pilt. Ta kirjutuslaual oli kõik segamini loobitud, jahtlid wälja kistud ja pörand paberitega kaetud.

„Nad tegid seda, kui olid mind uimaseks löönud,” ütles Albert.

„Jutusta mulle, mis on juhtunud.”

„Nella kahetsa aegu,” ütles Albert, „tuli keegi ukse taha ja koputas. Imelik on, et ehk ma küll harilikult ikka koehe ukse awan, tuli mul seekord ei tea mis kahklus ja ma küsisin, kes seal on. Koridor oli pime. „Uua uks, ja narr,” ütles hääl wäljast. Arwates, et see olete teie, tegin ukse lahti ja — pauh! Ma ei tunnudki, kuhu see mind tabas. Esimene asi, mis mäletan, oli, et tulin oma moodis meelemärfusele ja kuulsin müra, mis nad tegid teie töötoas.”

„Mitu neid oli?”

„Kaks, härra,” ütles Albert. „Nad otisid midagi juure rutuga ja Parker kiirustas teist.”

„Kes?” küsis Jimmy tähtu.

„Pärk... mees, kes teenis Coleman'i juures. Mu pea käis küll ringi, kuid siiski ajasin end jalule ja koba-
sin revolwori järgi. Nad olid mind kuulnud, sest para-
jasti, kui sain lasteriista kätte, tuli üks mees ukse poole.
Ma tõstsin lasteriista üles, kuid samas Jules ta tiirelt ukse
ja lukutas selle. Ma tagusin wastu usti, aga enne kui
suutsin jeda lahti murda, olid nad kadunud.“

Jimmy waatas toas ringi.

Mida olid nad otsinud? Ta ei teadnud seal olemat
midagi, mis oleks wajanud Kupie.

„Nad on kirjutanud midagi lauale,“ ütles Albert.

Jimmy waatas halli märkustelehte. Sõnad olid
rutuga paberile wijatud ja kellelt nad olid pärit, selles
polnud kahtlust. Seal seisis:

„Soidke Waltoni asjast eemale!“

Ma oli kirjutanud ilka seesama Kupie.

„Päris Londoni lord,“ ütles Jimmy pilkawalt,
waadates häwitustööd. „Albert, ja lähed woodisse tagasi.
Ma saan siin ise toime. Kuid kõige pealt lasse mind waa-
data oma haawa.“

Ta teerutas Alberti pea ümbert käterätiku lahti ja
waatas haawa järgi. See oli tõisjem kui ta oli arwanud.
Weerand tunni pärast oli kaks haawaarsti kohal, kes
sidusid Alberti pea korralikult kinni. Wahepeal oli Jim-
my oma paberid kokku korjanud ja esialgselt lorda jead-
nud.

Üks haawaarst tuli sisse.

„Teie teenril on kardetaw haaw,“ ütles ta. „Kas
saadame ta haigemajja, wõi jälle tekkite rawitseja koju?“

„Saatke rawitseja,“ arwas Jimmy, „ja kui wõima-
lik, meesterahwas.“

Kuid ühtegi meesrawitsejat polnud saadawal, telefo-
neeriti talle hospitalist. Samas tuli Jimmyle Nippy
meele, sest see oli pakkunud igaks juhtumiseks oma abi.
See oli küll weider mõte, sest kurjategijal polnud haige-
rawitseja omadusi. Siiski saatis Jimmy käskjala Lam-
becki ja öösel kella ühe ajal astus Nippy uksest sisse.

Noormehe imestuseks ei leidnud Nippy haige ravitsejakes midagi iseäralikku.

„Nad on talle pähe löönud?“ küsis ta järelmõttisult.
„Paha lugu. Muidugi Kupie? Kas tahate, et pean olema teile kurjategijate leidmisel abiks?“

„Osalt ka seda,“ vastas Jimmy, „kuid teiseks wajan teie nõuannet.“

Nippy istus haige juures, kui Jimmy kutsus ta enese juure töötuppa.

„Knowles, mul on midagi kadunud, mille kadumisest ma ei saa aru. Ega te ei ole juhtumisi näinud neid kirju, mis saatsite mulle?“

„Julia kirju?“ küsis Nippy imestanult. „Mis arwate neist?“

„Ma ei lugenud neid,“ vastas Jimmy. „Mul oli fuur rutt ja ma pistsin nad niisama sahtlisse.“

„Oh!“ ütles Nippy nähtawasti kohkunult. „Te olete pidanud neid lugema. See tüdruk pani rohkem hinge paberile kui seda suudab ükski luuletaja.“

Salapolitseinik waatas weel kord hoolega sahtlite sisse järgi, kuid Nippy pakti polnud seal. Muud aga polnud midagi kadunud.

„Ega teie ei wõtnud neid?“ küsis Jimmy.

Nippy raputas pead.

„Ei, härra Sepping. Olen esimest korda tere toas. Oleks ma wõtnud, poleks teinud seda teilt luba küsimata.“

Nippy kratsis mõttes pead.

„Kirjad on siis ikka kadunud?“ kordas ta aeglaselt.
„Kas arwate, et sissemurdjad wiisid nad kaasa?“

„Olen selles kindel,“ vastas Jimmy.

„Doh!“ ütles teine sügawas mõttes ja kordas siis uuesti: „Kirjad on siis ikka kadunud?“

Midagi ta häälekõlas sundis Jimmyt üles waatama.

„Mis arwate, Knowles?“

„Siin ei ole midagi muud mõelda, härra,“ ütles Nippy Knowles tähtsalt, „kui, et jellesse asjasse on segatud Julia.“

„Julia segatud Kupie asjasse?“ osatas Jimmy, kuid mees jäi rahulifuks.

„See on tark ja kaval tüdruk,“ ütles ta.

„Aga, inimene, teenija tüdruk ei korralda nii keetulist asju.“

„See polnudki harilik teenija-tüdruk, uskuge mind. See oli omapärane ja waimurikas neiu.“

„Missugune ta oli, jee teie Julia?“

„Ma ei tea,“ wastas teine tumedalt. „Ta oli väga ilus, aga mis sest rääkida, kui teie ei suuda teda kujutada. Palju mehi armab, et on leidnud ilusad linnud, aga kui ma waatan, näen, et nad on ainult waresed. Sialgi ärge uskuge teise mehe juttu naise ilust, härra Sepping ja samuti ärge usaldage ialgi ühtki naist.“

„On teil ta päewapilt?“

Nippy raputas pead.

„Ta ei annud mulle enese päewapilti ja kui oleks annud, ei näitaks ma seda teile, sest kurjategijaid ma nuuskurite ees ei paljasta.“

„Kus ta teenis?“

„Ka seda ma ei ütse,“ wastas Nippy. „Minu põhimõte on: Sa ei tohi jaada äraandjaks!“

20. peatükk.

Jimmy pidas juba asja lõpetatuks, kui Nippy ütles: „Ma tean ainult ühte ja jee on, et Julia kuulus Tod Gaydn'i bandesse.“

Jimmy teadis seda suurt warast ja kelmi.

„See on kõik, mis wõin teile öelda,“ jatkas Nippy. „Kuidas mõjub teie peale Tod Gaydn Kupie osas?“

Jimmy polnud jelle peale üldse mõelnud.

„Tahan pidada teda filmas,“ ütles ta ja Nippy hirmitas.

„Keda te peate filmas?“ küsis ta. „Teil pole ju isikut. See kelm ise asub kõigest wäljaspool. Tod Gaydni nime all tegutseb kord wiis kurjategijat, kuid ükski neist polnud Tod Gaydn ise.“

„Aga politsei ju tunneb seda kelmi,“ ütles Jimmy ja teine naeris.

„Politsei elus on leheküljed, mis on teile pitseeritud raamat,“ ütles ta. „Kõik see näitab kui aus te olete. Üks kelm anti politsei kätte Shaydni nime all, et hoida ametivõimused aastate viisi valetel.“

Jimmy ei vastanud, sest polnud meelitanud tunnistada politsei saamatust.

„Tod Shaydn mõiks ollagi Kupie,“ ütles kurjat-gija, noogutades peaga. „See mees juba oskab esineda igas osas, küll härrasmehe, teenri ja ametnikuna.“

Sel päeval Dora Colemaniga kokku saades kuulis Jimmy noorelt naiselt, et isa tahtvat teda Lawford Collettile mehele panna. Jimmy julgustas Dorat ja sõitis koju, kus leidis Knowlesi ja Alberti dominot mängimast. Kella kolme paifu kõlistas talle Dora.

„Olete see teie, Jimmy? Isa kutsuti praegu Lawfordi juure. Selle teener telefoneeris.“

„Mis on juhtunud?“ küsis Jimmy ruttu.

„Lawford on kadunud. Teda pole koju tulnud. Rahju, et pean teid tülitama, Jimmy, kuid ehk saate teie aidata?“

„Tulen,“ ütles politseinik ja riputas kuuldetoru üles.

Ta päris kohe Scotland Yardist järgi, kuid seal teatati, et Lawford Colletti ei olnud toodud ühtegi politseijaoskonda ega hospitalisse.

21. peatükk.

Lawford Collett mõttis hariva auto. Ta armastas vigusjega kiidelda, et käib päevas kaksteist miili maha. Kui tal polnud päeva jooksul ametiasjus niipalju käimist, läks ta õhtul paariks tunniks jalutama. Sel õhtul jalutas ta Banghami platsi ümbruses, kus oli alles elav liikumine, sest aeg oli varane. Ta jõudis Hannoveri skväärile, kust teeras kõrvaluulitajatele, mille vaiksus meeldis talle kõrvariffa päeva järgi. Ta vaatas üle öla tagasi ja nägi üht suurt autot end jälgimat, hoides jalg-

tee lähedale. Mees mõtles, et autojuht ootas kedagi ja ei pööranud sellele tähelepanu. Äkki sahisel auto tema kõrmale ja üks mees kargas jalgtele.

Koht oli suurepäraselt valitud, sest uulitsal polnud inimesehingegi näha. Laiaääreline kaabu varjas Colletti eest mehe näo.

Advokaat astus wabandades tagasi, arvates, et mees ruttas maija. Selle ajemel aga jurus mõõras talle re-molwri wastu rinda.

„Astuge autosse, ehk ma lasen,“ ütles ta madala häälega.

Kassalätungija toonis oli midagi, mis teelas wastu hakkamast. Sawford Collett kuulas sõna. Mees hüppas talle järgi, üks löödi kinni ja auto kihutas edasi.

Auto oli seeft täiesti pime. Aknad olid pakside ees-riietega kaetud, läbi mille ei tunginud isegi uulitsa elektri-lampide kiired.

„Kuhu te mind wiite? Mulle tundub, nagu põge-nessime,“ ütles Collett.

„Küll näete,“ wastas ta wangistaja, kes nähtawasti istus ta wastas.

Collett püüdis liukata akna eesriideid kõrmale, kuid need ei liikunud. Ta waht kuulis seda ja ütles:

„Ärge tehke ahwi tempe, ehk te kahetsete.“

See polnud haritud mehe hää. Nõrraga kuulis advokaat tuttavat uulitsaliikumist ja käre, nähtawasti möödusid nad parlamendi hoonetest ja sõitsid wist Westminsteri sillal üle jõe. Pool tundi kihutas auto, ilma et ieesistujad oleksid wahetanud sõnagi.

Neg wenis tüüfuseni igawalt.

Sõit kestis umbes kolm tundi. Sawford Collett pol-
nud mees, keda oleks olnud kerge hirmutada, kuid see piff sõit hakkas talle närwide peale käima. Kuhu nad sõitsid, ei olnud tal teada, kuid sihi järgi mõis ta umbes arvata, et mere poole. Ta pani mehele küsimise ette, kuid ei saanud wastust. Kell oli üks läbi, kui wiimaks auto jäi seisma.

"Ärge liigutage end," hoiatas kuuju pimedusest. "Ma pean jiduma te jilmad finni."

"Mis jaoks rogu see lõgesiku mæng?" küsis Collett

"On waja," oli lühike wastus ja mees jidus adwo- kaadi jilmad jidirätikuga finni.

Uks awanes ja joowastaw märske õht tungis figari juitjuga täidetud autosse. Mees ja autojuht wõtjid adwo- kaadil käealt finni ja aitasid ta wälja.

"Me astume mõned sammud alla," ütles wangistaja. "Olge ettemaatlik."

Adwokaat luges seitse astet ja kuulis siis wee lastu- mist wastu sadamajilda.

"Ettemaatu!" ütles keegi ja wang tundis kõikumat paadipõhja jalgade all.

Nad juhtjid tema paadipärasse ja samas kuulis ta aerude plafjumist. Weepind oli waiwne, sest ei olnud tuult. Umbes pool tundi sõudjid mehed ja siis tõsteti aerud üles. Keegi aitas adwokaadi jalule ja kõisredelit mööda laewa- laele. Ümberringi kostus jofin. Mees, kes oli teda Bon- donis wangistanud, juhtis ta kitjast käitu mööda alla. Siis wõeti tal jide jilmade eest.

Ta leidis end seiswat keset laia laewa jaali. Madalast laest rippujid alla kaetud lambid. Saali jisjesead oli wäga tore ja seinad olid wooderdatud kalli puuga. Uste ees rip- pujid jiidist eesriided ja põrandat kattis raske sinine waiw. Saali laugemas nurgas oli kamin hõbedase restiga. Ka- mina peal olid lilled, mis täitjid jaali uimastawa lõhnaga.

Dawford waatas huwitatult ringi. Ta asus nähta- wasti juurel ja toredal jahklaewal. Ta nägi enese wai- wurit. Seda warjas ifka alles näokate.

"Kas tohin küjida," ütles adwokaat pilkawalt, "kelle külalaine mul on au olla?"

"Küiidke teda Kupieks," hirwitas teine. Sel filma- pilgul awanes jaali tagumine üks ja üks mees astus jisse. See oli peenes õhtuülikonnas ega teinud katsetti end war- jata.

Dawford Collett astus sammu tagasi ja waatas pärani filmil tulijale otja.

„Teie!“ karjatas ta. „Teie!“

„Mees kamina kõrwal naeris kõweralt.“

„Wäike üllatus teile, Collett, ah?“ küsis ta.

Minult ta huuled naerjid ja neist waljudest, külmadest filmadest luges Collett oma jaatuse.

22. peatükk.

Jimmy tõi Portlandi platfile uuemaid teateid. „Lawfordi on Wilton Streetil kümme minuti eest nähtud,“ ütles ta. „Üks politseinik tundis ta ära, kui ta möödus temast. Wilton Streetil on ta nähtud üht suurt autot. Number on küll teada, kuid meil on põhjust kaheida, et see polnud õige number. Pärast on politseinik näinud seda autot suure kiiruga Hyde Park Corneri poole kihutawat. Selle järgi pole enam mingijuguseid jälgi.“

„Kas arwate,“ küsis Coleman hirmunult, „et minu advokaat on kõrwale toimetatud?“

Jimmy noogutas.

„Selles pole mingit kahtlust, härra Coleman,“ wastas noormees rahulikult.

„Kui kole!“ tähises Coleman ja weri tõusis talle näkku. „Pööranel See kõik on jällegi Rupie töö! Ma wihtan seda sõna, kuid see metslane ei anna meile rahu. Lawford võib olla tapetud!“

Jimmy polnud sellega nõus, kuid ei suutnud seda ka eitada. Asjad läksid ifka arusaamatumaks. Colletti rööwimine polnud wähem pöörane kui Rex Waltoni kadumine.

Dora polnud sel ööl filma kinni saanud. Ta näost wäljendus jällegi waimline kannatus.

„Ta närwid ei suuda enam wastu panna,“ mõtles noormees ja tal oli noorest naisest kahju. Lawford oli olnud selle perekonna ligem sõber ja sugulane. Uus mure mõjus igatahes wapustawalt.

Päew möödus, ilma et Collettist oleks tulnud miski-juguseid usalduswäärseid teateid. Reegi jaatis küll telegrammi, et advokaat olla ühel tundmatal laewal wangis.

See oli kõik. Kuuldus sünnitas suurt kahku.

Sel õhtul istusid kaks meest ühe maja pööningukorral Stanley Streetil ja mängisid kaarte. Väiksem mees oli fidunud enesele vastu kõrvu telefoni kuuldetorud. Teine oli tugeva tehaehituse ja tigidate, hallide filmadega mees.

Ta pani kaardid lauale ja walas enesele klaasi whisky. Väike mees kuuldetorudega kõrwadel waatas terajelt tühjendatud klaasi ja lõi siis pilgu taskukellale.

„Ma arwan, et neiu on kodust ära,“ ütles ta. „Kõgu õhtupoolikul pole ta kordagi kõlistanud. Wõi ehk on ta wälja uurinud, et ta kõnesid kuulatakse pealt,“ lijas mees kartlikult juure.

Ta kaaslane raputas pead.

„Kust wõis ta tulla selle peale?“ wastas ta põlglikult.

Ta läks korraldamata woodi ääre nurgas ja lõi lastatades padjale.

„Soomiks olla teie asemel,“ ütles mees telefoni taga.

„Ma wihtan seda öötööd ja pealegi on kõik lollus, sest öösel ei juhtu midagi.“

„Rääkige Parkerile,“ ütles teine mees tähendusrikkalt. „Mina walwasin kuusteist tundi, nüüd walwate teie kahelja ja —“

Ta kaaslase käeliigutus fundis teda waitima. Mees laua ääres kuulas põnewalt ja haaras pliatsi järgi.

„Ta on siin,“ sõjistas kelm, wajuatades käega kuuldetorule.

Teine hoidis hinge kinni ja püüdis lugeda oma seltsimehe pliatsikirja. Wiie minuti pärast wõttis mees kuuldetoru pea ümbert ja pani selle kergendusohkuga lauale.

„Kas neiu kõlistas?“ küsis seltsimees humitatult.

„Ei, see oli Sepping. Ta ütles neiu, et traadita telegraafi kaudu on saadud Collettiist teateid.“

Mehed waatasid üksteisele otja.

„Pange toru jälle kõrwa ääre,“ soowitas teine.

„Ta wõib uuesti kõlistada.“

Wäike mees raputas pead.

„Ei enam. Ta soowis neiu, et head ööd ja ütles, et ei kõlista enne hommikut.“

Teine sirutas end.

„Olen rõõmus, kui asi on mööda,“ ütles ta haigutades. „Ei ole lõbu saada jelles rotiaugus kinni püütud.“

„Meid ei püüaks keegi kinni, Digger, kui teie olete lõpetanud oma asja,“ vastas teine tähendusrikkalt. „Mis ütles Parter?“

„Ma pole temaga rääkinud,“ vastas Digger lühidalt. „Mul on isegi heameel, et ma ei tabanud Seppingit, sest ma olete end sellega veel enam nende käppade wahale mänginud.“

Teine ohkas ja asetaski uuesti kuuldetoru kõrwadele. Digger nägi teda äkki jahmatavat. Mehe põnew waade ilmutas, et see kuulis midagi tähtsat. Minult korra kriipjutas ta midagi paberile. Beerandtunni jookkul ei wahetanud seltsimehed sõnagi. Siis wõttis mees laua taga jällegi kuuldetorud kõrwadelt.

„Neiu kõlistas,“ ütles ta

„Mis ta ütles?“

„Ta rääkis kellegiga Scotland Yardist ja ütles, et keegi kuulawat jällegi ta kõnet pealt.“

Rumbki meestest ei kuulnud wargseid samme trepil, sest wainne sisjetungija oli tõmbanud wiktkingad üle jaa-baste. Esimene ehmatuse tuli, kui korraga üks löödi pikse mürinaga lahti. Üks mees seisus läwel, hoides käes pita-torulist automaatremolwrit.

„Käed üles!“ käskis ta. „See käib eriti teie kohta, Digger. Püüdke ajada käsi tasku ja teid ootab palawam koht kui wangimaja.“

See oli Jimmy Sepping.

23. peatükk.

Jättes ühe ametniku walwama aparate, wiisid politseinikud mõlemad wangid lähemasse jaoskonda. Seal andis Jimmy Diggerile mõningaid seletusi.

„Suba kaks päewa oli meil teie maja walwe all“ ütles ta. „Nüüd siis olete meil lõksus. Wõin teile kindlasti ette öelda, et lähete künneks aastaks wangi, kui te

ei tule politseile appi teiste kurjategijate avalikustegemisel."

"Pange mõi kümneks aastaks wangi, kuid äraandjat minust ei saa," ütles Digger walgult ja Jimmy naeris.

"Niijuust tooni ma armastan kuulda. See on findlaks celtähendusiks, et awaldate kõik. Mõtelge järele!" noomis noormees, kui wangikambri ust haleti lüütama.

Sommituks oli Diggeri meeleolu kainenemud ja ta oli walmis tunnistama kõik, mis teadis. Rahjuks oli jeda väga wähe, kuigi ta awaldused wastasid täiesti Nippy Knowleji kahtlustustele.

"Ma ei kuulu Kupie bandesse," seletas ta. "Raha wäljapressimine, rööwimised ja tapmised ei käi minu alasse. Parker palkas mind enese teenistusse. Ta ütles, et on millegi kallal tegewuses, mis toob palju raha sisse. Ta oli kusagil toapoisiks ja pidi saama riigialutusest tarwilikke teateid. Minult nõudis ta ainult, et pidin kedaagi luurama."

"Keda te pidite luurama?" küsis Jimmy.

"Teie olite üks ja teie neiu teine."

"Seda neidu peate paremini nimetama," ütles Jimmy terawalt.

"Kust tean mina, kes ta on?" urises Digger. "Mina pidin teda luurama ja luurasingi kaks kuud."

"Aga ta wenda?"

"Parker ei rääkinud ta wennaft midagi. Siis, nõbalat paar tagasi, anti mulle käsk luurata teid. Nad ütlesid, et olid püüdnud teid kõrwaldada, kuid see ei ole neil korda läinud ja teie olemat kardetaw mees. Milleri olid nad saanud oma käpa alla ja nii kaua, kui asi oli selle uurida, ei kartnud nad midagi. Siis aga kuulsid nad, et asi oli läinud teie alla ja mehed olid hirmu täis. Sel ajal nad andsidki mulle ja mu sõbrale käsu, et pidime walwama Waltoni maja Cadogani jõwääril ja lastma mehe koha maha, kui ta oleks ilmunud filmapiirile. Nad andsid mulle selle eest 500 naelsterlingit käsituba."

"Sattake."

„Stvääril oli alati auto valmis, mis oleks meid tarviduse korral kohe peale võtnud. Tapmise eest pidime jaama viistuhat naelsterlingit ja see on juba suur raha. Mitte, et ma just oleks tahtnud teid tappa, härra Sepping,“ lisas mees kähku juure ja Jimmy naeris umbusklikult.

„Urge naerge“, ütles Digger tõsiselt. „Wangimaja mind ei kohuta, kuid ma ei või siiski öelda, et tahaksin istuda, veel vähem minna töölla. Igatahes on kõige parem, kui saad raha ja pääsed ühtlasi ka terve nahaga. Ma ei tahtnud tappa. Girm tapmise eest oligi põhjusiks, miks mu käsi määratas, kui lasksin teid. Ma taban juurepärast märki. Kui te ei usu, laske mind näidata. Raheteistkümmel juhtumisel lasen üksteistkümmend lordo märki.“

„Te nägite siis Parkerit? Kui fagedasti?“

„Nägin teda kolm või neli korda“, vastas Digger.

„Ja ta ütles teile, et ta tulutooma ettevõtte kallal tegevurjes?“

Digger noogutas.

„See on Kupie bandes suur mees, jelles pole kahtlust. Teigi ma ei tunne,“ ütles ta.

„Kuna nägite teda viimati?“

„Eila õhtul,“ oli vastus, „kuid mul pole aimugi, kus ta end varjab. Rõõm, mis ma tean, on, et see mees on merevalamise peal väljas ja nõõri ta juba nii ei karda kui mina.“

„Selles te eksite,“ ütles Jimmy rahulikult. „Parker on elatanud ja väsinud mees, kellel oma nahk kallis.“

„Dhoo, mis te nüüd räägite! See on tubli ja võimas noormees.“

„Noormees?“ kordas Jimmy imestades. „Mida teie mõtlete? Parker on ligemale kuusikümmend aastat vana!“

Dideri imestusel polnud omaford piiri.

„Kuuekümmne-aastane?“ ütles ta uskumatult. „Mis juttu te ometi ajate, härra Sepping? Minu arvates pole see mees päevagi üle kolmekümne.“

Silmapiilgu joofjul oli Jimmy nagu rabatud. Kas

oli võimalik, et Parker oli tõepoolest noor mees, kes oli moonutanud end kaks korda vanemaks? Ta manas kelmi mainufilmade ette, tuletades meelde iga ta näojoone. Tahes ehk tahtmata pidi ta tulema otjusele, et siin ei võinud olla pettust. Peale selle olid ju mehe vanaduse kohta käepärast ka wangimaja teated, mis ei jätnud üle mingit kahtlust.

„Parker on ligemale kuuekümnepaastane“, ütles ta kindlalt. „See, keda teie nägite, ei olnud tema. Kuidas tutvunesite selle mehega?“

„Ühe poisi läbi,“ vastas Digger. „Ma ei tunne Londoni kelme, sest olen linnas võrdlemisi võõras. Reegi ütles mulle, et kufagil oleks minu jaoks tööd ja siis korraldati asi nii, et ma sain temaga ühel ööl südalinnas kofku. See mees, keda ma nägin, ei olnud wana, tehke mis tahes. Pealegi oli tal harrasmehe hääl. Ta ei öelnud mulle, et seisib Colemani teenistuses. Seda kuulsin alles, kui Parker oli kadunud. Kuid ta ütles mulle tõesti, et ta nimi oli Parker.“

„Kes seadis teile telefoniühenduse sisse?“ küsis Jimmy, pöörates teisele kõneainele.

„Üks endine postiametnik, kes korraldati pettuste pärast teenistusest,“ vastas kelm.

24. peatükk.

Jimmy mõtles koduteel, et ta oli saladuse lahendamiseft veel kaugemal kui kunagi warem. Diggeri jutustus pööras kõik asjad peapeale, kuid mees oli jutustanud tõtt. Kes oli see kolmekümneaastane harrasmees? Kas õige Rex? Kuid sellest mõttest pidi ta kohe loobuma. Siig võimata oli see.

Tod Gaydn ehk?

See kõlas enam tõenäolifult. Digger ei tunnud Gaydni, kuigi oli temast kuulnud.

Ta saatis Colemanile sedeli, paludes teda enese juure büroosse. Ametnik oli õige kiirelt kohal.

„Ma kardan, Sepping,“ ütles ta, „et ei wõi teile

Parkerist rohkem jutustada, kui olete muft juba kuulnud. Urge pange pahaks, kuid ma leian, et pole mõistlik, kutsuda mind tähtsa töö juurest vastama niiuguste küsimiste peale. Saan aru, et teil on tarvis foguda iga külgleid andmeid, aga mind kui tähtsat riigiametnikku ei maksaks teil nendega tülitada."

"Wäga kahju, härra Coleman," ütles Jimmy piinlikult, "kuid Coleman mõjub mulle närwide peale."

"Ta käis ka mulle närwide peale, kuid mul oli õnneks waimujõudu wabaneda wastumeelsetest asjadest. Kui ma pööraaksin kõigele tähelepanu, oleks mul täiesti wõimata elada. Ajalehed kirjutawad, igal pool räägitakse minust. Müüd aga pean minema. Kui tahate minuga täna lõunat süüa, siis tulge restoraani. Kodus ei saa ma teid wastu wõtta, sest Dora on ära ja ühes temaga ka Bennett. Wõib olla, et wõin teile õhtul Parkeri kohta seletusi anda. Praegu aga pole mul niiuguste tühistest asjade peale aega."

Jimmyl polnud vähematki soowi süüa Colemaniga üksi lõunat. Ta kahtles, kas wõtta kutsjet wastu wõi ei.

"Parkeri juures oli küll mõndagi, mis sundis mind wähest teda kahtlustama ja millest ma pole teile weel rääkinud," ütles Coleman mõttes.

"Mis kella ajal me siis näeme üksteist?" küsis Jimmy.

"Nella poole kahetja ajal," wastas Coleman. "Müüd aga pean minema."

"Coleman on südameta kurat," ütles pärast Jimmy Bill Dickerile. "Ta ei nimetanud kordagi Colletti kadumist. See inimene ei muretse muu kui enese au ja ametikoha eest."

Ükki kõlistati ägedalt kella ja walwekorral olewa ametniku hääl kutsus Jimmyt.

"Reegi mees tahab teiega rääkida. Ta ütleb enesjel olewat väga tähtsaid teateid."

"Andke ühendus," käskis Jimmy ruttu.

Ühendus anti.

„Olete see teie, Sepping?“ küsis Knowles ärevalt häälel.

„Mis on, Knowles?“

„Arvake, keda ma nägin praegu.“

„Keda?“ küsis Jimmy hinge tagasi hoides, mõeldes sel silmapilgul, et Rex on ilmunud.

„Juliat!“

See sõnum tüütas noortmeest, kuid hoolimata sellest naeris ta.

„Koh, ja mis siis?“ küsis ta.

„Ta elab Carsholt Roadil, ühes temaga ka Tod Gaydn.“

„Tod Gaydn?“ kordas Jimmy kähku. „Kas olete kindel?“

„Kindel,“ oli vastus. „Ma nägin neid üheskoos. Nad on vist abiellunud. Igatahes on Julia Todi naine ja olgu sel mehel oma naisest rõõm! Ma nägin neid viis minutit tagasi tulevat majast välja. Nad olid tõsised ja rõhutatud.“

„Sõitke kohe siia,“ ütles Jimmy. „Bötke auto.“

„Tunni aja pärast olen kohal,“ oli vastus. „Enne pean käima kodus.“

Jimmy pani kuuldetoru kähkile ja ajas end toolil seljatile, surudes käed lõua alla. Julia ei humitanud teda üldse, kuid Gaydn tuli kinni püüda ja selgitada ta vahetord Kupiega.

Möödus pool tundi ja tund, aga Knowles ei ilmunud. Alles hommikul oli väike mees pääsenud haigeraamitseja kohuste täitmisest ja Jimmyl tuli meele, et ta polnud teda isegi tänanud.

Nella poole seitseme ajal polnud meest ikka alles ilmunud. Jimmy kõlistas Lambethi ligemasse politseijaoskonda.

„Minge Knowlesi majja,“ ütles ta, andes selle aadressi. „Vaadake järgi, mis on mehega juhtunud.“

Beerand tunni pärast kuulis Jimmy, et Knowles oli pool tundi peale temale kõlistamist koju tulnud. Kui ta oli jälle välja läinud, oli ta ühe mehega mulital kofku

jaanud. Ta oli sellega rääkinud ja siis olid nad kahekesi edasi läinud. Jimmy ootas kella meerand kaheksani ja tuletas siis meele, et pidi täitma Colemani kutse. Ta leidis restoraanist Colemani ootamast. Ametnik istus pikas eesruumis ja luges lehte.

Ta maatas Jimmyle otja, kui see astus sisse, ja mõttes prillid ninalt, tõusis üles.

„Sõjalaenu paberid fertivad,“ ütles ta. „Wäga vähe on inimesi, kes teavad, mis sugust tänu nad võlgnevad rahaministeeriumile.“

Ta korrutas alataja rahaministeeriumi ja selle ametnikkude töö tähtsust. Lõpuks pööras ta jutu Parkerile.

„Mis ma teile nüüd jutustan, Sepping,“ ütles ta, „sain juhtumisi mõne päeva eest teada. Korralikus majapidamises on härrad ja teenrid üksteisest kindlalt eraldatud. Nii võivad su nina all juhtuda asjad, millest jul pole aimugi.“

Ta jutustas pikalt ja laialt teenijate autusest. Jimmy kuulas kannatlikult nii palju kui suutis, sest ta mõtted miibisid Knowlesil. Ta oli jätnud korralduse, et niipea, kui mees ilmub, kolistatakse talle Scotland Yardist.

„See oli Bennett, kes mulle asjast rääkis,“ jatkas Coleman.

Nüüd on Bennett Parkeri asemel ja ma kuulen sellest kelmisest mõndagi. Enne ja ei kuule oma teenri wigadest, kui oled ta lahti lastnud. Ma ei võta arvessegi, et ta on kuude kaupa mu järelt varastanud, sest kõik teenijad on wargad, liiategi weel ülemteenrid. Kuid selgub, et Parker on kogu aeg olnud ühe mehega, nimega Gaydn, salajasel kirjawahetuses. Ta on teda minu majas ijegi kolm korda vastu võtnud.“

„Kas üksi?“ küsis Jimmy.

„Mitte üksi,“ vastas Coleman vihasele. „Ühes Gaydniga oli majas käinud ka üks noor naine, arvatakse ta abikaasa. See naine olewat olnud väga kena. Ja mis mind kõige enam pahandab, on, et Parker oli neid minu elutoas vastu võtnud. Mõtlege ometi jelle peale!

Bargad ja kelmid ja — taewas teab, kes kõit, minu elu-
toas!”

„Mis oli nende tülaskeäitide otstarwe?”

„Küll kuulete,” ütles Coleman. „Bennett jutustab, et nad on alati palju kirjutanud — enesest mõista, Dora kirjutuslaual. Kord on Bennett näinud, kui nad on hä-
witanud kuirwatuspaberi lehe kõõgis pliidi all. Ta on selgesti lugenud paberilt sõna „Walton”. Parker oli talle öelnud, et noorpaar olewat tema sugulased. Nüüd tuleb teine punkt,” jatkas Coleman tähtsalt. „Kas mäletate, et kui Walton kadus, jättis ta Dora reisiforwi teemanti-
dest kõrwarõngad wõi midagi muud jellesarnast?”

Jimmy noogutas.

Eilse päewani oli see ehe Dora toas ühes wäikeses kalliskiwide korbis. Dora palus, et ma ei räägiks sellest teile, kuid ma tunnen, et ei tohi waikida. Aga ma palun teid, Sepping, käsitleda seda küsimust sama õrnalt, nagu te seda harilikult ikka teete.

Jimmy naeratas, kuuldes haruldast kiitust.

„Aga mis sai ehtest?”

„Ta kadus eila,” ütles Coleman rõhuga. „Dora läks teraskapist wõtma üht ehteasjakest, kas sõrmust wõi mis, ja leidis, et Waltoni kink oli kadunud. Ma süüdis-
tan teda, miks ta ei teatanud asjast korrastealt politseile? Ma saan ju aru, et kõige selle peale, mis lehed on meist kirjutanud, ei tahtnud ta anda neile uut tõmuainet. Kuid see oli päris harilik rööwimine, mille peale oleks wäga hästi wõinud pöörda politsei tähelepanu.”

„Kas oli rahakapp lahti murtud?” huwitas Jimmy.

„Ei, see oli nähtawasti wõtmega awatud.”

„Kas oli keegi majas?”

„Ei kedagi peale koka ja kolme naisteenija. Dora oli suurema aja päewast wäljas ja muudugi ta Bennett. Bennetit ma küll ei tahtlustatski, sest see on suurepä-
rane iseloom ja tal on posti hoitawasjas mitusada nael-
sterlingit.”

„Kas rahakapi uksele ei olnud jäänud mõned sõrme-
märgid?”

„Oh,“ vastas Coleman, „kõhe, kui leidfin, mis oli juhtunud, uurisin juuresõstegema klaasi abil kapi uxi, kuid minu mõhit film ei leidnud sealt mingit märki.“

„Kas muud väärtasju polnud puudutatud?“

Coleman raputas pead.

„Muud midagi peale selle ehte,“ vastas ta.

„Ma pean nägema seda kappi,“ ütles Jimmy ja Colemani nägu ilmutas vastumeeljust.

„Seda ma kartsin,“ ütles ta, „aga kui oled kord annud sõrme, siruta ka käsi. Ja ega aita, politseid majast eemal hoida enam ei saa. Eks ma olegi sellega ju harjunud!...“

Jimmy ootas ainult, kuni sai kõlistada Scotland Yardi ja pärida Rippp Knowlesi järgi. Siis saatis ta Colemani Portlandi platsile.

Oli imeilus õhtu selge taeva ja täiskuuga. Talutuskäik tegi lõbu, sest Coleman ei tahtnud elukoha ligiduse ja kookuhoiu pärast auto võtmisest kuulda.

Kell oli meerand üheksa, kui nad jõudsid pärale. Coleman avas ise uste.

„Kardan, et ei saa pakkuda teile kohvi“, ütles ta, „sest minu kof ja teenijad ei maga selles majas.“

„Siis jääte täna öösel üksi?“ küsis Jimmy.

„Jah, jään üksi“, finnis teine. „Kuid ma pole sugugi närvilik. Oleks ma närvilik, ei oleks palunud teid siia,“ ütles ta naljatujul, „sest politseiniku juuresviibimine on jama eksitaw kui sissemurdja majasviibimine.“

Nad läksid üheskoos trepist üles, Coleman teenäitajana ees. Ametnik keeras Dora toas tule põlema ja Jimmy läks talle järgi sellesse ilusasse, väikesesse tuppa.

„On teil kapi võti?“ küsis ta ja Coleman võttis selle taskust.

Polnud kufagil ainustki sõrmejälge. Jimmy pistis võtme lukuauku ja keeras. Rapp oli tühi; mille peale Coleman seletas, et oli saanud pankra kõik ehted, mis ei olnud igapäevases tarvituses.

„Kas Dora on kindel, et ta ei jätnud ise võtit koju, kust varas selle ka leidis?“

„Täiesti kindel“, vastas teine.

Jimmy waatas taas ringi, silmitsedes kõike terawalt. Siidist eesriided, paks waiba rull, wõife woodi lauo ja lugemise lambiga, sügaw tugitool telliskivist kamina kõrwal. — —

„Mis üks see on?“ küsis ta äkki. „Kuhu see wiib?“

„See on seinakapp riiete jaoks,“ ütles Coleman.

Ta astus mõned sammud kapi poole ning jäi siis hirmunud seisma, wahtides üffifilmi pörandale.

„Mis — mis see on?“ kogeles ta.

Ukse alt tilkus midagi, millest oli kogunenud tume nire poonitud pörandale.

„Weri!“ ütles Jimmy hinge finni pidades.

Wõti oli ees. Ta feeras. Üks fargas lahti ja midagi rasfet kuffus prantsatades pörandale.

Noormees wahtis kahwatanud nägu, uskudes waevalt oma filmi.

See oli Parker ja ta oli jurnud!

25. peatükk.

„Telefoneerige politsei peaforterisse ja öelge neile, et saadawad nii ruttu kui võimalik mõned mehed. Te wõite ka telefoneerida Middleseji hospitalisse ja paluda saata auto — kuid ei, seda pole enam waja,“ ütles Jimmy filmapilke mõtlemise järgi. „Kutsuge ainult politsei.“

Ta pööras furnu seljatile. West oli warest märg ja lühike uurimine näitas talle, et meest oli lähedalt lastud, sest haawa kohalt oli riie põlenud. Süüdates woodi kõrwal olewa lambi, pani ta selle pörandale ja jatkas furnu uurimist. Mehe pahemal käewarrel oli wana käenur. Klaas oli purustatud ja wõre katki löödud, nagu oleks see saanud mõne nüri riistaga hoobi. Kell oli jäänud seisma kakskümmend minutit kahetja peal.

Surm pidi olema filmapilkne, leidis ta, ja werd oli ka wähe jooksnud. Seepärast oli võimalik, et laip oli tapmise järgi kappi veidetud. Kuid samuti oli ka

wõimalik, et furnu oli maha lastud jamaš kohaš, kust ta oli leitud.

Ta otsis kapi läbi ja wiimane arwamine leidis finnitust, sest kuul oli kehast läbi tunginud ja kapi laudseina finni jäänud. Selle järgi otsis ta furnu taskud hoolega läbi. Seal olid mõned rahapaberid, paar hõberahatükki ja wana uur, mis alles käis. Noormees imestas, misjooks kandis Parker kahte uuri.

Tõmmates käega üle kuue, tundis ta midagi kõwa ja kandilist ning rinnataškust tuli nähtawale punane ehtekarp, milles Jimmy tundis kohe ära Rex Waltoni kingituse Dorale.

Jimmy pani ehte woodile ja jatkas otsimist. Siis tegi ta teise leiduse. See oli kofkufeeratud paberileheke, mis oli pandud lahtisesse ümbrikusse. Paber oli kaetud pliiatsifirjaga, mida ta juutis waewalt lugeda.

See oli Kupie käekiri.

Kiri algas: „Kallis Tod“ ja nähtawasti oli Parkerit tašistatud kirja lõpetamast, sest wiimane lause oli poolik. Lühikese arupidamise järgi pani ta ümbriku ja paberilehe oma taskuraamatu wahel. Selles ajaks jõudis Coleman tagasi.

„Nad tulewad kohe,“ ütles ta ja Jimmy imestas mehe rahu. „Dorale peab kõlistama,“ lisas ta siis juure. „Ta rääkis, et sõidab homme hommikul koju.“

„Hommikul kuuleb ta isegi,“ ütles Jimmy, kuid Coleman raputas pead.

„Dora tõuseb wara üles ja loeb sellest ajalehtedest. Kas Parker on furnud?“

Jimmy noogutas.

„Kuidas, mis pidi ta siin tegema?“ küsis Coleman. Samas langes ta pilk ehtekarbile ja mehe juust kõlas imetushüüe. „Kas leidsite selle Parkeri juurest?“ küsis ta.

„See oli ta taskus,“ wastas Jimmy. „See on Dora ehe, eks?“

Coleman tõstis karbi selle hiilgawa siuga üles ja noogutas.

„Jah, seejama. Siis ikka Parker —“

„Oli see nüüd Parker või mees, kes tappis Parkeri,” ütles Jimmy. „Ma ei tea, see on õige iseäralik.”

Bill Dicker astus jisse ühel ajal politseiarstiga. Arst lõi vaikivale kogule ainult pilgu.

„Oh muidugi, ta on jurnud. Maha lastud, eks?” küsis ta.

„Kas ta leiti siit, Jimmy?” küsis Dicker, kumardudes üle mehe.

Jimmy näitas seinakapile.

„Ta oli seal sees. Kui ma avasin ukse, kuffus ta välja. Kui kaua on ta jurnud?”

„Kaks või kolm tundi, niipalju kui võin öelda,” vastas arst. „Te tahate, et ta viidaks ära. Korraldan seda kohe.”

Ta läks Colemaniga alla telefoni juure ja jalapolitseinikud jäid üksi.

„Noh, mis arvate sellest?”

„Ma ei oska midagi arvata,” vastas Jimmy abitu kaeliigutusega. „Meest on lastud lähedalt ja umbes kakskümmend minutit kaheksa peal.” Ta näitas purustatud uuri mehe kael. „Ma arvan, et mees hakkas vastu. Siis on talle antud hoop ja selle järgi on ta maha lastud.”

Ta seletas lihidalt, mis oli leidnud ja Bill Dicker fäis toas ringi, kuna ta terased silmad wiibijid hoolega igal väiksel ükifikasjal.

„Ei ole püssirohu haisu,” ütles ta. „See oleks arusaadam, oleks afnad awatud, kuid nad on finni. Selle põhjal võime otustada, et mehe mahalaskmise järgi awati afnad ning lasti püssirohu iuits välja. Pärast pandi afnad jälle finni. Mna eesriided on alla lastud. Te ütlesite, et neiu Coleman ei maga täna õhtul siin? Miks on siis eesriided alla lastud?”

„Sama mõte tuli ka mulle,” ütles Jimmy.

„Mahašapp on lahti. Mis tähendab see?”

Jimmy jutustas talle Dora Colemani kõrwarõngasest ja nende jälleleidmisest.

„Nad kadujid eila,” ütles Digger mõtetes, „ja nüüd

leidfite nad mehe taskust, kes on tapetud jelles toas. Wae-walt on usutaw, et Parker oleks hoidnud niijugust hinna-lijst asja päew otja taskus, weel wähem enesega järgmisel päewal kaasa toonud. Kõige põhjal peame oletama, et Parker warjas end kogu aeg Colemani teadmata jelles majas. Ma arwan, meil maksab siin weidi ringi waa-data."

Nad otsisid maja läbi pööningult keldrini. Parkeri tuba oli nüüd Bennetti päralt. Nii polnud võimalik, et mees oleks end warjanud seal. Weinikeldritest wiis uks kööki, jannuti ka söekeldritest. Nende ruumide uurimine ei wiinud neid lähemale Parkeri majaswiibimise saladu-jele.

Keldrikorralt leidfidi nad jahwri, millest Coleman ütles, et jeda polnud ammu enam tarwitatud. Selle jahwri pörandalt leidis Jimmy saladusliku luugi, mis oli kaetud prahikastiga. Luuki üles tõstes nägid mehed, et selle all oli trepp. Walgustades kiinlaga astmeid, läks Digger trepist alla ja Jimmy järgnes talle. Nad leidfidi end wäiksest, neljakandilisest ruumist, millel pol-nud ei uft ega akent. Seinad ääres seifid rauast riiulid. Nähtawasti oli see ruum olnud endistel majaanikkudel weinikeldriks. Seal olid weelgi mõned pudelid weini.

"Ma ei teadnud aimatagi, et siin on weinikelder," ütles Coleman. "See wein siin tuleb ta õigele omani-tule tagasi jaata. Teiste weine ma ei joo."

Jimmy koputas wastu seinu, kuid need olid paksud ja ei kõmisenud. Mehed olid kindlad, et siit kaudu ei wõinud Parkeril olla sissepääsu ja ronifid jälle treppi mööda üles.

Nii ei leidnudki nad Parkeri peidukohta. Nad lah-kufid majast, kui Jimmyl tuli meele, et ta oli lubanud külastada Dorale. Unine naisteeni ja hääl wastas talle. Dora aeti koha üles ja nii lihtsalt kui juutis noormees, teatas ta noorele naisele kurwast sündmusest jelle maga-mistoas. Noormees kuulis teda õhawat.

"Ma sõidan koha," ütles ta.

„See ongi, mida te ei pea tegema,” vastas Jimmy.
 „Te peate jääma eemale, kuni teie iluimine pole häda-
 tarvilik.“

Noormees kuulis Dora hääles ärevust, sest teade mõrtsukatööst oli liig pörutav ja jellele külmaverelisele naisele.

„Kuid ma pean sõitma, ma pean,” hädaldas Dora.
 „Mõrtsukatöö minu toas! Kui kole!“

Üffi vaikis ta ja katkestas ühenduse.

Maja oli politsei all ja Coleman asus naabruses-
 olevasse wõõrastemajja. Nähtavasti oli sündmus mehe
 peale niivõrd rabavalt mõjunud, et isegi hirm ta eraelu
 edaspidise paljastamise eest ei näidanud teda enam kogu-
 tawat.

Sõudes Scotland Yardi tagasi, wõttis Jimmy tas-
 kuraamatu mahelt wälja kirja, mis ta oli leidnud furnu
 juurest taskust. Kirjal polnud aadressi.

„Kallis Tod (algas kiri), jelles asjas on palju, mil-
 lest ma ei saa aru. Rahast, mis sa andsid mulle wälja-
 maale põgenemiseks, ei jätku. Püüan saada sinuga täna
 õhtul wanal kohal kokku, kui ma aga ei saa, saadan sulle
 jelle kirja. Kupie asi on läbi mängitud ja ma ei usu,
 et sul läheks veel korda nuuskurit löösu ajada. Ma oleks
 pidanud saama kirjade eest eratafu. Me pidime ühe mehe
 maha lööma. See oli väga hädaohtlik, sest nuuskur tuli
 kohe niipea kui olime lahkunud. Oleks ta tulnud mõned
 minutid warem, oleks olnud lugu lauldud. Ma püüan
 sinuga veel kord tingimata — “

Siin lõppes kiri.

„Tingimata kokku saada,” lõpetas Dicker. „Kri ma
 aga ei saa ilmuda, saadan jelle kirja.“

„Ta nägi teda ikkagi,” ütles Jimmy kibedalt.

„Mis armate jellest kõigest?” küsis Dicker.

„Minukene otsekohene jeketus oleks minu armates, et
 Parker sai Todiga kokku ja Tod sundis teda warastama
 teemantehet. Nähtavasti on Parker olnud ainult töö-
 riistaks teise käes. Ma aimasin jeda ammuagi.“

„Te armate siis, et mõlemad läksid Colemani maija ja sattusid seal riidu, mille kestel Tod tappis Parkeri? Jimmy noogutas.

„See on küll liig lihtne seletus, kuid tõsiasi on, et Parker wajas raha. Võimalik on ka, et Tod ütles talle, kust saab kergesti raha — “

„Parker teadis jeda ifegi. Peale selle pandi wargus toime päew warem,“ ütles Jimmy kohmetuses.

„Tod wõis ka warastada,“ käis Dicker peale.

Lükk aega walitjes waihus.

„Uga kes on see nuuskur, kellest seisab kirjas?“ küsis Dicker wiimaks.

„Mina muidugi,“ ütles Jimmy kibeusega. „Sa need olid Julia kirjad, mis nad taga ajasid! Albert oli see mees, kelle nad „maha löid“ ja mina olin nuuskur, kes jõudis liig hilja kohale.“

Nad istusid koos, käed taskus ja wahtisid ükssilmi kirja. Ehe hiilgas lambitule walgel nende ees laual. Siis tõusis Jimmy ohates üles.

„On üks mees, kellega ma tahaks praegu rääkida ja see on Knowles, kellel kui kurjategijal on kindlasti Tod Gaydni kohta laialised teated. Igatahes aga on meil põhjust panna Carsholt Streetil läbiotsimine toime.“

Tehti kohe, koiduajal, wastawad korraldused. Jimmy läks kõige pealt Knowlesi juure South Lambethi, kuid meest polnud ifka weel kodus. Ta kuulis üllatawaid uudiseid majapidajalt, kes tuli pooleldi riidest lahti, uffe juure.

„Ei, härra,“ ütles ta, hundes Jimmy ära. „Knowles ei ole weel koju tulnud. See teeb mind peaaegu rahutuks, sest ta on ifka olnud wäga täpne. Rogu aeg, mis ta elab jüin, pole ta õhtutiäänud wälja üle kella kümne.“

„Kas nägite meest, kes käis teda eila õhtul waatamas?“ küsis Jimmy.

„Ma ei näinud teda, härra. Kuid see oli härrasmees. Ma kuulsin jeda ta häälest ja tean ka ta nime.“

„Teie teate tema nime?“ küsis Jimmy ärewalt. „Kuidas see on?“

Kuid naine tahtis juustada lõik, mis teadis.

„Knowles oli maewalt olnud miis minutit kodu ja tahtis jälle minna wälja, kui see härra koputas uksele. Ma seisin trepi otsal ja kuulsin teda ütlemat: „Mis wõin ma teie heaks teha, härra?“ Ja siis wastas wõõras: „Te tunnete mind, Knowles“, mille peale wiimane astus kõhtudes sammu tagasi ja hüüdis: „Härra Walton, teie!“

„Walton!“ jahmatas Jimmy. „Kas olete kindel?“
Läiesti, härra, wõiksin isegi piibli juures wanduda.“

26 peatükk.

Dugu läks aina keerulisemaks. Milleks wajas Rex Walton kurjategijat? Tal tuli meele, et Knowles oli ford jutustanud, et Rex oli olnud tema wastu hea. Kuid millega wõis olla Nippy kasulik sellele miljoni omanikule?

Ta sõitis Blackwalli tunnelit kaudu Carsholt Streetile, kus leidis politseinikkude jalga end ootamast. See uulits erines teistest ümberkaudsetest paremate ehituste poolest. Siin elas jõukam tööliste klass ja sel hommikutunnil oli uulits alles inimestest tühi. Aknad olid alles eesriietega kaetud. Kusagil awanes maja uks ja üks mees tuli wälja. Jimmy jäi seisma ja teda ootama. See oli warajane tööline ja lõi Jimmyle kahtlustawa pilgu, kui see astus talle wastu.

„Ei, härra, ma ei tunne kedagi, kelle nimi oleks Gaydn,“ wastas ta, kui kinnipidamise põhjus oli seletatud. „Sellel uulitsal elavad kümned noored abielupaarid. Misjugu on see naine?“

„Ta pidawat olema õige kena,“ ütles Jimmy tagasihoidlikult, sest ta ei uskunud Knowlesi eelarwamisi Julia ilu kohta.

„Sellel uulitsal elab ainult üks ilus naine, keda ma pole kunagi näinud,“ wastas tööline. „Ta elab majas number 44. Ta ja ta abikaasa eluruum on ülemisel korral. Ma nägin teda, sest üks mu seltsimees jutustas mulle, et oli teda ford näinud oma mehega. Niipea kui wõin otsustada, ei ela nad siin. Neil on siin ümbrus tu-

ba, kus käivad ainult wähetemohel. Mees arwataffe teenivat laewal ja naine elab oma ema juures, kui mees on merel."

Tööline wõis minna ja lamas ilmus nähtawale fest-ealine naine, kelle peatas üks jalapoliiteinik ja tõi Jimmy juure. Poliiteiniku poolt finni peetud, kohkus naine esmalt, kuid siis sai ta oma lõpewdime tagasi ja finnitab tealeid, mis tööline oli annud enne teda.

"See peab olema noorpaar majas number 44," ütles ta. Siin pole kedagi teist naist, keda wõiks nimetada ilujaks. Mees teenib tal merel. . ."

Ta fordas kõike, mis oli juba öeldud.

"Nad elavad number 44," ütles Jimmy ja minnes üle uulitsa, läks ta jelle majani.

Nii ülewal kui all katsid afnaid alles eesriided. Noor-mees koputas, kuid wastust ei tulnud nii pea. Wiimaks kuuldufid sammud waibata pörandal ja üks awati. Ühe poisikese lahwatanud nägu waatas Jimmyle koridori pimedesest otka. Poisike oli jalust wigane ja oli nähtawasti alumisel korral ainuke elanik. Poiss tunnistab awalikult, et ta ema pidi olema joomise eest kolmeks nädalaks finni mõistetud.

"Kes elab ülewal?"

"Gärra ja proua Marsh," wastas pois. "Nad käiwad wäga harwa siin. Dieti ma ei mäletagi, kuna nad wiimati käsid."

Ülevalt leidis Jimmy ainult kaks tuba ja hoolimata poisi wastuseisemisest, awas ta nad. Tagumine tuba oli täiesti tühi. Lemas polnud mingiugust mööblit ei üegi tooli ega lauda. Esimene tuba jelle wastu aga oli maja kohta haruldaselt hästi jisse seatud. Mugawat sohwat, nagu Jimmy leidis, wõis muuta woodiks. Seal oli sügaw tugitool, juur kirjutuslaud ja muud. Kirjutuslaud oli tühi.

"Süegi julge ei ole," ütles Jimmy. "Waatame raamatuid."

Tod Gaydni raamatukogu — kui see tuba üldse kuulus Todile — koosnes nowellidest, aadreiskalendritest, sõnaraamatutest ja igasugustest juhtidest. Seal oli ka üks Inglismaa kaart, millel olid punase tindiaa tõmmatud

iseäralisud punased piirid, mille tähenduse juures Jimmy murdis pead, kuni üks salapolitseinik andis talle seletuse.

„Need on kurtööde piirkonnad, härra.“ ütles ta näidates kaardil. „Käitets tuleb kurtöö, mis pandud toime selles piirkonnas, Oxfordi piirkonnas kordamisele. Kurtööd, mis pandud toime teisel pool, tulevad kordamisele Gloucesteris ja peale selle Herefordis.“

Jimmy amas kõik sahtlid, lootes leida mõned naisterahva riidetükid, kuid pidi pettuma. Garilifult leitakse ka kõige enam vilunud kurjategijate järel nende asukohadest mõneajugused jäljed, kuid siin polnud leida isegi Julia juukseid, et saada sest saladuslikust naisest mingisugust kujukust.

Ta küsis wigaselt poisikest järgi ja kuulis, et abielupaar polnud kunagi wiibinud üle tunni majas. Mäti olid nad saanud aja mööda kaartide vahtimisega.

„Misingused olid need kaardid?“

„Ma ei tea, härra, aga kui ma wiisin neile teed, wahtisid nad kahekesi kaarte. Härral oli pliiats käes ja alati kirjutas ta midagi paberile.“

Kui teda kästi kirjeldada noort naist, selgus, et poisi mälu oli puudulik. Pärast kuulis Jimmy, et poeg ja ema elasid alumisel korral prii korteris. Noorpaar maksis ka nende eest üüri, sest kui nad majas wiibisid, teenisid ema ja poeg neid. Poisj jutustas juba faks korda kuulnud lugu, et härra Marsh, misjuguise nime all teda tunt, pidi olema merimees. Minuse lühateade, mis ta andis, oli, et noor proua pidi elama oma mehe äraroiimisel ema juures maal. Kui politseinikud püüdsid poisist rohkem walja meelitada, oli ta mälu jällegi puudulik.

Jimmy pidi majast parajasti lahkuma, kui talle tuli mingi mõte, ja ta pööras uuesti poisj poole.

„Kuhu saadate nende kirjad?“ küsis ta.

Ta nägi punast, mis walgus üle wigase poisjese näo, et just selle küsimise peale soowis jee kõige wähem wastata.

„Nad ei saa kuigi palju kirju.“ Poisj kõhles. „Ja kui kirjad tulewad, siis hoiam neid alles.“

„Kuhu te nad pärast saadate?“

„Ma ei mäleta hästi nime, härra,“ pöitles poisj.

„Sellest saadid, kui minuga juhkus õnnetus, ei pea ma enam asju meeles. Ema teab paremini kui mina.“

Jimmy läks Holloway wangimajaja perenaise jutule. See oli paks ja sõnakas naine, kes ei jallinud politseinike. Kuuldes, et Jimmy oli politseinik, terwitas ta teda ohtra sõimuwalinguga. Sellest nägi noormees, et naine oli wangimajadega juba ammugi tutwust teinud.

„Tulite asjata siia, sest mina ei hakka kellegi peale keelt kandma,“ ütles ta wihaselt. „Minu üürnikud on ausad inimesed. Nad elawad wiiselt omaette ja mina elan ka omaette. Ma ei tee midagi nuuskurite heaks, kes müüwad ju hinge klaasi õlle eest.“

„Sätame kõik selle,“ ütles Jimmy, „ja waatame parem, kas ei saaks teie wangistuse aega weidi lühendada. Kui olete hea inimene ja wastate mu küsimiste peale, siis ehk võib juhtuda.“

„Ma wõin oma aja wäga hästi ära istuda, sest tunahomme juba pääsen wälja!“ ütles tüse emand wõidurõõmsalt. „Aga kui mul oleks istuda ka jada aastat, ikkagi ei awaldaks teile midagi.“

„Sadat teil pole waja istuda, küll aga wõite saada seitse aastat,“ wastas Jimmy, muutes tooni. „Mul on teie üürniku tarwis wangistada kui mõrtsukat ja mal pole waja welda mõistlikule naisele kahte korda, et kui ta aitab mõrtsukal seadusliku karistuse eest põgeneda, ootab teda, võib olla, ijegi sunnitöö.“

Naise ülespidamine muutus. Ta hakkas forraga nutma ja raske saatuse üle piisaraid walama.

„Kui ma weel ialgi pääseks siit, härra, siis ei tea ma Marshidest rohkem kui teie. Nad on olnud minu wastu wäga head. Ma ei maksa maja eest üldse üüri, kõik tasutwad nemad. Peale selle on nad mulle, kui tarwis, ka naela ehk paar piiku pistnud.“

„Kuhu saadate nende kirjad?“

Naine andis ühe restoraani aadressi Bondoni läänepoole. Kirjad saatsid ta sinna järelepärimise peale. See aadress ei welnud jalapolitseinikule midagi.

„Aga kui te saadate kirjad maale, kuhu lähewad nad
sina?“

„Ma ei saada neid kunagi maale,“ vastas naine ja Jimmy uskus seda. „Keda nad on tapnud, härra?“ küsis naine siis uudishimulifult.

Sarilifkul juhtumisel ei olets Jimmy rahuldanud ta uudishimu, kuid sedapuhku püüdis ta iga hinnaga naiselt midagi wälja meelitada.

„Ühe mehe nimega Parker, wõi Felman,“ vastas ta ja polnud jügugi ette walmistatud mõju wastu, mis need sõnad awaldasid wangi peale.

Naise suu jäi hirmuga lahti, ta kahtwatas näost walgeks ja kerkis toolil.

„Felman!“ ütles ta õõnsalt. „Mu Sumal! Kes tappis tema?“

„Ma ei tea, kuid ühenduses selle mõrtsukatööga on mul waja härra Marshi näha,“ vastas Jimmy. „Kas tunnete Felmani?“

Naine noogutas. Ta huuled wärisesid.

„Oh Sumal!“ ütles ta jälle.

„Kuna olite selle mehega koos?“

Jimmy imestuseks purskas naine nutma.

„Kes oli Felman?“ küsis noormees.

„Minu mees!“ nuuskus naine.

Rahulifumaks jäädes jutustas ta, et elas mehest juba aastaid lahus, kuid see maffis talle wäifest ülespidamise raha ja tema läbi oli naine saanud Marshide juure niisuguse hea koha. Seal oli ta ka näinud oma meest, kes oli wähest käinud Marshide juures, olgugi, et mees polnud teda palju tähelegi pannud.

„Härra Marsh teda küll ei tapnud, seda wõin ma wanduda,“ ütles naine energilifelt. „Tema pidas Felmanist suurt lugu. Muidugi, Felman oli halb mees ja tegi mulle palju muret, kuid siiski on kole mõtelda, et ta on tapetud!“

„Kas teate, kus teenis teie abikaas?“

„Jah,“ noogutas naine, „Colemani juures, kus teda hüüti Parkeriks. Ta jutustas mulle, et oli saanud koha wäga peenesse maija, ja et warsti pidi ta saama juure jumma raha. See on kõif, mis ta mulle iialgi enesest rääkinud. Kui nüüd mõtelda, et ta on surunud!“

Naine hakkas uuesti nutma.

Jimmy läks kohaliku poliitsei jaoksõnda ja käskis maja ümber walwe sisse seada.

„Olugi, et ma ei uju, et me tabaksime need linnud,“ ütles ta, „sest poisj ehk naine ije annawad neise kindlasti asjast teada.“

Ta magas mõne tunni ja oli keelpäewa ajal jällegi oma büroos kirjutuslaua taga. Ta ei teadnud kas Dora oli sõitnud linna wõi ei, sest ta polnud saanud mahti minna Portlandi platsile. Ka ei kuulnud ta Knowlesist. Wäike mees näis olemat sama jäljetult ja saladuslikult kadunud, kui teised enne teda. Majapidaja teatas, et ta polnud ikka weel ilmunud ja järeleparimiste peale mehe armiamas restoraanis selgus, et ka seal poldud teda nähtud.

Üks sündmus oli järgnenud teisele. Jimmy oli kogu aeg tööga koormatud ja oli unustanud isegi Zoani olemasolu. Neiu tuletas talle jeda meele, kui nad said Carltonis teedõhtul kokku.

„Jimmy, ma awaldan teile midagi, mis ehk tundub teile isäralikuna,“ ütles ta. „Ma ei muretse Rexi pärast.“

Noormees noogutas.

„Ma tunnen samuti, et pole põhjust muretseda,“ wastas ta. „olugi, et tean wäga hästi, et kõigi nende kuritööde taga peitub teie wennale hädaoht. Ma arwan aga, et praegu on ta hädaohu jaoks paremini ette walmistatud kui kunagi warem.“

Neiu polnud kuulnud Knowlesi kadumisest. Lehed olid täidetud mõrtsukatööga Portlandi platsil ja kuigi Jimmy oleks teatanud sissemurdja kadumisest, oleks see väike sõnum suurte uudiste kõrwal waewalt tähelepanu äratanud.

„Ma ei saa sellest aru,“ ütles neiu pead raputades, kui Jimmy jutustas talle. „Rex tundis jeda väikest tublit meest. Kuid mis jaoks oli tal jeda tarwis?“

„Taewas teab,“ wastas Jimmy wagalt. „Kõige selle saladuse lahendamise peame jõtma küll jaatuse hooleks.“

Siis küsis neiu äkki ta imestuseks:

„Jimmy, kas wõite mulle leida mingit ametit?“

„Taewas hoidku, mis te üüüd mõtlete!“ hüüdis noormees ja neiu naeris mõju üle, mis ta sõnad olid avaldanud.

„Mul pole enam kuigi palju raha järele, aga ma pean suure maja ülewal pidama. Kui Rex ei tule tagasi, pean ma midagi ette võtma.“ Ta fenad kulmud tõmbusid kortsu. „Aga jellest ma küll ei saa aru, Jimmy, mis ei jätnud Rex mulle raha. Siin pole midagi korras. Rex ei oleks jätnud mind hätta, jelles olen ma kindel.“

„Võib olla, unustas ta ära, et ka teie raha oli tema käes,“ vastas Jimmy wäheste mõtlemise järgi. „Tal oli kaafas suur summa, kui ta kadus, eks?“

„Ma arwan küll, kuid ainuke isik, kes võiks meile seda kindlasti öelda, on ta teener, kes aga on ka kadunud. Kas see ei kohuta teid wähest, Jimmy? See on kõik nii seletamatu. Esiteks Rex, siis Wells, pärast Collet ja nüüd Knowles. Kes peaks olema järgmine?“

„Mille peale mina mõtlen, on, et kes peaks ilmuma esimejena nähtawale,“ ütles noormees rõõmsalt.

See oli küsimus, mis leidis mõned tunnid hiljem dramaatilise wastuse.

27. peatükk.

Jimmy kuulis päewa jooksul, et Dora oli linna sõitnud, kui talle tuli noorelt naiselt fedelise palwega ilmuda Portlandi platstile.

Kohale jõudes kuulis noormees Bennetilt, et Colemani polnud kodus.

„Kole lugu, härra,“ ütles uus teener, „kole! Meie langeme nüüd järjekordselt ühest hädast teise. Rahju, et ma polnud siin, kui tuli see mees.“

„Mis sugune oli see mees?“ küsis Jimmy hajameelselt.

„Keegi pole teda dieti näinud. Särra Coleman ütleb, et tema teda ei tundwat.“

„Mis juhtus?“

„Särra Coleman awas ise ukse. Ta tahtis parajasti minna wälja. Seal lõi see isik, ilma et oleks lausunud sõnagi, teda krepiga wõi piitsjaga wastu nägu.“

Jimmy suu jäi imestusega lahti.

„Si Coleman? Mifs?“ küsis ta.

„See ongi, mis härra Coleman tahab teada.“

„Tundis ta mehe ära?“

„Ei, härra. Ta pole teda kunagi varem näinud.“

„Aga Coleman ei saanud teda kätte?“

„Ei, härra, ta kohkus ära ja enne, kui suutis foguda mõtteid, oli mees läinud.“

„Ma ei saa sellest midagi aru,“ ütles Jimmy õlgu kehitates. „Kõigel sel kupatusel pole enam otja ega äärt. Kas preili Coleman on elutoas?“

Dora oli kahwatanud ja ta silmad olid sisse wajunud. Ta ütles, et ei olnud enam und saanud, kui Jimmy oli ta äratanud. Hoolimata isa vastuiseisemisest oli ta sõitnud linna.

„Muidugi ei jää ma ööfiks siia,“ ütles ta. „Ma ei või.“ Väärin jooksis ta kehast läbi ja ta kahvatas weel enam. „Jimmy, mis te leidsite sel hommikul? Isa rääkis mulle ehtest. Kas leidsite muud weel? Kas mingi asi ei aita teid mõrksuka jälgedele?“

„Ei,“ vastas Jimmy.

Kad olid üksi ja korraga, Jimmy kohmetuseks, pani noor naine talle käed õlgadele ja surus oma kauni pea ta rinnale.

„Oh, Jimmy,“ nuuskus ta, „ma olen kõigest sellest tüdinanud, olen haige. Tahaks surra!“

Noormees rahustas teda niipalju kui suutis.

„Mu armas, te närvid on väsinud,“ ütles ta. „Te peate sõitma maale ja puhkama seal. Teil pole vaja siia jääda, sest teilt ei nõuta tunnistust. Ma annan teie ijale nõu saata teid kuuks ehk paariks mandrile.“

Dora raputas pead.

„Ma ei või minna, Jimmy,“ ütles ta, pühkides märja taskurätikuga punaseid silmi. „Urge waadake mulle otja. Ma tean, et olen kole. Tahaks teile nii palju jutustada. Teil on hea süda.“ Ta surus noormehe kätt ja waatas märgade silmadega talle otja.

„Ma hakkam juba mõtlema, et olen wilets olewus,“ kostis noormees. „Tegeelikult tunnen end olewat nagu

Sherlock Holmesi romaanis. Mingisugust jälge ma ei leia ja kohan fogu aeg pimeduses."

"Jä tuleb," ütles Dora ja üks käis taha.

Ta näol oli punane arm, nina oli paistetunud ja teine film must.

"Baadake waest isa," sõnas Dora ja Coleman ümises midagi.

"Mul on väga kahju," ütles Jimmy südamlikult, sest kuigi ta ei armastanud väikest meest, tundis ta sellele õnnetuses ometi kaasa.

"Oh, see pole midagi," urises Coleman. "Ametisse ma muidugi ei wõi ilmuda, pean jääma paariks päewaks koju. Arst ütleb, et wõtab nädalapäewad aega, enne kui kaowad hoobi jäljed."

"Bennett jutustas mulle, mis on juhtunud. Kahju, et te ei saanud seda metslast finni pidada."

"Ka mul on kahju," wastas teine rõhuga. "Armas noormees, muidugi soowin, et oleks wõinud ta finni pidada. Ma oleks tapnud tema, nii suur oli mu wiha. Oleks wirutanud talle ükskõik millega, mis oleks kätte saanud. Täna ööjeks läheme Portlandi platsi hotelli. Tahan selle maja ära müüa. Mu fulud ongi läinud liig suureks. Sienda aga tulu- ja muid makse ja koli lõpuks waestemajja. Oma väikese waranduse olen palga kõrwal wähehaawal läbi söönud."

"Jä," ütles Dora õrnalt, "ega meil ei maksa tülitada Jimmyt oma koduste muredega."

Jimmy kuulis wälisust käimat ja pidas aru, kes wõiks olla kiilaline.

"Kui Walton oleks —" algas Coleman ja katkestas lause, sest samal filmipilgul astus sisse mees, kelle ilmul misel täitis tuba sügaw waikus.

See oli Sawford Collett!

28. peatükk.

„Kust teie tulete?“ küsis Jimmy, kui leidis jälle hääle.

„Seameelega ütleks, kui teaks,“ urises teine, „aga mul pole sellest vähematki aimu. Kõik, mis tean, on, et olin siit kolme tunni tee eemal, ühel jahtlaeval. Mul on waja teiega rääkida, Coleman.“

„Ja waatas tõsiselt Colemani moonutatud nägu.

„Mis on juhtunud?“ küsis ta.

„Küll pärast jutustan,“ vastas Coleman vihasele. „Mis tähendab see kõik, Collett? Kus olite?“

„Mind warastati ära. Kas tohin suitsetada?“ Ta wõttis taskust õhuse kuld sigaritoosi, awas selle ja walis niisuguse hoolega, nagu oleks tal seal olnud mitu sorti. Ta süüitas sigareti ja sirutas end mõnusalet tugitoolile, kuhu oli wajunud. „Mind warastati ära,“ kordas ta. „Nabiti Bondoni uulitsal finni hoolimata teie hästi korraldatud politseist, wiidi kuhugi mere ääre ja asetati laewale, kus hoiti mind kuni tänase pealeõunani wangis. Daewal oli traadita telegraaf ja õnneks oskan ma sellel töötada. Saatsin küll teate laiali enese wangistamisest, kuid mu wahid juhtusid mulle peale ja takistasid mind.“

„Aga kes hoidis teid wangis?“ küsis Jimmy.

„Seda ma ei tea,“ vastas Collett.

Jimmy waatas talle uuriwalt otja. Mees waletas, selles oli ta kindel.

„Wõtelge weidi järgi ja ütlege mulle siis, kes hoidis teid wangis,“ ütles salapolitseinik rahulikult.

„Wõib olla, ehk ütlen pärast,“ vastas Collett, puhkudes suitsupilwe õhku ja waadeldes kuidas see tõusis lakke. „Praegu aga tahan olla kõigist eemal. Keegi ei tea, et olen tagasi ja ma ei taha näha tüütuid ajalehe kirjasaatjaid.“

„Jätame kõrwale ajalehe kirjasaatjad kuid politseile peate andma seletusi. Meie oleme teie pärast waewa näinud ja teid üle maa taga otsinud.“

„Ma wastan teile, kui tarmis. Praegu aga ei soowi ma rohkem öelda, kui olen awaldanud.“

Jimmy imestas, miks mees oli ilmunud kõige pealt Portlandi platsile, olgugi et Coleman oli teatavasti ta ainuke sugulane.

Nüüd polnud enam mõtetki rääkida Doraga nelja filma all ja Jimmy tegi varsti minekut, jättes Lawford Colletti seletama Colemanile oma saladusliku kadumise lugu.

Kuigi Collett soovis, et tema ilmumine pidi jääma saladusse, pidi ta ometi andma ametlike seletusi ja enne kella ühteteistkümmet töid kõik Londoni lehed teate, et Collett oli pääsenud põgenema või jälle oli ta tundmata wangistaja tema wabastanud. Minnes õhtul oma korterisse Park Banes, leidis ta terve tofina ajalehemehi end eest ootamast. Ta juhtis nad oma wäikeesse saali ja jutustas kõigile korruga.

„Ma wõin teile ainult öelda, mu härrad, et keegi tundmata kurjategija wangistas mu ja wiis mind oma jahklaewale. Seal hoiti mind kajutis kinni, kuid muidu minuga halvasti ümber ei käidud ja täna õhtupoolikul wabastati mind.“

„Kus see jahklaew oli? . . . Kes wangistas teid? . . . Kuidas saite läkitada traadita telegraafi teel teate oma wangistamisest?“

Tuli terve küsimiste sadu. Lawford Collett ei rahuldanud ajalehemehi nii palju kui oleks wõinud, waid ainult selle wõrra kui soovis.

„Kui tuleb aeg, jutustan kõik,“ ütles ta ja saatis nad oma eluruumidest wälja. „Nüüd aga tahan kõige pealt tublisti puhata.“

Ta sules nende järele ukse ja läks mõtetesse waju- nult saali tagasi. Inimese kohta, kes wajas puhkust, oli ta ülsalpidamine išearakif. Raks tundi kiskus ta oma kirjutuslaua sahtlitest selle sisse wälja, luges paberid ja häwitas neid. Kui ta oli wiimaks enese rahulduseks sahtlid tühjendanud, hakkas ta sorima raamaturiiulil, otsis wälja mõned köited ja pani need ühe kasti põhja, mille pakkis kinni. Kella seitsme ajal läks ta Henrietta Streetil trepist üles oma korterisse ja keeras ukse lukust lahti. Ta waatas hoolikalt paberid, mida, nagu ta teadis olid juba sorinud wolitseinikkude käed. Waar dokumenti wõletas ta

ära ja mõned võttis salajahtlike wälja ning pistis tasku. Kell pool üheksa awati pangad ja just sel ajal astus Dawford Collett Londoni ja Birminghami pangahoone uuesti sisse, noogutas imestunud kassapidajale peaga ja palus lutsuda asjaajaja.

Ta rääkis lühidalt. Egidias siis tšhefi 7.300 naelsterlingi peale, võttis raha Inglise panga tähtedes wälja ja sidus nad mitmesse pakki. Siis läks ta oma korterisse tagasi ja korraldas eine, wastates lühidalt terwituse peale, millega teenija pööras ta poole.

„Walmista ruttu eine, ma sõidan kella üheteistkümnese rongiga mandri sibilis wälja. Saada kõik mu kirjad Meurice'i hotelli. Pariisi jään kahels nädalaks.“

Ta lõpetas eine ja sõitis Coofsi reifibüroosse.

„Wajan ühe esimese klassi pileti Kristiaaniasse Gulli kaudu, ühe esimese klassi pileti Münchenisse Harwichi-Rölni-Berliini kaudu ja ühe esimese klassi pileti Pariisi Calais kaudu,“ ütles ta.

Saanud piletid, maksis advokaat hinna ja astus reifibüroo ukse ees ootawasse autosse. Oma kaks reisikohwrit jättis ta багаashibüroosse Victoria Streetile ja läks siis jala Metropoli raudteejaama.

Ta kawatses sõita West Hami kaudu Southendi ja sealt idarannikut mööda Harwichi. Pealelõunat jõudis ta Southendi, astus ühte kohalikku habemeajaja ärisse ja lastis lõigata juuksed ning ajada mokahabeme. See ja pakside raamidega prillid ning lisaks helepruun ülifond muutjid mehe wälinnuse täiesti. Waewalt weel oleks teda keegi tunnud.

Kell kaks öösel, kui Jimmy jõudis wäsinult koju, leidis ta Alberti telefoni kuuldetoru üles riputamast.

„Kad ootawad teid, härra.“

„Kes?“

„Scotland Yard.“

Jimmy võttis kuuldetoru.

„Dlete see teie, Sepping?“ küsis öösiljel mahwekorraldewa inspektori hääl. „Saime Esjeri politseilt parajasti

telegrammi. Ühest esimese klassi wagonist on leitud Latoford Colletti jurnufeha.

„Surnufeha?“

„Jah, politsei teate järgi ligidalt lastud. Ta isik tehti kindlaks nime järgi kübara põhjas, sest taskud olid tal täiesti tühjad.“

29. peatükk.

Kuritöö oli nähtavasti korda jaadetud isiku poolt, kes oli sõitnud kõrwalkupees. Surnufeha oli meeretatud pingi alla ja teda ei leitud enne, kui ühest jaamast pealetulnud reisiija märkas istmel werd.

„Mees piüüdis jalaja maalt põgeneda,“ teatas Jimmy oma ülemale. Selleks oli ta muutnud oma wälimuse ja tellinud enesele wõõrastemajast wale nime all toa. Oma teenijale maksis ta kuue kuu palgawälja ja kinkis talle korteri sissejead.

„Oli tal raha?“

„Üle seitsmetuhande naelsterlingi,“ wastas Jimmy, „ja see on kadunud. Kuritöö jarnaneb mitmeti Parkeri tapmisele. Meest on lastud lähedalt ja pauf on summutatud, sest kahes järgmises kupees pole keegi midagi kuulnud. Ma arwan, et ta oli hommikust jaadif walwe all ja see walwur oli ka, kes tappis tema.“

„Rupie muidugi,“ tähendas Dicker, kes oli nähtavasti olnud fogu öö ülewal, sest ta wälimus ilmutas wäsimust ja filmad olid tal punased.

„Ma ei lähe weel nii kaugule, et annaksin mõrtsukale nime, waid ütlen ainult, et mees, kes tappis Parkeri, tappis ka Colletti,“ lausus Jimmy. „Collett tahtis ieda röömlibandet paljastada.“

Bill Dicker wilistas.

„Te arvate siis, et Collett kuulus Rupie bandesse?“

„Selles pole mingit kahtlust,“ wastas Jimmy rahulifult. „Ta käsi käis algul wiletsasti, sest ta armetud abitarwitajad ei juutnud talle kuigi palju maksta. Kui

aga Kupie alustas tegemust, hakkas ta Colletti elujärg paranema. Endisei politsei advokaadist sai joutas mees. Kas te ei ole tähele pannud, et igaford, kui Kupie ohvrid maksid bande poolt nõuetawaid summe, jündis kõi Lawford Colletti kaudu?"

"Kuid ühel juhtumisel ei maksetud Kupiele midagi," ütles Bill Dicker pead raputades. "Mis arwate sellest?"

"See oli Kupiel esimene raha wäljapressimine," watas Jimmy, "ja Lawford Collett tegi jeda nii hästi, et muretjes oma abitarwitajale paljastawad kirjad tagasi, ilma et sel oleks tulnud midagi maksta, wälja arwatud Colletti taju. Mis oli Colletti kordamineku tagajärg? Zga isik, kes kannatas Kupie all, läks Colletti juure. Esimene juhus oli ainult kawal kuulutus, et näidata, mis-juune osaw mees oli Collett, kes ostas wabastada inimesi Kupie küünte wahelt. Zga isik, kel tuli tegemist selle raha wäljapressijaga, läks otjeteed Lawford Colletti juure ja lõppude lõpuks — maksis! Müüd näib, et ta jattus oma kaaslastega riidu ja püüdis sellepärast maalt põgeneda, kuni weel oli aeg. Weel üks tõendus, et Kupie on juures hädas. Nad tapsid Parkeri, sest see ahwardas nende teod awalikuks teha. Colletti tapsid nad samal põhjusel."

Jimmy oli palju kergem seletada Colletti tapmist kui ootamata kallaletungimist Colemanile. Mida enam ta mõtles wõõra pöörase ülesastumise peale, kes oli tunginud Portlandi platsil maija, jeda tumedamaks see asi läks. Mees pidi tingimata olema kas kuitõbine ehk isik, kes kandis ametniku wastu wana wiha, wõi jälle oli siin Colemanile efsikombel, mõne teise pähe kallale tungitud? Ja kes oli see kallaletungija? Hoop pidi olema tugew, kui ta oli Colemanini nii maha murdnud. Jimmy oli näinud, kuidas mehe käed wärisesid, kui ta kirjeldas kallaletungimist. See polnud ainult wiha, mis pani mehe wärisema.

Ehtul laskis Jimmy anda kõigile traadita telegraafiaamadele järgmise teate:

"Kas ei taha selle jahtlaema omanik ehk kapten, kus

Lawford Collett oli hiljuti küllaline, anda Scotland Yardile jeaduse huvides tarviitke seletuji?"

Noormees lootis, et saladuslik jahklaew püüab selle teate kinni ja wastab, kuid wastust ei tulnud. Tegelikult polnudki Jimmy lootused olnud kuigi suured.

Kohe, kui sõnum oli laiali jaadetud, läks salapolitseinit Portlandi platsile. Ta kartis, et Dora on haige ja ei lase isegi isa enese juure.

"Kas tõesti ei rääkinud Collett teile jahklaewal wiimiseft midagi, ei annud vähematti seletust?" küsis Jimmy sel päewal Colemanilt juba kolmat korda.

"Ei midagi," wastas väike mees. Ta eneseusaldus ja uhtus oli wähenenud. Ta oli nüüd hoopis vaiksem ja pehmema loomuga. Isegi ta ametiwendade arwamine rahaministeeriumis ei läinud talle enam nii palju korda kui warem. Ka ei pannud ta rõhku sellele, et pidi warsti lahes werises asjas esinema tunnistajana.

"Me käisime küll Lawfordile peale, nii Dora kui mina, aga ta ei awaldanud midagi. Te ju tundsite Collettit. Ta oli kawal ja osaw oma jutuga, nagu ikka, aga kui ta läks wiimaks ära, polnud meist keegi targem."

"Oli tal waenlasi?"

Coleman raputas pead.

"Ma ei tea öelda. Tean temast väga wähe. Ta oli hea admofoaat ja mulle väga tarwilik mees, nagu paljudele teistelegi. Jah, mina ei tea teile küll midagi juhatada."

Coleman ohkas.

"Waene Dora ei söö ega joo. Tal on Lawfordist väga kahju. Oli tubli poisj. Ega pole kahilusiti, et tapetu on Lawford?"

Kui Jimmy lahkus hotellist, ei pannud ta tähelegi, et üks auto järgnes talle. Alles, kui walge käsi tuli nähtawale ja kutsus teda, läks ta otse auto ukse poole.

"Joan!" hüüidis ta imestades. "Pagana pihta, mis te siin ometi teete?"

"Ma tulim teile järele. Olen teid mitu tundi oodanud," ütles neiu. "Esitaks sõitsin Scotland Yardi, kus

Dicker ütles mulle, et olite läinud hotelli. Kuidas on waeje Doraga?"

Jimmy raputas pead.

"Kardan, et ta on wäga haige."

Neiu oli kahewahel.

"Ma arwan, et peaks minema teda waatama, kuid mul on teile nii palju rääkida ja pealegi ei kõlba Dorat esjitada. Kas te ei küsiks, kuna ma tohin teda näha?"

Jimmy läks hotelli tagasi ja sai töstetooli juures Colemaniga kokku.

"Ta ei taha kedagi näha," ütles ametnik kurwalt.

"Selge Soanile, et Dora termis on halb ja arst nõuab täielikku rahu."

Noormees tuli jelle teatega tagasi ja neiu õhtas kergendatult.

"Astuge sisse, Jimmy, kui teil omal ei ole autot."

"Noh, milles seisab siis teie mure, et ajate mind warjuna mööda Londonit taga, kui käin oma ametlistel õiendustel?" küsis noormees, lastudes istmele.

"Jimmy, kas olete teie suuremeelne ja kallid inimene, wõi olen ma hull?"

"Laske mind olla allpool suuremeelset," wastas Jimmy, "kuid teie olete tubli neiu."

"Aga, Jimmy, ma ei wõi jeda wastu wõtta. Ma bean leidma mistisugust tööd."

"Mida wastu wõtta?" küsis noormees.

"Raha, mis mulle saatsite."

"Ma pole teile raha saatanud. Taewas näeb, ma poleks julgenud." Ta waitis. "Kuna jaite raha?" küsis ta siis.

"Täna peale lõunat," oli wastus. "Raha tuli tähtkirjaga. Ümbrikus oli kümme sajanaelalist pangatähte. — Oh!" hüüdis neiu äkki. "Nüüd ma tean — Rex saatis!"

"Wõib olla, et Rex, kuid kindlasti mitte mina," ütles Jimmy. "Kus on kiri posti pandud?"

"Londoni keskpostkontoris. See oli esimene asi, mis ümbrikult otstisin."

"Kas kirja ega kaarti ei olnud kaasas?"

Neiu raputas pead.

„Ei midagi, ainult tempel kirjaümbrikul ja all saatja nimi — J. Smith. Muidugi on see walenimi. Seepärast mõtlesingi, et saatja olete teie.“

„Kui armas teist, et mõtlesite seda,“ ütles Jimmy õrnalt, „kuid ma poleks tõesti julgenud seda teha.“

Neiu nõjatus ettepoole ja waatas afnast wälja. Auto tegi parajasti ringi Dyfordi wulitsale.

„Selge mulle, kus pean teid maha lastma. Ma lähen tagasi Chelseasse,“ sõnas ta.

„Siis laske mind Chelseas maha. Ma lähen seda teed,“ wastas Jimmy.

Auto sõitis maja ette ja üks jalutaja, kes käis hoolitult kõnniteel ringi, awas auto ukse ja läks jälle rahulikult edasi.

„Wiisakas wõõras,“ ütles Joan ja küsis siis jahmatades: „Kes see on, Jimmy? On see uus luuraja?“

„Arwan küll,“ wastas Jimmy ja ta naeratus kadus pimedusse. „Minult — see on seaduslik luuraja, teise sõnaga salapolitseinik.“

„Kas te seadsite siin walwe sisse?“

Jimmy ei seletanud enne, kui ta oli näinud pangatähti, mis Joan oli Rexilt saanud. Ta wõttis wälja taskuraamatu ja waatas Rexi rahapaberite numbreid, mis oli pangas üles kirjutanud. Nende hulgast leidis ta ka Joanile saadetud pangatähtede numbrid.

„Teie wäike saladus on käes,“ ütles ta. „Raha on Rexilt.“

Neiu waatas waitides üleskirjutatud numbreid.

„Ma olen rõõmus, et Rex hoolitseb minu eest ja saatis raha,“ ütles ta wiimaks. „Jimmy, kas on tõsi, et Collett on tapetud? Ma lugesin õhtulehtedest lühikesi teateid.“

„Täiesti tõsi,“ wastas noormees.

„Mis tähendab see kõik?“ küsis neiu. „Kas on — on Rexil sellega midagi tegemist?“

„Püllap' Rexil ja ta miljonil,“ wastas Jimmy. „Kui aga armate, et Rex tappis Colletti, siis wastan teile

kindlasti eitamalt. Lawford Colletti tappis keegi, kellel oli põhjust arvata, et advokaat oli teda petnud."

"Siis päris neiu mehe järgi maja ees.

"See pole just valmur," ütles Jimmy ettevaatlikult, "kuid ta on siin igaks juhtumiseks."

"Te arvate siis, et ma olen hädaohus?" Neiu hääl oli kindel ja ta filmad wiibisid teraselt salapolitseinikul.

"Ma arvan, et me kõik oleme hädaohus," vastas noormees. "Wähemalt ei ole meie elu enne julge, kui oleme saanud Kupie, kuhu ta kuulub."

"Siis usute, et Kupie on kõigi nende kuritööde eest vastutav?"

"Olen selles kindel," vastas teine kähku. Oli kasuta püüda neiu eest jeda varjata. Parem oli, kui ta teadis ähwardama hädaohu juurust.

"Kaks meest, kes luurajid teie maja ees ja teised, kes kuulajid teie telefonikõnesid, ei teinud jeda ainult lõbu pärast. Esimesed käivad lasteriistadega ringi ja terroriseerivad inimesi, kui neid selleks palgatud. Teine neist tahtis mind maha lasta," ütles noormees naeratades juure.

"Keda nad luurajid?" küsis neiu.

"Enesest mõista Rexi."

Neiu ei juutnud tagasi hoida imestusehüüet.

"Rexi? Mis jaoks Rexi?"

"Nad tahtsid teda kodust eemal hoida. Neil on maja, et teie ei saaks mennaga kofku. Selleks nad kuulajidki teie telefonikõnesid ja luurajid maja. Mul pole vähemakti kahtlust, et kui Rex oleks tulnud paar päeva peale oma kadumist tagasi, oleks ta maja trepil maha lastud."

"Kus on Rex praegu?" küsis neiu, kuid noormees raputas pead.

"Ma ei tea. Ei saa isegi aru ta kadumise saladusest. Kuid kindlasti teab Rex teid ähwardavast hädaohust. Mitte üksi teie maja pole valme all, minugi maja ees on nähtud mehki ja võimalik, et ka Rex nägi luurajaid, kui ta leidis sel hommikul teisel pool uulitsat."

Jimmy oli neiu pärast mures. Varitsemat hädaohu aimates ei saanud ta rahu. Kust küljest ja misjuhusel miisil varitses hädaohu, seda ta ei teadnud, kuid polnud tahtlust, et meeletele viidud kurjategijate ohvrite hulka kuulus ka miljonääri õde.

„Ma arvan, et teie wennale saadetud ähwarduskirjad raha väljapressimise otstarbel olid Dupiel wiimased,“ ütles Jimmy. „See omast kohast seegi.“

„Miks wiimased?“

„Seft et ta wiis oma asja läbi. Tal oli waja omandada teie wenna miljon ja nüüd, kus ta on selle saanud, on ka ähwarduskirjade otstarwe täidetud.“

Neiu wahtis ammuli juuga talle otja.

„Kas armate tõesti seda?“ küsis ta lämbunud hääsel.

„Jah, teist seletust sel asjal ei ole. Minult selleks ongi neil kelmidel waja Regi kodunt eemal hoida ehk kõrwale toimetada.“

Jimmyl oli waja neiuft küsida, kas majas oli lasteriistu, kuid ta ei tahtnud teda kohutada. Selle asemel rääkis ta teenriga, keskealise, tugeva kehahitusega mehega.

„Tänan teid, härra, meid hoiatamast,“ ütles mees rahulikult. „Ma ei imesta selle üle juugi, seft koke härra Waltoni kadumise järgi aimasin ma, et asjad ei löpe ainult sellega. Mul on tubli revolver läepärast ja kõigil ustel on elektri märgufellad. Kuna mõiksid nad teie armates majja tungida, kui nad üldse tulewad?“

„Õiel kella kaheteistkümnne ja kolme wahel. Selle järgi on koit väljas ja siis on neil juba kardetawam.“

„Wäga hea, härra,“ vastas mees otjastanult. „Jään üles kella kolmeni hommikul. Ma pean seda breili Waltonile millegiga seletama.“

„Te mõite talle öelda, et jääte kella kolmeni üles ootama Scotland Yardist mingijugust teadet.“

Jimmy lahkus majast rõõmsamas meeolus kui oli tulnud.

Kui Dupie walmistas siin hoop, siis oli tal sellega isatahes rutt, see oli kindel.

Enne, kui Jimmy heitis sel õhtul woodisse, fölistas ta Scotland Yardi ja tuletas meele, et Cadogani platsil tuleb walwet uuendada. See ettewaatus oli täiesti õigustatud, kuid, nagu pärast selgus, weidi hiljaks jäänud.

30. peatükk.

Teener Philip leidis end raamatu juurest tuffumast. Ta tõusis toolilt üles, sirutas ja haigutas. Kell oli pool kaks. Mees süütas gaasilambi ja asetask selle kohale weefannu. Siis astus ta kuulmatul sammul koridori ja läis teist korda majas ringi, jäädes uste ja akende ette uuriwalt seisatama. Ta ei näinud midagi, mis oleks wõinud äratada kahtlust, wälja arwatud filmapilkne walgusejuga ühel alumise korra aknal. Ta pööras end kähku ümber, kuid juba oli akna jälle pime. Arwates, et see oli filmapete, läis ta tagasi oma tuppa. Terwes majas walitses sügaw waihus. Ei olnud kuulda wähematti kõinat. Üldises waihuses kostus kõrwaltoast ühegi tajane kellatõksumine.

Kaks korda oli ta waadanud jõematoa pimedatest akendest alla ja rahuldunud, nähes walwurit maja ees kõnniteel. Unetaolek ja sügaw öine waihus tegid mehe närwilikuks. Ta pani poolelitühjendatud teetassi lauale ja läis trepist üles jõematuppa, kust waatas jällegi uulitsale. Walwelolewat salapolitseinikku polnud näha. Philip mõtles, et walmur on ehk läinud nurga taha tuffastama ja tundis mehele kaasa, sest nüüd hakkas teener märkama, kuwõrd raste ja wäsitaw oli wahilolek.

Minutid möödusid, aga meest ei tulnud nähtawale. Ta mõtles, et peaks awama ukse ja waatama wälja, kuid kõhles wõtit käes hoides. Kell oli juba weerand kaks ja teener läis üles tagasi, pidades kõik aeg kätt taskus rewolvri päral. Koridor oli pime ja ülewal hoowas mehele wastu tuuletõmbus, mis wõis tulla ukse awatud kõõgi uksest.

Ta tõmbas revolvrri taskust wälja ja hiilis wargi elektrinupuni seinale, et süüdata tuld. Seal kuulis ta midagi õhus wuhjemat ja tahtis astuda tagasi, kuid juba oli liig hilja. Tugew kepp langes talle wastu katmatut pead ja mees kukkus maha nagu pall. Must kogu, kes oli ta maha löönud, tõstis uimase teenri üles ja kandis ta kõõki.

„Pista talle rätik suhu ja see käed finni,“ kästis ta ja mees, kes oli temaga kaafas, kuulas sõna.

Joan ei maganud sel öösel hästi. Wõib olla, oli see Jimmy hoiatus, mis tegi ta rahutuks, tõenäolikumalt aga küll öö ükshildus. Neiu püüdis lugedes und koguda, aga kuigi filmad jäid lugemiseft walusaks, und ometi ei tulnud.

Mhen wastu woodit oli irwafile. Wäljast puhkus maha tuul sisse. Pika winsflemise järgi langesid filmad wiimaks finni, kui korraga midagi äratas teda. See oli laua nagin, mis tuli ukse tagant. Neiu kargas woodist wälja ja seisis põhjuwal südamel pimebas toas. Siis hiilis ta taha ukse juure, et süüdata elektrit. Nõit oli jällegi wafne. Seal liigutas keegi taha ukseelinki. Weri tarretas neiu foontes. Snneks oli uks lukus. Siis kuulis ta läbi lukuaugu sofinat.

„Kes seal on?“ küsis ta, walitfedes niipalju kui juutis oma ärewuse üle.

„Preili, see olen mina, Philip,“ sofistas keegi. Neiu käsi oli wõtmel, siis aga tõmbas ta tema tagasi, nagu oleks raud olnud tuline. Philip ju poleks katjunud ilma koputamata ukseelinki.

„Dota filmapilt, Philip,“ ütles ta, waigistades oma hirmu. „Ma panen mantli selga.“

Nõige pealt teeras neiu tule põlema ja hakkas siis riideid selga ajama. Ta käed wärisefid meeletus hirmus. Wehed ukse taga läksid nähtawasti rahutuks, jefi teine neist, see, kes oli sofistanud, küsis:

„Kui kaua teil läheb aega, preili? Mul on tähtis asi?“

„Ma jaan warsti walmis, Philip,“ wastas neiu.

Woodil olid rattad all ja wõttes kõik jõu kofku, liiskas ta selle wastu uft. Sai ta jeda teinud, käis ragin ja ufse laud liitus. Nad murdsid uft fisse. Neiu maatas meeleheitel mingisuguse sõjariista järgi ja nägi toalettlaua! hõbedase raamiga käsipeeglit. Ta haaras selle ja kui mehe käsi tuli nähtawale, et keerata uft lufust lahti, löi neiu kõigest jõust peegliga kae pihta. Kõlas walutiija ja käsi tõmbus tagasi.

Neiu ei oodanud Philipilt abi. Ta teadis, et kui teda ei olnud, siis oli talt wõetud wõimalus teda aidata. Ülemiselt korralt kostusid sammud ja karjatus. Teenija oli ärganud ja kuulnud kuidas üks fismurdia oli teisele ütelnud:

„Suru õlaga wastu uft!“

Luff murdus, kuid woodi hoidis uft kinni. Samal filmopilgul kostus alt koputamine majauksele. Reegi tahtis pääseda maija. Neiu kuulis teist fismurdjat kõhkonult sojistawat:

„Mine alla ja tõmba talle!“ Mõni minut hiljem tuli Joanil päästew mõte. Ta liiskas liisaks woodile ka laua ufse ette tõffeks.

Kes oli koputanud? Kes see ka ei olnud, kuid tulija oli hädaohus. Neiu liiskas afna lahti ja hüüdis alla.

„Ettewaatust! Üks mees läks alla teid maha lööma.“

Tal ei tulnud hirmuga teisi sõnu meele.

„Olete see teie, preili Walton? Kas on midagi wiga?“ küfis mees all trepil.

„Jah, jah... Reegi tahab murda minu tuppa.“

Kaugemale ta ei jõudnud, sest siis kõlas hele politsei wile. Mees toa ufse taga kuulis jeda ja põgenes. Ta rasked sammud kajasid trepil.

Laua! oli taht, mille Joan oli pannud finna, kui oli tulnud Nimmyga koju. Tal tuli meele, et wälisufse wõti oli taskus. Wärisewal käel wõttis ta wõtme ja kummardudes afnast wälja, hüüdis ta jälle:

„Ma wiskan wõtme alla.“

Ta nägi tumedat kogu astumat ufse eest jalgteele. Wõti kõlises wastu kivi ja siis ütles mees:

„Sain kätte.“

Siis minutit hiljem, värisehes kõigest kehast, lükkas neiu woodi ukse eest, et lasta meest sisse.

See oli jalapolitseinik Scotland Yardist. Kortsumul kuulas ta neiu lühikest, kuid järjekindlusteta jutustust.

„Maja ees walwas üks ametnik. Kas te pole teda näinud või kuulnud?“ küsis mees.

„Ei, ma ei teadnud — ma ei näinud kedagi,“ vastas neiu.

Ta oli hirmust kahwatu ja ametnik kartis, et ta langeb minestusse. Kohe walas ta wett klaasi, ulatas selle neiuale ja wiimane wõitis nõrkuse.

„Me peame leidma Philipi,“ ütles ta ja lihas seletuseks juure: „See on meie teener. Ma tean, et ta ei maganud, waid jäi täna öösel walwele, sest ta ootas Kapten Seppingit kõlistawat.“

„Ma lähen alla ja otsin.“

„Kas mina ei wõi tulla kaasa?“ küsis neiu närwiliselt. „Ma tean küll, et enam pole hädaohtu, kuid siiski tahaksin olla teie seltsis.“

Mees astus koridori ja waatas toad läbi. Siis läks ta kööki. Teenri toast kostusid hoiged.

„Pähe löödud,“ ütles politseinik tõsiselt. „Kupie wirutab alati pähe. See on tema wiis.“

Politseinik tõstis teenri toolile ja niisutas ta nägu weega. Philip awas filmad ja waatas segaselt ringi.

„Sumalale tänu, et olete terve, preili,“ ütles ta siis ja langes uuesti minestusse.

Kad wiisid ta sohvale ja jalapolitseinik läks telefoni juure. Mõne minuti pärast tuli ta tagasi.

„Traat on läbi lõigatud,“ ütles ta. „Ma saatsin ühe politseiniku arsti järgi.“

Selleks ajaks oli maja ukse ees juba neli univormis politseinikku. Üks neist oli ajanud Jimmy Seppingi üles. Noormees aimas kohe loomusunniliselt, et Zoaniga pidi olema midagi juhtunud. Politseinik seletas talle lühidalt juhtumuste käigu. Jimmy riietus nii kiirelt

fui juutis ja tõttas Cadogani platšile. Ta jõudis enne kohale, kui teener oli äratatud uuesti meelemärgusele.

„Kuhu jäi walmour?“ küsis Jimmy, kui teine sala-politseinik kohtas teda ufjel.

„Seidšime ta uulitsalt maast, härra. Keegi on teda löönud seljatagant pähe.“

Noormees uuris kõõgi usi, kuhu oli löigatud kaks ümmargust auku, läbi mille oli riim lükatud eest. Siit kaudu olidki kurjategijad pääsenud maija.

„Ma ei kuulnud kõige vähematti,“ seletas Philip, kes oli juba meelemärguse jelle mõrra tagasi saanud, et mõis jutustada, mis oli juhtunud. „See on imelik, kuidas nad ometi said kuulmata tungida maija.“

Kuid Jimmy ei imestanud juugugi. Ta tundis seda instrumenti, mis lõi kas hääletult puud. See oli jisse-murdjatel igapäevane tööriist, ilma milleta nad ei saanud sammugi astuda.

Tal oli olnud õigus. Kupidel ei olnud enam aega arwete diendamisega, ta pidi tegutsema kiirelt. Imestama pani ainult misjuugesed kawatšused pidid küll kurjategijatel olema neiega.

„Nad ei tahtnud teile siin wiga teha, sest teisiti oleks nad lastnud läbi ufje,“ ütles ta. „Neil oleks olnud terve teid tappa.“

„Mis jaoks oli neil mind siis tarwis?“ küsis neiu.

„Et rööwida teid ja wiia kuhugi, kus taheti teid hoida wangis. Te pidite neile saama nii öelda pandiks kellegi wastu. Aga — oodake! Nüüd ma sain kätte! Teie pidite olema jõot, mille abil nad tahtjid meelitada Kegi wälja.“

Ta näojooned läksid elamaiks. Noormees oli kindel, et tal oli õigus. Kupie oli meeleheitel, jelles polnud tahtlust ja see meeleheide kaswas iga tunniga. Endine külmawereline kurjategija, kellel kõik jündis kawatkindla plaani järgi, oli kaotanud jalgealuse. See näitas, et

politsei oli tal kannul. Rüppe meeleheite põhjuseks pidi olema tingimata Rex Waltoni ülesleidmata peidupaik.

Rõidu ajal läks Jimmy koju, jättes seebord juba kaks politseinikku maja ette walwele. Ta teadis, et Rüppe polnud oma wiimast kaarti veel wälja mänginud

31. peatükk.

See julge sissemurdmine polnud igatahes määratud wiimaseks mõitluseks politsei vastu. Näis, et püüe wangistada Joani, tähendas jelles mõitluses uut hoogu. Saladusliku bande ülesastumine oli sama hulljulge kui mõnel juhtumisel seletamatu.

Päewad, mis järgnesid, nõudsid Jimmylt suurt waimlist pingutust. Ta istus oma büroos ja murdis sündmuste seletamise kallal pead. Bondoni südamas arenenud ja ifka enam laienewale kurbmängule tuli teha otjustaw lõpp. Teiste selle kurbmängu tegelastega ei puutunud ta neil päewil isiklikult kokku. Dorale kõlistas ta mõned korrad telefoniga ja oli rõõmus kuuldes, et noore naise termis oli juba paranenud ja ta tahtis sõita Marlow'sje.

Dora ülekuulamine Barkeri ja Lawford Colletti asjus liitati edasi kuni uute täiendawate andmete kogumiseni mujalt.

Sel pealelõunal juhtus iseenejest tühine asi, kuid Jimmy arwates oli see Rüppe kuritegudega ühenduses. Colemani majapidaja oli wõtnud alla magamisetoa aina eesriided, kus oli kuritöö korda saadetud, pakkunud need ühes teiste asjadega kokku, mis läksid pesusse ja kõlistanud Chiswicki pesumajja. Kella poole wiie aegu sõitis Portlandi platšile wäike Fordi meoauto. Rast musta pesuga asetati autole ja ringreis jatkus. Chiswicki tagasi jõudes, leidis korjaja, et üks kast musta pesuga puudus. Dehelt järgi waadates, selgus, et see oli Colemani oma.

Kõlistati Richmondi politseisse ja warsti selgus, et pesumaja meoauto taga oli nähtud üht sõiduautot, kust

juht oli hüpanud välja, võinud eelmisest ühe kasti ja pannud selle oma autosse.

See juhtumine oleks jätud iseenesest suurema tähelepanuta, sest ei mõõdu päemagi, kui ei saadetakse forda iga-iguseid weidraid wargusi, olgugi et wäiksed wargad ei sõida harilikult autodes ringi. Kuid järgmisel hommikul saatis Colemani teener Bennett ühe kasti Marlow'sse. Seal olid raamatud, mis Dora oli palunud talle kodunt järgi saata, nimelt tema wäike raamatukogu. Bennett oli pakkunud nad wäikesse suhkrufasti. Teener oli annud kasti Maidenheadi raudteel багааshikasjasse. Marlow's leiti, et kast oli teel lahti murtud ja raamatud laiali loobitud. Järelepärimise peale selaus, et багааshiwaguni lähedal oli nähtud prillidega keskealist meest.

Kolmas juhtumine oli tähtsam ja sellest teatati juba otse Scotland Yardi. Coleman oli käskinud oma teenril pakkida wäike reisikohwri ühe ülikonna, magamiseriiete ja habemeajantise riistadega ning saata see Paddingtoni багааshi-kontori kaudu tema maalasuwasse maija, kuhu ta mõttes näbala lõpul jõrta. Auto oli Marlow's ja Bennett, kes oli tugewa tehaehitusega mees, otjustas minna jala raudteejaama.

Kohwer oli ferge ja pealegi oli imeilus õhtu. Kaste oli maas ja ehataewas punetas. Snimeji oli puiestickudes wähe näha, sest jellel kellaajal wiibisid lõbuotfijad alles teatris. Portlandi platsi lõbus on juur raudwärawaga aed. Kui Bennett oli parajasti selle aia kohal, awanes wäraw, üks mees astus välja, haaras teenril reisikohwri käest ja wiskas talle wastu nagu ammoniafiga niisutatud käsna. Ammoniak hais paraliseeris teenri filmapilkfekt. Kui see tuli jälle enesesse ja leidis politseiniku, oli kallaletungija kadunud.

Polnud mingit kahtlust, et kallaletungija oli Bennetti jälginud ja rööwimine oli hoolikalt ette kawatsetud. Kohwer leiti pöroft aiast üles. Sijju oli haljal murul laiali loobitud. Jimmy uudishimu oli tõusenud ja ta läks Colemani juure, kes oli ikka alles hotellis, kuid weetis juba suurema osa õhtuteft oma majas.

„Ma ei saa enam millestki aru,“ ütles Coleman wi-
hasekt, „ja õieti olen ma poliitisejt tüdinenud.“

„Kas pakis oli midagi väärtuslikku?“

„Ei midagi,“ vastas Coleman rõhuga. „Ei mi-
dagi.“

„See on väga išeäralik,“ ütles Jimmy. See oli
juba ühetias jant Colemaniga. „Ma pole ennem veel
kuulnud nii tujukatest warastest. Kas teie teener mäle-
tab, mis sugune oli see mees wälimusekt, kes tungis talle
kassale?“

Coleman raputas pead.

Jimmy wõttas kohwit ja selle sifu ega leidnud seal
midagi, mis oleks wõinud nii väga meelitada wargaid.

Kõigi nende juhtumiste lisaks tegi Joan talle külas-
käigu. Sel hommikul oli ta jaanud kirja, mis kandis
Marlow postitemplit. Neiu tundis ära käekirja. See
oli Doralt.

„Kallis Joan (seisjs kirjas) kas ja ei sõidaks minu
juure ja aitaks peletada mu mõtetest läbielatud toledu-
jed? Siin on suurepärase koht, väga wainne ja rahulik.
Mu aknast awaneb waade jõekäärule ja meil on siin wäike
mootorpaat. Isa pakas siin ka kaks meest, kes walwa-
wad maja. Kupid ei saa meile siin midagi teha. Ma
piüan unustada maeje Sawfordi jurma. Aga see ei ole
ferge. Ilka jälle tekitab ta mu wainuilmade ette ja ka
Barberi põrutaw jurm ei anna mulle rahu. Isa wiist sõi-
dab nädala lõpul, kuid ma katsun hoida, et ta sind ei
tühita. Ole nii hea ja tule tingimata!“

Jimmy näoilme langes lugedes jeda kirja.

„Ma ei taha, et te lähete,“ ütles ta. „Lean küll,
et pole minust ilus teid keelata, kuid seal on mul väga
raske teie järgi walwata.“

Neiu oli nuffer ja kangekaelne.

„Ma pean saama Londonist wälja,“ ütles ta, „sest
maja käib mulle närwide peale.“

Jimmy tundis, et neiu oli täiesti õigus.

„Peale selle,“ ütles Joan, „on ju Doralt kaks wõhti
ja nii ei wõi mind seal enam ähwardada hädaoht. Laske
mind!“

„Arwan, et mõite ju minna,” ütles noormees viimaks vastumeelset, „kuid te juurendate mu hoolt. Noh,” lisas ta juure, kui nägi neiu näoilmet, „ma annan järgi. Tunnistan, et olen tõesti liig enesearmastaja. Minge siis pealegi. Dora rõõmustab teie jeltsi üle.”

Dora elas talumajas, mille alumine kord oli kivist, pealmine puust. Maja asus Marlowi linnast miili kaugusel ja see kõik oli Joani waatepunktist väga hea. Dora tuli talle jaama vastu ja oli terwema wäljanägemisega kui Joan oli lootnud. Nad läksid jalgsi üle wana silla ja pöörasid mööda pikka maanteed jõe poole.

Maja ise oli warjatud männituka taha. Toad olid meeldivalt jisse seatud, awarad ja walged. Joan wajus sügawasse kormtooli oma juures magamisetoas. Öhtu täitis lillilõhn. Esimest korda mitme nädala pärast tundis neiu rahu. Akna all oli wäike rõdu, mis seisjis kahel tugewal jambal. Neiu waatas seda ja mõtles, et siit oleks palju kergem põgeneda kui tema magamisetoast Cadogani platsil. Ta naeris endamisi selle pöörase mõtte üle.

„Närwid, mu kallid,” ütles ta enesele.

Sai ta wahetanud riided, läks wälja ja jeltsis Doraga, kes oli parajasti teel jõekääru poole. Piik ja kitsas saar jõel warjas waate.

„Siin on paadiputka,” naeris Dora. „Wilets putka see küll on, aga paremat kohta meie paadil ei ole. Ma näitan sulle, kuidas mootorpaati juhitaakse.”

Terwe tunni huwitus külaline paadist. Dora oli peletanud mure ja oli jälle endine elurõõmus noor neiu. Ei tema ega ta külaline tuletanud meele hiljuti möödunud päewade kurbmänge, kuni nad istusid öhtul kaetud lõunalauas. Öhtu oli ja wäikene halutuli lõendas kolde.

„Olen ma sulle kunagi rääkinud, et Lawford tahtis minuga abielluda?” küsis Dora ootamatult. Ta walgete sõrmede wahel hiilgas põlewa sigareti ots ja kaunid silmad waatasid mõtetes tuld.

„Kui palju mehi on dieti tahtnud sind naiseks wõtta?” küsis Joan ja imestas isegi oma terawuse üle.

„Oh, väga paljud,” wastas Dora unistades. „Wõned mehed küsivad ju kätt niisama kergelt kui mina palun

omalt poolt kedagi lõunajöögile. Mehed on väga kerged abielluma. Sa tead ju seda omaissti häst."

Ta pööras silmad neiu poole ja see punastas.

"Ei, keegi pole mulle veel ettepanekut teinud," vastas Joan.

"Ma mõtlen, et Jimmy ühel päeval teeb," tähendas Dora rahulikult ja pööras jutu endisele kõneainele tagasi.

"Miks räägid sa Lawfordist?"

"Seft, et ma mõtlesin tema peale," vastas Dora ja juba jälle viibisid ta mõtted kauguses. "Lawford meeldis mulle. Ma ei oleks kunagi saanud ta naiseks, kuid meie vahel olid köitvad sõprusõidemed. Joan, kas sa tead, misjagune tunne on inimesel kõige kolelam?"

Joan raputas pead.

"See on, kui sa oled oma osa külge seotud," ütles Dora, "ja oled alataja sunnitud jatkama mängu. Esiotsa on ju see kõik väga meelitam ja humitam, kuid pea tuleb aeg, kus sa tüdined mängust. Siis aga leiad, et oled mängu külge ahelaisse needitud. Oh seda koormat ja tüdimust!"

Joan vaatas talle imestanult otja.

"Su mõtted viibivad kaugel, Dora. Millest sa räägid?"

"Oh, ma mõlgutan niisama," ütles noor naine viiates sigareti tulle ja tõustes kähtu üles.

Kuid Joanist polnud nii kerge lahti saada.

"Kellega ja mida sa mängid? Ega sa ometi ei mänginud Rexiga? Sul olid ometi tõsised tundmused?"

Dora noogutas.

"Jah, mul olid tõsised tundmused. Ma ei märganudki kui väga olin teda jüdamesse mõtnud kuni —"

Jällegi muutis ta äkki oma kõneaine.

"Kas mäletad seda neidu, kellega Rex tahtis enne mind abielluda? Edith wist — ma ei tea õieti ta nime."

"Jah, ja ta leidis wägiwaldset surma," ütles Joan. "Kupie toledad ahwardustirjad wiisid Edithi surma. Waene Edith!"

„Waene Edith!“ kordas teine mehaaniliselt. „Waene Lawford!... Waene Parker!... Täitmatu ahnuse ohwrid.“

„Stupie ohwrid?“

Dora ohkas.

„Ma ei tea,“ ütles ta liihidalt.

Sa siis pani neiu ette küsimise, mis oli jägedasti liikunud tal mõttes.

„Misjaguses koolis said sa hariduse, Dora?“

„Ma polegi koolis käinud,“ oli üllatav vastus.

„Wähemalt peale kümnendat eluaastat mitte enam. Ma olen end ise harinud. Sa ju tead isegi, et kuigi tark ma ei ole. Naisterahwa hariduseks nimetan ma seda, kui ta oskab kene käekirjaga omi mõtteid väljendada. On ju tarvilikud weel teisedki täiendused, kuid inimene kogub neid elus ise. Siina, näiteks, mida õpid maadeteaduse raamatutest, pole see tõeline Siina, mis awaneb ju silmade ees, kui warasel hommikutunnil meri kühiseb paatidest, päike paistab walgetele majadele ja rohelistele puudele rannikul. Njalugu saab elawaiks alles, kui astud esimest korda suurde muuseumi.“

„Aga ju isa ometi —“

Dora raputas pead.

„Isa ei ole alati olnud rikas,“ ütles ta. „Ei ole ta alati olnud minuist nii humitatud kui praegu,“ lijas noor naine naeratades juure. „Joan, sa pead minema magama. Seida rahulikult puhkama, sest keegi sind unes ei efsita. Küll wabaned siin sellest tontlikust elamusest.“

Joan oli talle jutustanud juhtumiseft Cadogani platsil.

Ta magas sel ööl wäga hästi. Kui ta järgmisel hommikul ärkas, leidis ta Dora toatüdruku enese woodi kõrvalt teelauda katmast.

„Preili Coleman läks jõe ääre,“ ütles tüdruk. „Ta kästis, et teid ei tule enne kella kümmeft üles ajada.“

„Kos kell on kümme?“ küjis Joan, ajades end moodis istufile.

Wälja minnes nägi ta Dorat aerutawat. Noor naine wiskas mōlad käest ja hüppas kergelt kaldale.

„Oleks ja olnud warem ülewal, oleksime koos supelnud,“ ütles ta ja Joani pilk tarretus ta näole.

„Mis on su näol wiga?“ küsis neiu.

Noore naise õrn näonahk kattus punaga.

„Ei suuremat midagi,“ wastas ta ja märgid, mis Joan oli näinud, läksid finatamaks. „Ma läksin ühel jaarel kaldale ja komistasin.“

Joan ei pärinud rohkem, aga ta teadis, et punased märgid Dora Colemani näol ei wõinud tulla kukkumiseft. Siig selgesti olid seal näha kämbla jäljed. Kahtlemata oli keegi Dorat näkku löönud.

32. peatükk.

Joan ei pärinud löögi järgi ja hoibus isegi Dorale näkku vaatamast. Wäliselt ei ilmutanud noor naine iga-tahes mingit muudatust. Nad käisid kahekesi linnas ja jõudsid widewikus tagasi. Söömalauas istudes lõi Joan wargse pilgu Dorale ja märkas, et see oli ohtralt tarwitanud puudrit, mis ei olnud muidu tema wiis.

„Sja tuleb kas hõnne wõi tunahõnne,“ ütles ta, kui nad istusid jälle kaminatule ees. „Ta telefoneeris mulle täna õhtupoolikul. Sinu Jimmy ja see suur mees, mis ta nimi nüüd on — ah ja: Dieter — olid teda järelepärimistega küüdanud. See on kõik wäga tarwilik, ma ju saan aru, kuid waeft isa on nii kerge ärritada.“

Wida rohkem õhtu hilines, seda enam kadus Dora rõõmus tuju. Ta oli närwilik ja wõpatas ega wäiksemagi kõbina juures. Joan tabas teda kord, kui ta istus seal ettepoole kumardunult ja näis hoolega midagi kuulatawat.

„Wida ja kuulad?“ küsis ta.

„Ma arwan, et kuulen jõewoolu. Zuba terve näbala kuulatan ma weewulinat. Kardan, et minust ei ole julle kuigi suurt jeltfi,“ lihas ta juure kurwa naeratusega.

Joan mõttis raamatu ja katkus lugeda. Sama tegi ka Dora. Kuid trüüfiga kaetud lehekülgedel ei olnud Joani jaoks mõtet ja ka ta seltsiline ei suutnud süveneda sõnusse. Joan lõi kaaslastele margse pilgu ja kohkus, kui nägi selle kurbi filmi ja kahwatust. Võib olla, et valgus paistis nii, kuid Joanile näis, et Dora Colemanil oli mislegi pärast suur hirm. Noore naise pilk oli tarretanud tulele. Ta hoidis kofkupandud raamatut kõvasti sõrmede vahel. Suuled olid tal avatud, rind tõusis ja wajas.

„Mis jul on?“ küsis Joan hirmunult ja otja kortsutades ärkas noor naine wastumeelset unistusest.

„Ma ei tea. Ma mõtlesin,“ ütles ta. „Tule üles minu tuppa, Joan.“

Ta tõusis toolilt ja mõttis neiul kääalt finni.

„Närwid,“ ütles ta, kui nad läksid trepist aegamööda üles. „Kõik need ärritused mõjuwad halvasti noore ja wastuwõtliku inimese peale. See käib ka sinu kohta.“

Ta wiis Joani oma magamistuppa, mis oli lihtsam kui jee, mille ta oli annud oma külalijele. Wastu seinä, akende wahel, oli suur kirjutuslaud. Dora astus akende alla ja laskis eesriided alla. Siis awas ta kirjutuslaua sahtli ja mõttis selle põhjast wälja lühikesse toruga browningu.

„Kas oled kunagi niisugust tarwitanud?“ küsis ta tehtud hooletusega.

Joan noogutas.

„Jah. Kex õpetas mind lastma, kui olin alles wäike tüdrukute. Kuid miks küsid ja seda?“

Dora awas lasteriista ja rahuldus.

„Kewolwer on laetud. Siin on üheksa kuuli sees,“ ütles ta. „See, nüüd ja siis tead.“

„Kuid taewa pärast —?“ algas neiü.

„Oh, närwid. Ma kardän ei tea miks, et ja oled hädaohus nagu minagi ja jellepärast laenan sulle oma wäike kaitseingli. Tule!“

Dora käsi ümber neiü öla, läksid nad Joani magamistuppa ja jällegi laskis noor naine akna eesriided alla.

„Sellel maal on juurepärane õhupuhastaja. Kui ja armastadki värsket õhku, ei ole sul ometi vaja ainaid amada. Mina sinu asemel jätaks küll ainaid kinni,“ ütles ta.

„Aga miks?“ küsis Joan tähtu. „Kas on midagi lahki?“

Dora raputas pead.

„Ma ei tea, kuid minu meelest on kõik asjad hul- lusti,“ vastas ta sidemeta. „Olen närviline ja mind rahuldab ainult teadmine, et sina oled täiesti julge.“

Ta pani revolwri öölauale.

„Ja nüüd, head ööd, kallid.“ Ta juudles südamli- kult neidu. „Lututa uks, sest, näed — mina usun luku- tatud uste sisse. Teenijatel on wahest kombeks käia öö- seti majas ringi,“ ütles ta kohmetanult juure.

Joan saatis ta läweni ja pani siis ukse kinni. Wä- jese mõtlemise järgi keeras ta ka wõtme lukuaugus ringi.

Jäänud üksi, istus ta woodile ja pidas aru, mis küll wõis tähendada Dora imelik üllalpidamine. Kas kartis ta tõesti, et siin wõis korduda samasugune sisse- murdmine, nagu Cadogani platsil? Neiu wõttis revolwri laualt ja silmitjes seda uudishimulikult. Zialgi poleks tal tulnud mõttessegi, et Doral wõisid olla niisugused sõjariistad tagawaraks. Ta oli nii õrn, nii tagasihoidlik, seisis nii kaugel kõigist elu karedustest. Oli kuidas oli, kuid lasteriist suurendas imelikul kombel neiu julguse- tunnet.

Wiis minutit peale woodisse heitmisest oli Joan ju magama uinunud ega ärganud enne, kui keegi puudutas woodijalga. Kõbin äratas neiu filmapiikselt üles ja ta kargas woodis istukile. Tuba oli kottpime, midagi ei olnud näha. Minult ta teadis, et keegi oli toas, kuulis isegi inimese rahulikku hingamist.

Sekundi wältel käisid külmad wärinad tal üle selja. Siis aga tuli tal meele, et browning oli lauall ja ta sirutas käe wälja. Basteriist oli alles ja neiu haaras ta kätte.

„Ärge tõmmake kustu tuld, ehk te kahetsete,“ ütles sügav hääl woodi jalutis.

„Kes te olete?“ küsis neiu.

„Tulge woodist välja, mul on teid vaja,“ ütles jälle hääl.

Suures hirmus ja krampliku liigutusega wajutas neiu kusele.

Rõlas ka's pauku. Neiu kuulis, kuidas klaasikilud langevad põrandale. Mehe juust kajas hirmukarjatus. Järgmisel sekundil oli Joan woodist väljas. Ta liiskas ruttu eesriided kõrvale, tõukas akna kahti ja hüppas rõdule. Siis pööras ta end ümber, hoidis browningi vastu aken ja löötutas:

„Ma tapan teid, kui liginete mulle!“

Samal filmapilgul hüppas ta üle rõdu kapisuuri ja lastus mööda sammast alla. Pinnad tungisid talle kätte ja sõrmed jooksid werd, kuid ta ei lastnud revolwrit maha kukkuda.

Misjuguist teed pidi ta põgenema? Ta oleks ju võinud jääda üles tuppa ootama, kuni abi oleks jõudnud pärale, kuid ta ei saanud jääda sekunditti kauemaks selle toleda mehe lähedusse.

Marlow ajus miili kauguses. Oli alles pime, kuigi idas juba paistis nõrk koit. Siis tul tal meele paadi-putka ja ta pistis üle muru jõekääru poole jooksmas. Neiu süda hakkas hirmuga väriseb, kui ta leidis, et paadi kett oli lufus. Ta hüppas paati ja wahtis kogu aeg maja poole, kuigi teadis väga hästi, et ta jälgija ei tule üle lageda muru püüdnud automaatse lasteriis-taga varustatud tüdrukut.

Ta tõmbas kõigest jõust ketti ja luff andis järgi. Esialt mõtles neiu, et oli sündinud ime. Siis aga tuli tal meele, et viimati oli tema ise ketti lufutanud ja unustanud mõime küsimata. Kett kukkus sulpsatades wette ja neiu tõukas paadi kaldalt eemale. Kui ta tahtis paadinina ümber keerata, nägi ta kahte tumedat kogu kaldale roomawat. Esimeses tundis ta ära Colemani poolt palgatud wahi. Teine hüüdis:

„Tulge tagasi. Ma ei tee teile kurja.“

Ta siis... „Plopl!“

Neiu nägi walgatawat tulejuga ja kuulis, kuidas kuul wingutas ta otša kohalt mööda. Kuid pauku ei olnud, kostus ainult tume naksatus. Joan tüüris paadi saare warju ja nägi sealt hirmuga, et mehed liginesid talle teises paadis. Ta tüüris paadi uuesti keset jõge, et põgeneda tagaajajate kiüülist. Oleks ta ainult suutnud jõuda jõepolitseinil! Kuid jamas sai ta iegi aru, et siin ei wõinud olla jõepolitseid, nagu Londonis Themsel. Allpool oli westitamm, seal pidid tagaajajad teda kindlasti kätte saama. Aga kus oli westitamm, seal olid ka inimesed. See mõte ja teadmine, et tal oli rewolwris weel kahessa kuuli järel, rahustas teda.

Täga lähemale ja lähemale jõudsid tagaajajad ja siis käis äkki rugin.

Rõwa tõuge paiskas neiu filmili maha. Suure hirmuga ei olnud ta saanud jõge hästi tähele panna ja oli pörganud paadiga mingi takistuse vastu. Kui ta jälle tuli meelemärkusele, leidis ta end weest, sest paat oli saanud augu põhja ja ajas wett sisse. Tagaajajad olid lähedal. Neiu kotas rewolwri järgi ringi, mille ta oli pannud enese kõrwale pingile, kuid ei leidnud omaks ehmatuseks seda enam. Rewolwer oli kadunud, nähtamasti üle paadi ääre kukkunud. Ta filmade ees keskis üles tagaajajate paadi nina, kust mustas ähwardawalt püssitoru.

„Noh, preili Walton!“ karjusid aerutajad wõidurõõmsalt ja tugew käsi haaras temaft finni...

33. peatükk.

„Knowlesit on linnas nähtud,“ ütles Dicker, astudes eelmisel õhtul ilma ussele koputamata Jimmy amerfiruumi. Noormees korraldas parajasti laual paberid, et minna koju.

„Kes nägi teda?“ küsis ta.

„Üks meie mees pooltundi tagasi Coventry Streetil. Ta ruttas kobe üle uulitsa, et tabada Knowlesit,

Jimmy riputas kuuldetoru üles ja naeris abitult.

Bill Dicker oli Colemani töötoas ja rääkis maja-peremehega, kui Jimmy astus uksest sisse. Rahaministeeriumi ametnikust oli näha, et ka tema oli kähku riie-tunud, sest ta kandis wana ülikonda ja krae ning sõltuse asemel oli tal kaelas firju siidiräti. Mis aga Jimmyle filma puutus, oli wäikse mehe kahwatus, millest eraldus ainult punane piitsaarm.

„Weider lugu, Jimmy,“ ütles Dicker, kui noormees astus sisse.

„On nad palju kaasa wiinud?“ küsis Jimmy.

„Mitte midagi,“ wastas Dicker rahulikult, „kuid ma ei imesta ainult seda. Maija on sissemurdnud meister omal alal, osaw, asjatundja. Kõik märgufellad on läbi-lõigatud ja te teate, misjuguist osawust see nõuab. Peale selle on kolm luffu lahti murtud ja üks wäljalõigatud. Magamisetoa aga pole üldse käidud.“

„Pagan mõtaks, kus nad siis otsisid ja mida?“

„Köögis,“ oli üllataw wastus.

„Köögis?“ kordas Jimmy kortsuskulmul. „Kas pole hull! Üheainsa nädala jooksul juba kaks korda köökidesse sisse murtud!“

Bennetti tunnistus tegi asja weel firjumaks. Ta oli öösel maganud üksi majas. Coleman oli jäänud ööfeks hotelli ja suurem jagu teenijaid magas, nagu harilikult ikka, wäljas. Bennett polnud midagi kuulnud ega olnud tal sissemurdmisest aimugi, enne kui kuulis kedagi trepist alla minemat. Astudes koridori — ta magas alumisel korral wäikses toas — leidis ta, et wõõras trepil oli politseinik. See oli näinud, et wälisüks oli olnud pärani lahti ja astunud sisse, et waadata, kas ei ole wargad murdnud maija. Üks oli lahti murtud ja iga-tahes oli see olnud kurjategijal kerge töö, sest seespool ei olnud uksele ei ketti ega kangi.

Kõik esialgselt läbiwaadanult mõttis Bill Dicker Jimmyl käealt kinni ja talutas ta uulitsale.

„Mis on teie meelest selle sissemurdmise iuures kõige imelikum, Jimmy?“ küsis ta.

„Paar üksikasja,“ vastas noormees. „Esiteks, et Bennett ei kuulnud politseiniku, kui see jeans trept jalal ja hüüdis: „Kas siin ei ole kedagi?“

Bill noogutas.

„Ka teie eest ei jäänud see varjule,“ ütles ta. „Bennett jutustab, et politseiniku sammud trepil äratasid tema, kuid hüüdu pole ta üldse kuulnud. Ta kas kardab tunnistada tõtt või jälle waletab meeleaga. Ta pidi kuulma politseiniku warem.“

„Ma waaksin, ükskõik missuguse summa peale kihla, et see mees juba ei kardaks kedagi. See tunnistab kõit, mis teab.“

„Siis oli ta purjus,“ arvas Dicker. „Sellest siis tulebki, et ta ei kuulnud midagi, enne kui sammud äratasid tema.“

„Kas ta ei purjutanud ehk eila õhtul?“

„Seda ma küsijin,“ vastas Dicker. „Ta seletab, et pole enne moodsineminekut peale tasski kohvi midagi joonud. Mäletab aga, et kohvil on olnud iseäralik tibe maik. Bennett oli ainuke inimene majas ja siiski —“

„Ja siiski,“ lõpetas lause Jimmy, „oleks kurjategijad teda kohwiga uimastanud, miks ei läinud nad siis tema tuppa ja võtnud sealt võtmed, et pääseda ustest kergemini sisse? Nüüd aga pidid nad kõigil ustel ükshaaval lufud lahti murdma ehk väljalõikama.“

Bill noogutas.

„Ka selle peale mõtlesin ma juba,“ ütles ta. „Jimmy, see siisemurdmine on asjatundja töö. Wana Coleman usub muudugi, et siisjetungija on sama mees, kes murdis warem maija. Kuid otse sellega ei ole ma ühel arvamisel. See, esimene, oli asjaarmastaja, nüüdne aga elufutšeline siisemurdja. Selle töö ilmutab kavalust ja tarka aru. Wange ainult tähele, kui puhtalt ta on töötanud luffude väljalõikamise juures. Seda kõike õppida on nõudnud mõneaegset kogemust.“

Kui päike tõusis ja aeg oli kohane põhialihumaks murimiseks, lõpetasid mehed maja läbivaatamise. Keldri kivitrepi juures jäid nad peatama.

„Siin pole midagi varastada, ehk õigu siis, et jissemurdja wms teie weinid kaasa, härra Coleman.“ ütles Bill Dicker naljatades.

Ta walgustas küünlaga keldrit.

„Radunud.“ hüüdis ta äkki.

„Radunud?“ kordas Coleman hirmunult. „Te ütlete, et kadunud?“

Bill ei wastanud, waid ronis nagisewat redelit mööda alla. Järgmisel filmapilgul tuli ta tagasi.

„Härra Coleman.“ ütles ta, „kui te ise ei saanud weine õigele omanikule tagasi, on nad varastatud.“

Coleman walgustas pead. Ta nägu oli waimusarnejelt kahwatu.

Wärisewail jõrmil puudutas ta huuli, kuid need ei liiskunud. Ta piüidis kõneleda, aga hääli juri tal kurku. Kui ta wiimaks end kogus, sai ta ainult kogeleda:

„Radunud? Weinid kadunud? Oh Jumal, ega te ometi ei naljata!“

Jimmy waatas talle uuriwalt näkku.

„Noh, miks see weiniwargus teid siis nii wäga kohutab?“

„See polnud ju minu omandus,“ hädaldas mees. „See polnud minu omandus.“ hoigas ta ja Jimmy mõtles, et kõik need mured, mis see uhke mees oli wiimasel ajal läbi teinud, olid mõjunud ta aju peale.

34. peatükk.

Noormees waatas ringi. Nad olid üksi. Bennett oli läinud ülesse otsima mingit wõtit, mis Dicker oli küüsinud. Suure jõupingutusega sai Coleman wiimaks enesewalitsejuse osalt tagasi.

„Niijugused asjad on mulle äärmiselt wastumeelt,“ seletas ta. „Raotada teiste inimeste omandust... Ma oleks pidanud kõhe saatma weinid omanikule tagasi, kui teie leidsite nad...“

Dicker läks alla ja walgustas loombiga keldri. Coleman ronis talle wärisewate põlvedega järgi. Ta jäi

tüfiks ajaks sinna põlvitama ja kui mees tõusis üles, oli ta filmis waade, millest Jimmy ei jaanud oru.

„Sah, weinid on kadunud,“ ütles ta ja waatas abilit ringi.

Teist korda sel nädalal otjiti maja pööningult keldrini läbi, kuid midagi ei leitud olemat kadunud. Tsegt wõimane kui hõbelusik oli alles. Jimmy seisatas mõne minuti Dora magamisetoaas. Weremärgid polnud pörandalt weel kadunud ja ometi olid siindmused läinud nii kiirelt, et oli peaaegu wõimata mõelda, et Parker oli kaotanud alles mõne päewa eest elu. Ja Kupie oli mõrtsukaks! Kupie ehk mõni ta abilistest.

Nippy Knowlesti sõnad tulid tal jälle meele. Tod Gaydn — see raudse tahtejõu ja kindla käega mees seisjis kogu selle hirmunud bande seljataga. Tod Gaydn! Tabada seda meest tähendas lõpulist häwitada selle wandeseltsi jõud, mis oli seni sarnase halastamatusjega niipalju kurja korda saatnud.

Jimmy tahtis parajasti majast lahkuda, kui Coleman seltsis temaga.

„Ega teil selle wastu midagi ei ole, kui tulen teiega kaasa?“ küsis ta peaaegu paludes. „See maja käib mulle närwide peale. Kardan, et kui jään siia kauemaks, lähen hulluks. Waene Parker!.. Waene Collett!..“

„Miks ühendate need faks?“ küsis Dicker terawalt.

„Miks muud jääb mul üle?“ Wäike mees ringutas meeleheitel käsi. „Kas ma ei tunnud neid mõlemaid? Kas polnud üks mu külaline ja teine teener? Kas ei tapetud Parker minu majas ja ei läinud Collett siit wälja otse surmale wastu? Kuhu te lähete kapten?“ küsis ta siis.

Jimmy waatas uuri. Kell oli weerand seitse.

„Peaksin minema koju magama, kuid lähen Scotland Yardi,“ wastas ta.

„Ja teie, härra Dicker?“

„Mina wõin küll weel töötada. Kogu eilase õhtu-pooliku magasin, täna aga nõuawad paberid läbiwaatamist.“

„Ega teil selle wastu midagi ei ole, kapten Seppina, kui tulen teiega kaasa?“

„Cotland Yardi?“ küsis Jimmy imestades. „Ei, mul pole selle vastu õieti midagi. Kui ise tahate, tulge pealegi.“

„Jah, ja tulengi. Mul on midagi jüdamel, millest lahaksin teile jutustada.“ Ta vaatas närvilikult ringi. „Jah, mul on teile mõndagi jutustada,“ ütles ta jälle.

„Wäga hea,“ tähendas Jimmy heas tujus, „eks tulge siis.“

Nad läksid läbi Langhami platsi Regent Streetile. Rahvast oli wähe liikwel, sest alles paar tundi hiljem ärkas linn täiesti unest. Turu wanfrid tulid tagasi ja warajased töölised ruttasid teenistuskohadele.

„See on teie meelest muidugi weider,“ ütles Coleman, „et pidasin ennaft täna nii imelikult ülewal, riigiametnik peab muidugi —“

Ükki wakis mees ja enesewaldus ta näolt kadus. Murtud häälel jatkas ta:

„Ma räägin nagu pöörane. See pole millegi jutt.“

Ta jäi wait ja ei lausunud sõnagi, kuni nad jõudsid Picadilly tširkuse eest mööda Haymarketile. Üks mootorratas lähenes neile seljatagant ja benjiini plahwatus sundis Jimmyt äkki ringi vaatama. Moormees polnud ennem kuulnud, et mootorrattad oleks sõitnud niisuguse mürinaga. Sõitjal oli seljas kollane nahkkuub ja filmade ees laiad tolmuprillid.

„Küll teeb aga müra,“ ütles Jimmy. Samas toetus Coleman vastu teda ja oleks kukkunud, poleks ta taasklaine teda käte wahela haaranud.

„Wõtke ta finni!“ ütles Coleman lämbunult.

Jimmy püüdis teda jalul hoida.

„Olge meheks!“ ütles ta. „Mis on teil wigaga?“

Kuid Coleman ta käte wahel ei wastanud. Jimmy arwas esiteks, et ta on minestuses ja kandis mehe ihte ukse ette trepile, kuhu pani ta maha. Walwekorral seiseru politseinik nägi seda ja tuli kiirel sammul üle uulitsa nende poole.

„Oh!“ ütles politseinik ja vaatas kahtlustawalt Jimmyle otse. „Kes see on?“

„See on härra Coleman ja mina olen jalapolitsei

inspektor Sepping peaforterist," vastas noormees ning politseiniku toon muutus.

"Siin on üks apteef lähedal ja seal on parajasti õõsine walmeford. Kas wiime ta sinna, härra?"

Jimmy püüdis meelemärkusetä lamawat meest üles tõsta, kui nägi selle kuflas mereniret.

"Ta on haawatud," ütles noormees ja awas ruttu Colemani kuue nõöbid.

Kuul oli tabanud meest südamet kohast weidi kõrge- male. Nad tõstsid mehe üles ja wiisid ta apteeki, kuigi Jimmy teadis, et enam ei wõinud olla miskiinuust loo- tust. Weerand tundi hiljem suri Coleman teel hospida- lisse.

Jimmy ruttas lastmise kohale tagasi ja leidis seal eest politseiniku, kes hoidis kokkukogunud rahwahulga tar- wilitus kauguses.

"On lastud kolm pauku. Waadake siia, härra." Po- litseinik näitas kuuli märke wastasolewa poe ukjel. Kõik nad olid üksteisest tolli kaugusel. „Automaatse pistoliga nähtawasti," jatkas politseinik. „Ma ei kuulnud ainusiti pauku."

"Kas te kuulsite mootorratast?" küsis Jimmy.

"Seda, mis tegi niisugusti mürinat? Ma pidin ta selle eest peaaegu kinni pidama."

"Ta tegi seda mürinat meelega, sest selle warjul ei olnud ta pistoli jumbutatud pauke sugugi kuulda."

35. peatükk.

Jimmy esimene mõte, kui ta meeled olid jälle rahus- tunud, oli Dora. Mis sugust mõju pidi küll awaldama noore naise peale see suurem ja raskem kõigist kurbmängu- gudest? Talle tuli sündmusest teatada, kuigi lõõk wõis teda raskelt tabada. Ta läkitas kõigile politsei jaoskon- dadele teate kollasest mootorjalgrattamehest ja sai kohe mõrtsukat kuulda. Teda oli nähtud kihutawat admirali- teedi juurest Rohelisse parti. Selle järgi kadusid kõik jäijed, kuni hommikul kella seitsme paiku mootorratas

leiti Sõde pargist, pööst. Natta juure oli mees wisa-
nud ka oma nahtse kuue ja mütji. Ta ise jäi kadunuks.

Dicker läks rahaministeeriumi ja imestas väga kuul-
des, misugune wäike ja tähtsujeta amet oli seal olnud
kadunud Colemanil.

„Ta oli wäike ametnik,“ seletas osakonna juhataja ja
nimetas palga, mille wäiksus tegi Dickeri keeletuks. „Mul
oli alati mulje, et Coleman elas oma erakapitaalilt,“ jat-
kas ametnik. „Kõige selle juures aga töötas ta kui ho-
bune. See oli lihtjameelne mees ja mulle näis, et ta
oli oma ameti kohta juures arwamisest, sest tal oli siin
omaette wäike toake, kus ta töötas, ega puutunud ta nii
teiste ametnikkudega kokku. Igatahes,“ ütles osakonna
ülem naeratuslega, „olid aga teised ametnikud mehega wä-
ga rahul, töötas ta ju mitme eest. Niipalju kui tean,
waenlasi tal ei olnud. Tema eraelust aga tean ma väga
wähe, kuigi wähest tundus mulle väga imelikult, et see
tüütaw ja igaw töö pakkus mehele nii palju huwi.“

„Kuna ta astus rahaministeeriumi teenistusse?“

„Sõja ajal,“ oli wastus. „Meil oli siis ametnikku-
dest puudus, mehi polnud kufagilt teenistusse wõtta. Ta
asus sel ajal siin ka palju tähtsamal kohal kui peale wähe-
rahu.“

Kui Dicker jõudis Portlandi platstile, leidis ta, et Co-
lemani surmateade oli temast ette jõudnud. Kõhkunud
autojuht-teener wõttis ta wastu ja saatis elutuppa.

„See on kole, härra,“ ütles ta peaaegu nuttes. „Es-
mast Parker, siis härra Collett ja nüüd mu waene pere-
mees!“

Dicker asus furnu paberid uurima ja kui Jimmy
Sepping tuli oma klubist rutuliselt lõunasöögilt, leidis ta
Bennetti end ootamast. Mehel oli käes suur pitseeritud
firjaümbrik.

„Need on wäese härra Colemani dokumendid,“ ütles
ta. „Härra Dicker käskis mul nad teile edasi anda ja
ütlelda, et nüüd on ta leidnud Kupie.“

„Oh!“ hüüdis üllatunud Jimmy. „Kuhu Dicker
läks?“

„Ta sõitis Northamptonisse, vähemalt ütles ta mulle nii,“ vastas Bennett naeratades.

„Ma ei usu, et härra Dicker oleks avaldanud mulle kui kõrvalisele isikule, kuhu ta just läks, kuid eks teie tea jeda ehk isegi. Härra Sepping, mis pean ma tegema? Ma olen päriselt murest maha löödud. Waene preili Coleman!“

„Kas ta teab?“ küsis Jimmy ja Bennett raputas pead.

„Mis te arvate, härra, kes peaks olema Kupid? Mul on selle kohta omad arvamised,“ ütles ta tõsiselt. „Ehk peate mind pööraseks, kui ütlen teile.“

„Keda te siis kahtlustate?“ küsis Jimmy.

„Ma arvan, et härra Walton ise ongi Kupid,“ ütles mees tigidalt, „ja sama arvas ka härra Coleman. Ma kuulsin kord, kui ta rääkis selle üle Dora preiliga. Ta ütles, et politsei peaks leidma Waltoni jäljed ja wangistama mehe.“

„Selle mõtte võite peast välja ajada,“ ütles Jimmy karedalt. „Walton ei ole kurjategija, vastutan selle eest peaga.“ Nähes, et ta ei saanud pöörata teenri arvamist, jatkas ta heatahtlikult: „Me kahtlustame kõiki, Bennett, Dicker isegi kahtlustas waeft Colemanit. — Mida te peaksite tegema, jeda ma ei tea. Kuid arvan, et kõige parem oleks, kui jääsite maija, kuni preili Coleman suudab otsustada, kuhu ta läheb. Ma sõidan Marlow'sse ja räägin temaga. Ah ja, mis ma veel tahtsin küsida — kas Coleman ei rääkinud Waltonist ka midagi muud?“

Mees oli kahewahel.

„Ei härra. Ta tegi wähest mõne raske märkuse, mida ma ei taha korrata, muidu aga kahtlustas ta paljuid. Kord ütles ta, et Kupid olewat üks ametnik salapolitsei peakorteris, kes sai sealt kõik tarmilikud teated ja wõis end nii seaduse käe eest warjul hoida.“

Jimmy mõtted käisid ringi ja kähku küsis ta:

„Kas Coleman ei rääkinud wähest ka Tod Sandnisti?“

„Tod Sandnisti?“ kordas teine. „Ei, härra, ma ei mäleta jeda nime. Enne Parkeri kohaleasumist ei puutunud ma ju üldse perekonda. Kui härra Coleman sõitis autos wälja, ei kõnelema ta minuga peaaegu kunagi mi-

dagi, sest ta polnud mees, kes oleks üksteist kellega armastanud rääkida oma eraasjust."

Kui Bennett läks ära, tõi üks ametnik Jimmyle telegrammi. Ta pani selle kõrvale ja lõpetas esmalt oma töö. Alles jelle järgi avas ta telegrammi, pidades seda harilikult ametlikult teateks. Seal seisis:

"Sõitke viibimata Marlow'sse. Joan on kadunud. Dora. Palun, jaatke politseinik ehk keegi muu, kes muraks uffe sisse."

Noormees vahtis üksijulmi telegrammi, püüdes mõista jelle siju.

Saata politseinik? Mis otstarve oli sel telegrammil? Oli see nali? Kuid telegrammist paistis, et Dora oli asjaga rutt. Nähtavasti oli teade õige.

Joan kadunud!

Jimmy kahvatas, kui mõtles jelle lihtsa sõna tähenduse peale. Tõukstes õue, nägi ta üht salapolitseiniku autot väravast sisse sõitvat. Mõne sõnaga seletas Jimmy talle juhtumise.

"Muidugi, võtke aga auto", oli otsekohene vastus ja mõni sekund hiljem kihutas noormees Chelsea poole.

Marlow's ei leidnud Jimmy maja juures midagi tšääralikku, wäljaarwatud, et kui ta koputas, ei tulnud vastust. Dora oli talle kord ütelnud, et teenijad olid kohalikud tüdrukud, kes elasid linnas. Nähtavasti polnud ühtegi neist majas. Ta leidis olevat uffe lufus ja tabas.

Pöörates maja esiküljele tagasi, nägi ta rõdul olevat afna lahti. Ilma pikemalt aru pidamata hüppas ta üles ja võttes põlvedega posti ümbert finni, ronis rõdule. Läbi lahise afna jõudis ta naisterahwa magamisetuppa. Woodis oli magatud. Veel enam — magaja riided olid hoolikalt tooli seljale kofku pandud. Teise afna klaasid olid puruks löödud ja suur peegel riietekapi uksele oli kuu-liga läbi lastud. Kõike seda nägi noormees ainsa pilguga. Ta jüda peksis walusalt. See oli Joani tuba! Ta tundis ära käekoti laual.

Uks oli avatud. Noormees astus koridori ja katsus järgmist ust. See wiis wäikesse magamisetuppa, millest

Jimmy nägi mõnesuguste tundemärkide järgi, et see oli Colemani oma.

Kolmas uks oli lukus. Jimmy raputas seda ja nõrk hää wastas. Ustudes tagasi ja wõttes hoogu, wirutas ta jalaga wastu ust ning luff andis järgi.

See oli ka magamisetuba, kuid noormees ei näinud segipaijatud toakraami, waid kogu ta tähelepanu kütkestus natsterahwale, kes lamas afna all. Ta käed olid kõwasti kokku seotud ja küünarnukkide kohal wajutas nõor walujalt lihasse.

Jimmy waatas talle keeletult otja. Kas see punaste filmade ja paistetanud näoga olemus oli Dora Coleman? Noor naine waatas talle paluwalt otja. Suuled liikusid, kuid suust ei tulnud häält. Wõites kangestuse, tõstis Jimmy noore naise õrnalt üles ja pani ta woodile. Sai ta lõiganud noaga kõidikud läbi, langes Dora waluhoiuga tagasi ja Jimmy kartis, et ta sureb.

Noormees teadis, et püüda telefoni-teel rääkida, oli asjata. Ta katsus siiski ja leidis, et Kupie oli ka siin töötanud sama põhjalikult kui mujal.

Söömatoast leidis ta pudeli wiina ja tuues selle ülesse, hõõrus ta wiinaga Dora käsi ja otja, kuni see jät meelemärkuse tagasi.

„Kus on Joan?“ küsis Jimmy.

Dora raputas wäsinult pead.

„Ma ei tea. Tegin kõik, mis wähegi wõisid, Jimmy,“ kogeles ta.

„Joan andis rööwli peale tuld. Ma arwan, et tal läks lorda põgeneda, sest mees tuli taaasi ja pekjis mind. Oh Jumal!“

„Kes pekjis teid?“

Dora raputas pead.

„Tod Gaydn?“

Sekundi jooksul nägi noormees ta filmis wälgatust, siis aga kustus see jälle.

„Teie ei tunne Tod Gaydni,“ ütles noor naine ja lhas juure:

„Mis olekski sest kasu?“

„Dora, awaldaige mulle, kes on see mees teile?“

Dora raputas pead.

„Midagi,“ vastas ta kibedalt. „Midagi, ainult et ta on mu peremees. Samuti ka Colemani peremees. Vaene Coleman! Nad tapavad tema!“

Noormees juutis maevast usfuda kõrvu.

„Kas Coleman oli teie isa?“ küsis ta.

„Ei. Ta pole mulle üldse sugulane. Kas ta on aende küüsis?“ küsis Dora hirmunult, sest ta mõtted hakkasid juba kiiremalt liikuma ja sõna „oli“ tähendus ei jäänud ta eest varjule.

„Jah, ta langes nende küüsi,“ ütles Jimmy vaikselts. „Kas ta oli, Dora? Ja kas on Dora teie õige nimi?“

„Dorothy Julia Coleman,“ vastas noor naine väikselts. „Jah, Coleman on mu õige nimi. Ma olen väike Knowlesi Julia. Te olete pidanud seda ammuigi aima.“

Ta küsis wett ja noormees tõi Joani toast. Lagaski tülles, leidis ta Dora istumast.

„Kas on Tod Gaydn?“ küsis ta.

„Ma ei mõi teile öelda. Te leiote teda isegi ilma minu abita, Jimmy“.

Ta jäi jelles punktis järelandmatuks. Ka tema pidas kõvasti finni kurjategijate ilma käsijõnast: „Sa ei pea saama äraandjaks!“ Mees oli teda loomalikult peksnud, kuid ta jäi truuks oma fihi traditsioonidele.

Sai ta end täiesti kogunud, jutustas ta loost niipalju kui teadis. Rewolvripaugud olid teda unest äratanud ja ta oli kuulnud Todi ütlemät: „Neiu läks paadiputka juure.“ Mis edasi, jellest ei teadnud Dora midagi.

„Joan wõttis wististi paadi,“ ütles ta. „Õpetasin teda paadiga ümber käima, sest ma kartsin, et ühel päewal mõib tal seda waja tulla. — Mis teete nüüd minuga?“ küsis Dora wiimaks.

Noormees wangutas pead.

„Ma ei saa teie heaks midagi teha, Julia. Peate kandma teenitud karistuse kaastegewuse eest nendes kuritöödes.“

„Kuritöödest ei tea ma midagi,“ vastas neiu. „Nendest pole ma kunagi oja wõtnud ega õie teised wendest mulle rääkinud. Tod ei usaldanud meile kunagi omi sa-

laplaane. Tema ise määras ja korraldas kõik. Kas Coleman on tõesti jurnud? Lõendage jeda wandega."

"Ma wannun jeda," wastas Jimmy inestades, "kuid miks nõuate nimelt wannet?"

"Nüüd võin teile ütelda: tema tappis Parkeri, kuid ta rikkus asja ära. Nii ütles Tod. Selle eest ta löigi Colemanile piitsuga vastu nägu."

"Kes on Tod teile?" küsis Jimmy ärewalt.

"Ei midagi," kordas neiu. "Sellest küljest olen ma jama hea kui laps. Tod pole mees, kes hakkaks kedagi armastama ehk kes wajakas naist. See on jüdameta ja ebainimlik olemus. Ma ei wõi teile rohkem awaldada, Jimmy. Dieti mul pole ka õigust teid nime-pidi hüüda," lijas neiu siis kibedalt juure.

Noormees tundis õnnetule kurjategija ohwriks kalla, kes polnud mehele olnud muud kui ainult tööriistaks ja kelle hingeliste tarwiduste järgi keegi polnud iial küsinud.

"Te peate tema tabama, ehk ta tapab teid, Jimmy. Kui Tod tuli tagasi, kirjutas, et ma olen neid wõtnud ja annud neile rewolvri. Sellepärast ta peksiski mind. Sila hommikul sain ma kindlaksmääratud ajal jõesaarel Todiga kokku ja juba siis lõi ta mind. Joan nägi mu nägu. Täna hommikul tuli poisike piima tooma. Ma sain kuidaagi roomata lauale ja kirjutada mõned read paberile. Poisike wiis selle telegraafi-kontorisse."

"Kuidas saite anda telegrammi poisile kätte?"

"Ma wiskasin ta aknast alla ja ühes sellega ka tarwiliku raha. Ma püüdsin poisiga rääkida, kuid hääl lämbus mul kurgus ja ta ei kuulnud mu sõnu."

Jimmy läks teele, et leida kedagi, kellega saata Marlow politseile sõna, kui parajasti tuli teed mööda rattasõitja, kelle kätte salapolitseinik andis kirja Marlow politseiukslemale.

Jimmy rääkis Doraga, kui rasked sammud all koridoris kuulutasid, et politsei oli kohale jõudnud.

"Teen ma nüüd jeda dieti, wõi mitte, Dora, kuid ma ei awalda politseile, et teie olete jäs asjas kaastgew," ütles noormees. "Te wõite jutustada terve loo, nagu jutustasite mulle. Kuid Todist ütlete, et ta on teile tund-

mata. Nimetate teda mõõraks, lihtsalt sissemurdjaks. Kas mõistate mind?"

Neiu noogutas.

"Te olete minu vastu väga hea," ütles ta taja. "Jimmy!"

Noormees pöördus ühel ümber.

"Ma armastan Rexi, see on kõik," ütles neiu värisnaga hääles. "Te ei tarvitse seda uskuda ja ma ei loodagi, et te usuks. Olin küll wandeseltis, mis pidi riisuma ta wara, kuid siiski armastasin teda ja armastan ikka weel."

Jimmy läks sügawates mõtetes trepist alla. Ta ei wiitnud rohkem aega kui asi paratamata nõudis. Rihutas autoga Marlow linna ja korraldas seal pikki jõe järelpärimisi, kuid kusagil polnud nähtud noort daami ööriietes. Lootuses, et ehk oli ta läinud Londoni tagasi, kõlistas Jimmy Waltoni maija, kuid seal poldud midagi kuulnud.

Jimmy üüris aurupaadi ja sõitis jõge mööda alla. Seal kuulis ta, et Cookhami tammi lähedalt oli üks õngitseja leidnud jõepõhjust tühja paadi. Tammi wahti ei olnud öösel keegi seganud.

"Kui daam oli hädas, oleks ta tingimata tulnud minu juure, härra," ütles waht. "Ma olin hambawalu pärast suurema jao ööst ülewal ja mu ainal põles tuli. Tingimata oleks neiu seda näinud."

Singeliselt ja tehaliselt wäsinult jõudis Jimmy Scotland Yardi, leides seal oma wäsinud ajule uue raske ulesande. Waewalt oli ta saanud lastuda toolile, kui astus sisse inspektor Levh.

"Kus on Bill Dicker?" küsis ta.

"Ma ei tea," wastas Jimmy roidumult. "Ah ja, ta sõitis Northhamptoni Kupie järgi ajama. Wähemal saatis ta mulle käskjalaga sõna."

"Kurat mõtaks Kupiet! Billil oli täna hommikul tähtis nõupidamine, sellest poleks ta mingil tingimisel puudunud. Peale selle oli tal tella wiie ajal tats teist asja ees. Kellega saatis ta teile sõna?"

"Mehega, kes lõi need paberid, Bennettiga, Coleman

teenriga," seletas Jimmy. „Ta ütles, et Dicker oli sõitnud kella poole üheksase sõiduga Northamptonisse.“

„Northamptonisse ei lähe poole üheksa ajal ühtegi sõitu ja keegi ei tea seda paremini kui Dicker ise. See mees juba ei tee naljalt wigu. Kus nähti teda viimati?“

„Colemani majas,“ wastas Jimmy, ärgates äkki nagu jügamast unest.

Ta kargas laua tagant üles, awas sahtli ja pistis enesele revolwri tasku.

„Ma kannan harma sõjariistu,“ ütles ta, „kuid käesolewal juhusel ei jää muud nõu üle. Ujage jalule kõik mehed, keda kätte saate ja piirake kiires korras Colemani maja sisse. Ma lähen wangistama Tod Gaydni, teise nimega Bennetti. Pagan mõtaks, kui mul poleks õigus kinnitada, et Kupie, Gaydn ja Bennett on üks ja sama isik!“

36. peatükk.

Autod ja mootorrattad postasid Portlandi platšile terve salapolitseinikkude armee ja kui ahel oli maja sisse piiranud, koputas Jimmy uksele. Selle awas keeteline teenija.

„Ma arwan, et Bennett on oma toas, härra,“ ütles naine. „Kas kutsun tema?“

„Teil ei maksa end waewata,“ wastas Jimmy, tahtsades teenijat ülesse ruttamast. „Dodake siin. Ma tean ijegi teed tema tuppa.“

Ta jooksis trepist üles, mõttes kolm astet korraga. Bennetti toa uks oli praokšile ja Jimmy lükkas ta revolwri toruga pärani. Tuba oli tühi. Noormees waatas afnašt wälja ja nägi kõhe kui raske oli piirata maja, mille taga awanesid laiad õued Portland Streetile. Ta ei jäänud tuba läbi otjima, waid jooksis trepist alla salafeldri luugi juure. Luugile oli meeretatud raske kast.

„Seda ma kartsin,“ ütles Jimmy, aidates kasti uksest tagasi ülitata.

Järgmisel filmipilgul oli luuk avatud ja noormees lastis põlvili, et näha pimedasse koopasse.

„Siin on keegi,“ ütles ta. „Looge mulle lamp.“

Minus pill kolkunööritud kogule keldri nurgas seletas talle kõik.

„Kats meest tulgu alla!“ hüüdis ta. „Dicker on siin!“

Dicker lamas meelemärkujeta maas, kui nad tõstsid ta üles ja panid sahvri kiivipõrandale. Mehe nägu oli finine. Ta oli lämbumise viimases järgus ja oli ime, et ta oli üldse veel elus.

Sel õhtul kella seitsme ajal, kui Jimmy läks teda hospitalisse vaatama, ei olnud ta ikka veel meelemärkujele tulnud, kuid arstide otsus oli rahuldav. Et ta oli üldse eluga pääsenud, tuli jellest, nagu Bill Dicker ise pärast seletas, et ta oli leidnud peenikese tinatoru, mida kadu oli saanud ülevalt meidi õhku. Nähtavasti oli endine omanik tahtnud seada keldrisse elektri valgustust. Traadid olid jäänud panemata ja nii sai õnnes toru politseinikule elupäästjaks.

Bennetti tuba lähemalt järele uurides leidis Jimmy, et mees oli põgenenud suure rutuga. Oli ta läinud läbi akna, siis oli ta nähtavasti lastunud akna all olevale lattiaiale ja seal oli põgenemine juba kerge asi.

Määrdinud kollasest nahast kindapaar ja mootorratta sõiduluba Bennetti nime peale oli kõik, mis jalapolitseinikud leidsid kurjategija järelt. Jimmy imestas, et ta suutis uuele juhtumisele üldse mõtteid koondada. Sest masinliku kohusetäitmise kõrval tundis ta kogu aeg südamtlõhestavat hirmu.

„Joan on kadunud, Joan on kadunud,“ kordas ta aju. „Mis otsid ja siit, Bennetti toast? Miks istud ja siin ja murrad pead selle kurjategija üle, olgugi, et ta on kolmekordne mõrtsukas, kui Joan kutsus sind?“

Kella kümne ajal lahkus Jimmy murtud, raskest murest muljutud mehena oma ametiruumist. Ta astus parajasti autosse, kui üks jalapolitseinik tuli talle jootles järgi.

„Kapten. Sepping, kümme minutit tagasi on keegi

annud jädetelegrammi. Meie saime selle telegrammi ühest politseijaoskonnast telefoni teel."

Jimmy ruttas walgustatud eesruumi tagasi ja luges paberit, mis mees oli talle pihku pistnud. See oli lühike teade, aga Jimmy oleks rõõmu pärast nutnud, kui luges teda:

"Delge kapten Seppingile Scotland Yardis, et olen elus ja terve. Zoan."

Noormees luges telegrammi ifka jälle uuesti ja raske koorem wajus ta südamele.

"Zoan on elus ja terve," kordas ta ja ütles siis mehele, kes talle oli telegrammi toonud:

"Täna teid, seerjant."

Neiu oli elus, aga kus ja kuidas? Ta ei püüdnudki wastata nende küsimuste peale, kui auto kandis teda kojupoole. Süda hõiskas tal rõõmu pärast ja ta oleks tergel jalal trepist üles jooksnud, poleks mitte roidunud teha teda takistanud jeda tegemast.

Albert pidi olema teda oodanud, sest kui ta jõudis ukse taha ja hakkas otsema wõtit, awas teener ukse.

"Üks daam tahab teiega kokku jaada, just praegu tuli," sõjistas mees.

"Kes see daam on?" küsis Jimmy ärewalt. Ta tundis korraga imelikku lootust.

"Preili Coleman," wastas Albert.

Dora! Noormees oli peaaegu unustanud ta olemasolu ja kurbmängu, mis ümbritses teda.

Neiu istus laua ääres, käed rüpes. Ta tumedad filmad hiilgasid palawikuliselt.

"Zoan on elus ja terve," ütles Jimmy, sulledes enese järel ukse. "Me saime parajasti jädetelegrammi."

Neiu noogutas.

"Sumal tänatud!" sõjistas ta. "Sumal tänatud! Kas teate midagi rohkem?"

Raunid filmad otsejõid noormehe pilku.

"Ma tean, et Bennett on Tod Sandn," ütles Jimmy rahulikult, kuid neiu waade ei ilmutanud vähematki ärewust.

„Olen rõõmus, et teate seda, sest kui te poleks itta meel aimanud, oleks ma teile seda nüüd öelnud. Jah, tema see ongi Tod Gaydn.“

Neiu ei lausunud rohkem, kuni wiimaks küsis:

„Jimmy, kas ma ei wõi ööd siin magada?“

„Siin magada?“ küsis noormees imestusega. „Kulla Dora, mu korteris ei ela ühtegi naisterahwast. Te saate isegi aru, et nii ei lähe.“

„Wõin ma siis istuda ja rääkida teiega?“ küsis neiu meeleheitel. „Kas te ei aima, Jimmy, et Tod luurab mind? Kas otjitate maja läbi?“

Jimmy noogutas.

„Ega leidnud midagi? Muidugi mõtleb Tod nüüd, et ma andsin ta ära. Ma ei wõinud jääda Marlow'sse. Ma ei tea, kuhu minna.“

„Muidugi wõite jääda ka siia,“ ütles Jimmy südamlikult. „Albert, kes on korraarmastaja pois, imestab selle üle küll wäga. Kuid, mis läheb see mulle korda? Minu pärast olgu täna öösel kõik asjad pea peale pööratud!“ ütles Jimmy hoolimatult ja naeratas.

„Sest te olete leidnud oma Joani. Kus ta on?“

„Seda ei tea ma öelda,“ wastas Jimmy ja seletas, kuidas teade oli tulnud.

„Kui huvitaw! Sawford pidi küll asuma James Kohas,“ ütles Dora. „Kindlasti on Joan sel jahklaewal.“

„Jahklaewal? Londoni all pole Themse jõel ühtegi jahklaewa.“

„Kad on sõitnud merele,“ jäi Dora oma arwamise juure. „Sawford jutustas, et see jahklaew, kus teda oli mangis peetud, ajus Londonist kolme tunni tee eemal?“

„Ta ehk jutustas teile sellest rohkem?“ küsis Jimmy kähku.

„Weidi rohkem küll, kui teile. Sellest saadik olen ma mõtelnud, et Sawford pidi olema meid kõiki petnud, sest miks muidu püüdis ta niisuguse kiiruga maalt põgeneda? Tema tapmisest ei kuulnud ma enne, kui mõrjulaatöö oli juba korda saadetud. Ma ei teadnud ka, et ta oli andeksandmatult patustanud.“

Dora kaffestas äffi kõneaine ja kui Jimmy püüdis sealt jattata, kus neiu oli lõpetanud, nägi ta, et see ei tahtnud sellest rääkida.

Jimmy oli äärmiselt väsinud ja asi andis end tema arvates üsna lihtsalt lahendada. Ta tahtis minna ööjeks läheduses asumasse hotelli, kuid neiu polnud sellega nõus.

„Te jätate mu oma teenriga walwama,“ ütles ta, „ise aga lähete magama. Ma istun ülewal ja loen.“

„Kas te kardate, et Tod tuleb siia?“

„Olen selles kindel,“ vastas Dora, „täiesti kindel. Ta peab mind tapma, sest teist pääseteed tal ei jää. Kas te ei näe, Jimmy, et ma olen ainuke elaw tunnistaja Todi vastu? Coleman tahtis teda ära anda, selleks ta läiski teiega ühes Scotland Yardi. Tod aga teadis jeda, jälgis Colemani ja tappis ta uulitsal. Tod tarwitab alati pruugu jumbutajaid.“

„Aga kui parem mina jään walwele ja teie lähete woodisje?“ küsis noormees, kuid Dora ei olnud sellega nõus.

„Ma pole jugugi unine. Kui lähaksin woodisje, jääksin awatud silmil lamama, mõtteid mõlgutama ja kartma. Palun, Jimmy, heitke magama ja uskuge mu juttu. Kas sel majakorral ei ole tuleredelit?“ küsis ta äffi.

Jimmy ei teadnud, kuid Albert Hill.

„Jah, preili, on tuleredel.“

„Kas see redel ei lähe kusagil teie akende juurest läbi?“ päris Dora edasi ja järelewaatus näitas, et üks tuleredel oli üsna Jimmy magamistoa akna lähedal. Aknast ulatas redelit tepiga puudutama.

„Tod tuleb kella kahe paiku,“ ütles neiu rahulikult.

„Ta tegutseb ööjети ikka kahe ajal. Sellepärast teda tei sedki kurjategijad hüüawad „kella kahe aegjeks Todiks.“ Kui ta ei tule kahe ajal, ei tule ta üldse.“

Jimmy tegi ööjeks ettevalmistusi. Kuna neiu ei tahtnud woodist üldse kuuldagi, karraldas ta talle elutoas sohwa magamise jaoks, kuhu neiu heitis täiesti riides pikali. Albert jäi eesruumi uffe ette walwama ja Jimmy

läks oma magamistuppa. Siin liikkas ta woodi selle harilikult kohalt teise seinä ääre.

Reisköösel kustutati tuled, wälja arwatud wäike lamp elutoas. Jimmy heitis küll woodisse, kuid oli kõik aeg ärkweel, sest ta teadis, et neiu hoiatuse taga peitus hädaoht. Kui kell löi kaks, ärkas noormees ehmatades kergest uinakust. Porteris walitses sügaw waikus, mida segas ainult mootorratta murin uulitsal. Ta oli afna eesriided üles tõmbanud, nii et wõis uulitsat takistamatult silmas pidada. Mootorratta laugenem murin wärikses õhus, kuid midagi ei sündinud. Nähtawasti oli neiu hirm põhjendamata. Ta jõudis parajasti sellele otsusele, kui nõrk, peaaegu nägemata wari langes afnale.

Jimmy wõttis padja alt rewolvri ja ajas end istufile. Kust küljest ja misjulgusel wiisil oli kawatjetud kallaletungimine? Pindel oli, et mees ei julgenud afnedeft sisse murda, sest ta teadis, et neiu oli jal ja oli ta elanikke hoiatanud.

Minuti jooksul ei sündinud midagi ja Jimmy hakkas juba arwama, et ta filmad olid teda petnud. Ta tahtis üles tõusta ja afnast wälja waadata, kui midagi rasket wiisati korraga läbi afna põrandale.

Minult sekundi jooksul ei taibanud Jimmy, mis oli sündinud, siis aga surus ta end wastu seinä ja weeretas enesele madratsi ümber. Käis wali plahwatus, mis paiskas ta woodist üles ja wirutas põrandale. Kostus raua tildude sadu wastu seinu ja lage ja lagunes laiali wänge hais. Selle järgi walitses jälle waikus.

37. peatükk.

Üks terasekild oli tunginud läbi woodi ja kriimustanud Jimmy käewarrel nahka, kuid seda ei ärkas noormees alles hiljem. Woodi oli plahwatuse jõu all puruks murdunud ja noormehel oli tegu, et sealt alt wälja pääseda. Kui ta pääses, sirutas ta käe elektrinupu järgi, kuid lamp ei süttinud. Nähtawasti oli plahwatus traadid burustanud. Terwel majakorral oli elektrivalgustus

rikutud, nagu pärast selgus. Jimmy liikkas purunenud ukse lahti ja astus tuppa, kus Dora lamaskohwal.

Tuba oli kottpime, kuni Albert tuli küünalde ja tükudega. Jimmy läks tulega magamistuppa tagasi. Kõik toakraam ja akna klaasid olid purustatud. Waip teket põrandat oli narmasteks kistud ja suitses. Jimmy kustutas selle weega. Pomm oli lõõnud põrandast augu läbi, kuid õnneks ei olnud allolemas toas keegi maganud.

„Kaunis tugeva lõhkejõuga pomm,“ seletas noormees, kui läks hirmunud neiu juure. „Kas teile ka midagi juhtus?“

Wahesein wärises, piltide klaasid olid katti ja lillewaas laualt oli maha pörunud.

„Jah, kohe kui kuulsin, et midagi kuskus, sain aru, et see oli pomm. Mäletan, kuidas sõjaajal üks mees pillas kogemata pommi maha. See oli samajugune tume müts, mida nii kergesti ei unusta.“

„Ta ei tahtnud teid tappa,“ ütles Dora wäriselt, „ta mõtles, et mina olin seal.“

Mit kõlasid tulekahju kellad. Üks elanik, kelle telefonitraadid olid jäänud terveks, oli kõlistanud tuletõrje jama. Majaford ja õu otsiti läbi, aga kurjategija jäi kadunuks.

Rahju, mis pomm oli Jimmy korterile sünnitanud, oli juurem kui noormees esmalt arwas. Elektritraadid olid purustatud, wee- ja gaasitorud murtud. Õnneks põlnud tal waja Dora sealwiibimise üle kellelegi seletust anda, sest tuletõrjujad ja politseinikud olid nii agaralt oma töö kallal, et pidasid seda üsna loonnulikuks. Ja kui keegi nimetas Dorat „proua Seppingiks“, ei hakanud noormees lauset parandama.

Õnneks oli alumisel korral mööblika korter, mille peremees oli wäljamaal ja majapidaja, kellele oli tehtud ülesandeks leida korralik üürnik, pani Jimmyle ette ajutiselt sinna elama asuda.

„Kui meie wana sõber meid homme öösel ei tülita, siis arwan, et leiame siin paariks päewaks rahuliku asu-

paiga," ütles Jimmy Dorale. „Aga, et kindlustada meid niisuguse koleda öö kordumise vastu, astun ma juba tarvilikud sammud.“

Kell oli seitse, kui ta ärkas ja vaatas imestades ringi, leides end taemafiniste woodi eesriiete tagant. Nähtu riidetunult läks ta koridori ja koputas neiu uksele.

„Kas kõik on hüva?“ küsis ta ja saades rahuldava vastuse, läks ta wälja, ilma et oleks oodanud pruukosti.

Bill Dicker oli öö jooksul paranenud, kuid oli itta alles nõrk.

„Kas nabistite poisi kinni, Jimmy?“ oli Dickeril esimene küsimine.

„Ei, ma ei saanud teda kätte, kuid peaaegu oleks ta wõtnud mu elu.“

„See on juba teine asi,“ urises Bill wäsinult. „Jimmy, kui teil on tegemist Sahdniga, siis ärge unustage, et see on metsik olemus, kes ei põrka millegi eest tagasi. Jimmy, enne kui ta kustutab teie eluüünla, peate teie tema tapma. Tal on kolm weretööd seljataga ja ees ootab teda wõllas. Teda wõlla wiia aga pole kerge asi! Parema on astuda tunnistajana kohtu ette, kui et langeda selle wahwa poisi ohwrina.“

„Arst ütles, et rääkimine ja ärritus ei ole teile kasuks, aga jeda ehk wõite siiski weel ütelda, kuidas sattusite sinna rööwlikoopasse.“

„Bennett meelitas mind sinna. Pettis, et oli leidnud keldrisse salasissekäigu ja mina, hull, uskusin ta juttu ning läksin vaatama. Waewalt olin jõudnud alla, kui keldri luuk wiisati kinni.“

„Ja siis korjas Bennett kogu kõik kirjad, mis ta oli jättnud Colemani tuppa ning tõi need Scotland Yardi, et omaford ta mind petta. See mees juba oskab waletada. Nüüd on muu seas ta seletatud, miks Bennett ei kuulnud, kui maija murti sisse ja politseinik hõikas selle järgi all koridoris. Bennett polnud lihtsalt kodus. Ta tuli alles siis, kui politseinik oli maja juba läbi käinud.“

Siin segas arst kõnet ja Jimmy jättis ruttu jumalaga.

Ta läks koju einele, mida ta liül harilikult kunagi

ei teinud. Müüid aga kartis ta Dora pärast, sest Tod Gaydn võis kasutada tema äraviibimist ja tungida maija.

Neiu oli rõõmsas meeleolus. Uni oli toonud märgatava muudatuse, kuigi löögi jäljed ta näolt polnud veel kadunud ja teine silmaalune oli ikka alles sinine.

„Niijugune kiskjal“ ütles Jimmy, kui neiu oli talle seletanud Tod Gaydni ümberkäimist naistega, kes ei tahtnud kuulata ta sõna.

„Mu käsi oleks võinud käia palju halvemini,“ ütles neiu rahulikult. „Ma ei tea, mis oleks küll saanud, oleks ta minusse armunud. See oleks saanud mulle jautuslikuks, sest ma oleks ta tapnud. Kas saite temast midagi kuulda?“

Jimmy raputas pead.

„Te ei kuule temast midagi.“ jättas neiu kindlalt. „Tod pole harilik kurjategija. See on kaval mees, kellel on kõik suurepäraselt etteawatsetud. Tal on tosin peiduurgast, kuhu ta võib pugeada, kui on hädas.“

„Kas teate mõnda neist?“

Neiu mõtles filmapilgu.

„Jah, ma tean mõnda, kuid ärge küsige mult. Ma ei hooli temast, kuid kardan iseenele pärast. Te tabate ta isegi, ilma minu juhendamata. Ma ei taha olla tema tabamise eest vastutav, ehk olgu siis, et —“

„Ega te ometi ei taha, et ta teeb Rex Waltoni miljoniga putket?“ ütles Jimmy.

Tema imestuseks naeris neiu.

„Rex Waltoni miljon ei ole enam Kupie käes,“ ütles ta.

„Kus siis?“ küsis Jimmy.

„Rexi käes,“ oli vastus.

38. peatükk.

Tod Gaydn seisatas Regent Streeti nurgal ja ravis ajalehe. Siis lonkis ta mööda Picadillyt edasi ja astus toredasse restoraani. Kui Dora kirjeldas teda mõnele hea näitlejana, andis ta mehe erafordsetele moonuta nize annetele tarvilikku au. Lehed tõid tema kirjelduse ja pildi. Kuid sedapuhku polnud Gaydn enam „hallikate

meelekohtade, puhtaks aetud nāo ja kandilise lõuna hār-
rasmees. Müüd ehtis wāike mokahabe ta huult, hallib
juuksed meelekohtades olid täiesti kadunud ja paksudest
silmafulmudest olid jaanud õhufesed, mis läksid üle nina
kõffu.

Ta luges enese kirjeldust, muljus lehe kõffu ja wis-
kas laua alla. Siis tellis ta hoolikalt hea lõuna ja lõ-
petanud selle, läks rahulikult wälja ning wõttis tuliue
auto.

„Wiige mind Bond Streetile,“ ütles ta juhile, „ja
ärge peatage enne, kui olen teile õelnud. Teil pole waja
liig ruttu sõita.“

Banal Bond Streetil oli wäraw, mida ta wāga
hästi tundis. Siit pääses mitmetoalise korterisse, mis
asus ühe rätsepaäri kohal. Üks mees toetus hooletult
wärawa lähedal wastu laternaposti ja teine lonkis was-
tasasumal kõnniteel. Gaydni nägu tõmbus pilkawalt
naerule ja ta ei kaskinud autojuhile peatada.

Nii siis, Dora oli ta asukoha ära annud!

Ta ei leidnud end olemat Dora juhtes jugugi pet-
tumud. Kuna tal polnud korda läinud Dorat tappa, et
jäänud tal ju muud üle kui olla Dora äraandmise wastu
ettewalmistatud. Ta ei teadnud aga, et Dora polnud
politseile midagi atwaldanud ja et need olid ijeomal käel
mõned ta peidupaikadest üles leidnud.

Kui auto jõudis Oxford Streetile, kumardus mees
aknaft wälja.

Seal oli keset suurt õue wāike maja, mis eriti hu-
witas Tod Gaydni. Kohale jõudes silmitses ta tiirelt
ringi. Üks mees nõjatas seal rahulikult suitsetades was-
tu wärawat. See oli pika kaswuga ja kandis kõwa-
põhjaga kaabut. Oli näha, et ta ootas kedagi. Beale
tema oli maja lähedal weel kaks teist meest, kes ajasid
ijekeskis juttu. Ei olnud kahtlust, et ta siin olid jala-
politseinikud wäljas. Wigmore Streetil saatis Gaydn
auto ära ja läks tiikk maad jalgji edasi, kuni kadus juurde
üürifajarmusse, kus teadis end olemat täiesti julge.

Ta riietus tiirelt luitunud roheliste kuube ja panee-
pāhe wana mütsi, läks ta alla tõlla-kuuri. Minuse sõidu-
riist siin oli mootorratas, mis oli Gaydni omandus ja

mille peale tal oli ka sõiduluba. Ta lufutas ruttu tõl-
lakuuri ja sõitis wälja Londoni lääneosa sibil. Kujagil
hõikafid teda mees ja naine, kes astufid parajasti juureft
majast wälja, kuid Gaydn sõitis naeratades edafi. Ta
fihutas nüüd jõeäärjet teed mööda Maidenheadi poole.

Ta oli peale lõunat kord juba fiin käinud ja teadis
täpselt aurifu ajupaika. Sellele pääsemiseks oli ta päe-
wal paadi walmis üürinud. Selle laewa mastilt, teadis
ta, oli faadetud fädetelegramm. „Dora!“ luges Gaydn
pilkawalt muigades laewa nime.

Rauge firifu kell lõi faksteift. Laewal ei olnud
mürgata elu ja Tod Gaydn istus kogu aeg kalbal ning
filmifes terawalt laewalage. Käed oljd tal põlmedel koos
ja filmad wälkufid pimedufes nagu kassil. Ta teadis, et
feekord pidi ta kaste õnnestuma.

Tod läks mõned sammud kalbal edafi, astus fiis
paati ja aerutas kuulmatult laewa poole. Paadininaga
tasa wastu laewa puudutades jäi ta sinna wiieks minu-
tiks kuulatades paigale. Ta ei märganud midagi ja ft-
dunud paadi rõnga külge laewa päras, ronis ta wargfi
kõisredelit mööda üles. Siin feifatas ta jälle kuulata-
des ja läks fiis tasa edafi. Rajuti ufje ette jõudes leidis
ta selle olewat feestpoolt riiwis. Ta wõttis taskust noa,
pistis tera ufje wahele ja lüffkas riwi ettemaatlifult
tagafi.

Rajut oli nõrgalt walgustatud. Gaydni kõrwa kuul-
mine oli äärmifelt teraw — jälle feifatas ta ja kuulatas.
Kummitaladadega kingad tegid ta sammud kuulmatuks.
Ta jõudis wäiksefe eesruumi, mille feinad olid roofipuu
laudadega wooderdatud. Elektrilambid olid hõbedaft ja
famuti ka kafe ufje lingid wastasolewas feinas. Ta
pani käe teifele lingile ja ufks awanes. Midagi ei olnud
jegomas waiufst ja mees lüffkas ufje pärani.

Ta leidis end suuremift ruumift, kus oli kaks tore-
dat sohwat, tugitoolid ja laud. Nüüd kuulis ta tafafeid
hääli ja hiilis lähemale. Jah, see oli tema ife neinga!
Gaydn pistis käe westitastu ja tõmbas peaaegu kallis-
tama liigutufega fealt bromningi wälja. Siis awas ta
tasa järgmife ufje. Tema ees awanes fuur faal madala

lae ja siidist eesriietega. Rogu jaali jissejseade oli juurepärases stiilis ja üllatas toredusega.

Dilledega kaetud kamina ees oli sohva, millel istusid mees ja naine, kelle seljad olid jisseitungija poole. Nad rääkisid taha, nii taha, et isegi Sandy terama kõrvaad suutsid kinni püüda ainult üksikud sõnad. Digemale ja ligemale hiilis mees. Naks pah pörandal oleks sumbutanud iga sanamu ka siis, kui mees poleks kannud kummitaldadega kingi.

„See oli muidugi Bennett“, ütles mees. „Wells oli findel, et tundis ära ta hääle, kui wabastas sind mehe käte wahelt, Joan. Kõijimuses on nüüd, kas Bennett aimas, et laew on minu. Parema oleks küll olnud, kui Wells oleks wiinud sind koha kaldale.“

„Ma tunnen end jiiin julgemalt“, ütles Joan ja kuuldes tasta naeru, pööras ta end kähku ümber.

„Soidke käed, kus nad teil on“, käskis Bennett. panes pistoli toru sohwaseljale. „Kui ma ei efi, olete härra Rex Walton?“

Rex Walton ei wastanud.

89. peatükk.

„Kus on teised teie jalkonna mehed?“ küjis Tod Sandy.

„Läffid kaldale,“ wastas Walton lihidalt.

Sandy hirwitas.

„Ma loodan teie kasuks, et nad läffid tühjade kättega, Walton,“ ütles ta. „Aga kui nad on juhtumisi jelle kaasa wõtnud, mille järgi ma tulim, lähete täna öösel jõe põhja magama. Istuge aga edasi.“

Rex ei liigutanud end. Ta nuffer pilk tabas hoolimatult jisseitungijat.

„Näen isegi, et olen olnud liig ettemaatamata,“ urises ta. „Ma oleks pidanud teadma, et teete mulle kilaaskäigu ja dieti ma ka teadsingi. Kus on teie sõbrad?“

„Pörgus,“ wastas Sandy tigea nuigega, mis pani Soani warijema.

„Ma mõtlen nimekt Coleman.“

„Coleman on furnud,” vastas mees külmalt, „ja ma lootsin võivat teile teatada, et ka teie kallike on furnud. Kuid proua Walton on elus. Eks ta ole ju proua Walton, kas pole tõsi?” küsis kurjategija ilmsüütuma tooniga. „Olgu kuidas on, aga ta on elus. Soovin teile õnne. Peaksite olema õnnelik. Tõhhi loota, et temast on teile rohkem kasu kui oli mulle. Juba mängu algusest peale ei ilmutanud ta selle vastu kuigi suurt huvi. Kui saatsin teie esimesele mõrsjale, Edithile, wõi kes ta oli, ähwarduskirja, tahtis ta mängust wälja rabeleda. Kui ma saatsin teile ähwarduskirju ja pulmad olid ju kindlaks määratud, püüdis ta jälle mängust wälja rabeleda. Kogu aeg on ta tõrkunud ja vastu seisnud. Ma kardan, et ta on lihtne, igapäewane tehm, kes ei tunne huwituft ettewõtte enese vastu.” Ta pani pistoli sohwa seljale, wõttis taskust paberossi ja süütas selle. „Annan teile Julia kohta mõned näpunäited, wõi ehk tahate, et nimetan teda Doraks?” ütles ta lõbusalt. „Sgatahes aga peate oma laewa ümber ristima. Te peate jeda tüdrukut ohjas hoidma ja üldse käib mu nõuanne kõigi naiste kohta.” Ta wõttis jälle browningi kätte ja muutis äkki tooni. „Ma janunen,” ütles ta. „Wajan jeda portweini, mis mu teledriist ära wiisite.”

„Saatsin kõik kaldale.”

„Te waletate,” vastas teine. „Kõik on laewal ja teie juhite mind sinna, kuhu olete ta peitnud.”

„Ma ei juhi teid kuhugi,” ütles Rex Walton, nägu wihasst walge.

„Siis lasen ma selle noore naise maha. Sa ärge mõtelge, et hirmutan ainult mõju saawutamiseks. Kas mõistate mind? Kui te keeldute mind weinikastideni wiimast, peab neiu surema. Püüate aga vastu hakata, sirutan teid pikali. Küll leian ilma teie abitaagi, mida otsin. On see teil selge?”

Rex Walton tundis meest ja ta külmawerelist ülesastumist. Tal polnud kahtlust, et see oleks oma ähwarduse ka jedamaid täide saatnud.

„Ma loen kolmeni,” jättas Gahdn, „ja kui te selle järgi ei täida mu nõuet — “

„Ärge maevate end lugemisega,” ütles Rex. „Teil pole minu õe mahalaskmiseft mingit kasu.”

„Bastuofja,” vastas teine ähwardawalt. „Mingil tingimisel ei jäta ma teda siia türa tõstma. Tõuske püsti ja näidake teed! Aga kätku!”

Käeliigutusega neiu, et see järgneks, tõusis Rex üles ja läks aeglaselt jama teed läbi toa, kust kurjategija oli tulnud. Nad läksid läbi kahe eesruumi ja Walton mõttis mõtme taskust ning awas ukse trepi all. Ta firutas kae wälja ja keeras tule põlema. Mees, kes seisis remolwriga kões ta seljataga, nägi esimese ukse taga weel teist ust. Walton awas selle ja nad jõudsid mäikesse laoruumi, kus oli kaks kasti maas. Seda nähes hakkasid Tod Haydni filmad hiilgama.

„Teie weeretate ihe saali,” ütles ta Waltonile ja Joani poole pöördudes: „Teie aga teise.”

„Minu õde ei jõua weeretada nii raskest kasti,” karjus Walton.

„Das ta katjub,” oli lühike wastus. „Näidake talle, kuidas weeretada seda küljelt küljele.”

Sõnalausumata mõttis neiu lastist finni ja liiftas selle kõige jõudu kofku mõttes oma piinaja poole. Kümne-minutilise töö järgi, mis pani neiu lõõtsutama ja higistama, olid kapid saalis.

„Awage esimene,” käskis Haydn. „Ma näen, et teie sõbrad on selle juba lahti murdunud.”

Wairides kergitas Rex kasti laua. Tulid nähtawale õled, kus all lamas nähtawasti pooltofinat pudelit, mis kõik olid õlgmattidesse mässitud.

„Astuge mõned sammud tagasi,” hoiatas Haydn, „ja ärge liigutage end.” Pudelite all oli tinakast, mille kurjategija tõi ettemaatlifult nähtawale. Rogu aeg olid ta filmad oma wangide poole pööratud. Kastis oli kuld- ja paberraha, millega mees hakkas ahnelt suurt kotti täitma. Siis awas ta teise kasti ja tõrdas jama.

„See on kõik, mida wajasin,” ütles ta kofitsiud finni sõitudes. „Müüd aga kardan, et ma ei wõi teid jätta korrutama lugusid metsikust Tod Haydnist.”

Joan mõistis nende sõnade toledat mõtet. Juba

algusest peale ei olnud ta oodanud, et see tüllastäit oleks mõinud teifiti lõppeda. Siiski julgustas ta end saatusele lohkumatult jilma vaatama.

„See tähendab, nagu arvan, et tahate teha väikse lasteharjutuse,“ ütles Rex. Ta hääli oli väga rahulik. „Te misticsti teate, et üks teine liitlane avaldas mulle midagi, mis tuleb teile kahjuks.“

„Misjugune liitlane?“ küsis Gaydn kähku.

„Lawford Collett, kuigi ma ei tea, miks peaksin rahuldama teie uudishimu. Mul on teie vastu küllalt tunnistusi, mis wiivad teid mõlla, Gaydn.“

„Hoidke aga need dokumendid enestele,“ ütles teine muigades. „Ja kõige tõenäolisem on, et lihtsalt luiskate.“

„Luiskan!“ hüüdis Walton. „Kui ei uju, waadake fiia.“

Seal oli väike poleeritud nurgakapp seinas ja ilma kahewahel olemata awas ta selle. Oleks ta awaldanud hirmu, oleks Gaydn asjast aru saanud. „Siin see dokument ongi,“ ütles ta.

Räis klõbin ja jaalis kustusid tuled.

Rõlas pauk. Rex haaras Gaydni ümbert kinni. Kurjategija lastis weel mitu pauku. Neiu lastus põlwili ja roomas kamina poole. Ta kuulis meeste mõitlust ja aimas müdinast, et Rex oli peal. Äärmisel minutil surus Rex põlwega kurjategija käele, millega see hoidis pistolit, ja pigistas ta kõri kofku.

Kuid kurjategijal oli juur jõud. Ta rabeles Rexi käte wahelt wälja. Pistol luffus põrandale. Rusikatega enese ümber pekstes, tabas Gaydn Rexi wastu nägu. Silmapilguks kaotas ta meelemärguse.

Gaydn kasutas jeda aega, et kobada põrandal rewolvri järgi.

Siis ütles Joan midagi ruttu ja pealekäimast. Ta rääkis Brantjuse keeles ja Gaydn polnud keeleteadlane. Kui ta leidis oma pistoli, kostusid rutulised sammud ja üks paukus. Gaydn tuihus seinani, leidis elektrinupu ja jüitas tule. Müüid nägi ta, et jaal oli tühi.

Ta langes wastu uft ja raputas käepidet, kuid üks oli lufus

Walton oli läinud oma kabinetti, et leida sealt kaitseabinõusid.

Kurjategijal polnud aega kaotada. Tugewa hoo-
biga lõi ta ukse sisse ja wistates raske rahakoti õlale,
jooksis ta järgmisel filmapilgul tulnud teed üles laewa-
laele.

Siiski walguse käest ööpimedusse jõudes ei seletanud
ta filmad minuti jooksul ümbrust. Siis aga hakkas ta
asju seletama ja läks kindlal sammul laewapärassse,
kuhu oli jätnud paadi. Ta harutas parajasti ketti lahti,
kui kuulis laewalael rutulisi samme. Pöörates ümber ja
tõstes käed üles, tõmbas ta kaela alt raske tina otjaga
kopi wälja, mida ta kandis sellekohases pikas ja kitsas
rinnatastus. Seda sõjariista tarwitas ta häda filma-
pilkudel.

Nex langes põlwili maha ja revolver kukkus tal
käest. Gahdn oli kahewahel, kas liiua weel teist korda,
siis aga pööras ta end ümber ja astus paati, kuhu lastis
enne ettemaatlikult rahakoti. Järgmisel filmapilgul
aerutas ta juba kaldale poole. Konides kaldale tõukas ta
paadi kaldalt eemale.

Ta roomas puhmastikku ja leidis sealt oma moo-
torratta. Wahetades ruttu pealistuue, pani ta masina
käima ja sõitis siis suure osawusega tihedate puude wa-
helt teele tagasi. Weerand tundi hiljem oli ta ju Lon-
donis ja kella kahe ajal sõitis ta mootorrattaga auto-
kuuri uksest sisse.

„Tubli öösiine töö,“ mõtles ta rahuloluga, kui süütas
tuled põlema ja kummardus saagi järele.

Samal filmapilgul nägi ta uksest meest, kellel oli
lasteriist käes, mis sundis teda käsi üles tõstma.

40. peatükk

„Teie tabamise au ei kuulu mulle,“ ütles Jimmy.
„Knowles nägi teid mootorrattal ja tõi mind siia. Te
käisite jahtlaewal, mis seal sündis? Küsis ta karedalt.

„Küsi laate õigel ajal teada.“ wastas Gahdn käsi
ülemal hoides.

Kui ta käed olid raudu pandud, küsis ta paberosti.

„Sa tiffu sootwite muidugi ka?“ küsis Jimmy pilkavalt. „Kas armate, et ma ei näe, et teie jalgade ees on petrooleumi kast?“

„Sa mõttis kurjategija küljest finni ja lükkas ta õue. Siin oli rohkem mehi väljas, kui Haydn oli warasel hommikutunnil seal kunagi näinud.“

„Siin, inspektor, on kurjategija, teda otsime,“ ütles Jimmy.

Kui ta jõudis Scotland Yardi, tuli Knowles teatega, et Rex Waltonile oli pähe löödud, kuid mitte kar-detawalt ja et neiu oli terve.

Enne lõunat istus Rex Walton jälle oma koduses töötoas ja jutustas kadunud miljoni lugu.

„Umhes kuu aega enne Edithi surma tutvunesin Colemaniga, kelle õige nimi oli Adolf Berncuil. Ta wanemad olid prantslased, kuid poeg kaswas Inglismaal üles ja temast sai rahmuswaheline kelm, millest aga mul polnud aimugi. Peale Edithi surma õppisin Colemani rohkem tundma ja ta kutsus mind oma maija külaskäigule, kus nägin Dorat ja hakkasin teda armastama. Siiski arwan ma nüüd, et see polnud õige armastus, sest praegu ei tunne ma tema wastu midagi muud peale kaastundmuse ja — tänulikkuse. Ta pani Joani eest elu kaalule. Peale selle ei awaldanud ta hulgal ajal rööwbandele mu imelikku kadumise põhjust.“

Ma olin küll kuulnud Kupie tegutsemisest, aga ei teadnud sellest enesele hädaohtu kartta. Mul polnud aimugi, et rööwjalik oli ohtustanud mult Dora ilu läbi wiimase kui penni rööwida.

Rõigist ähwarduskirjadest, mis handelt sain, rääkisin Colemanile. Tema see oligi, kes hirmutas mind, jutustades mulle Kupie tegudest pööraseid lugusid.

Coleman oli Haydni tööriist. Nende plaan seisis selles, et ma oleks oma raha pangast wälja wõtnud ja annud Colemanile kätte hoiule. Ta jutustas mulle walitjuse salajastest korraldustest juhtumiseks, kui oleks tulnud rewolutsioon. Näks isegi nii kaugele, et awaldas, kuidas mõned suurpangad hoidwat tagawarajumme salajastes peidukohtades, enamalt jaolt eramajade keldrites.

Te imestate, kuidas ma võtsin olla nii pöörane ja jeda kõike uskuda. Kuid need, kes on olnud niisuguste kurjategijate küüsis, teavad, et mitte hirmulood ise pole lõbulifud abinõud, millega nad kohutavad omi ohvreid, vaid see õhkkond, mille nad loovad ja mis võimaldab neil anda kõige mõjuvamaid lööke.

Näesoleval juhtumisel oli kurjategija mees, kes elas Londoni paremas keikohas, suures ja hästi sisseseatud majas, mees, kes oli riigiametnik ja niipalju kui teadsin, oli jeda olnud kogu eluaia. Kõigele lisaks kujutle Dora võlvumust ja ilu, mis pimestas iga kaine mõtlemisvõime.

„Ma usun aga kindlasti, et Dora oli selles asjas täiesti aus ja ei soovinud mulle kurja, kuid ta ei saanud parata. Ta püüdis mind alati umbkaudu hoiatada, niipalju kui juutis. Vandet paljastada aga ta ei võinud, sest siis oleks tapetud meid mõlemaid.“

Ma võtsin raha pangast välja. Coleman pidi mahutama miljoni rahaministeeriumi keldritesse ja andis mulle selle vastu kviitungi, mis kandis rahaministeeriumi templit.“

Raha oli ära saadetud, kuid ähwarduskirjadel ei tulnud lõppu. Siis otsustasin ma end enne kindlaksmääratud päeva Doraga jalaja laulatada lasta, sest teifiti kartsin teda kaotada.

Kui läksin sel õnnetul päeval Portlandi platsile, viisin oma mõrsjale kaasa väikse pulmaringi. Mõtlesin jeda jalaja ta reisirõivadesse peita, et ta leiaks selle pulmareiil. Kindlaks määratud tunnil läksin ma üles oma tuppa, võtsin ringi ja panin ta Dora korni. Seda tehes puudutasid mu sõrmed üht lahtist kirja, mis kandis minu aadressi. Silmapilgu olin kahewahel, kas lugeda või mitte. Kuid uudishinnu võttis võinust.

Seal seisis:

„Te olete Doraga abiellunud ja saatnud oma raha Colemaniga ministeeriumi hoiule. Siiski omandame meie täna öösel teie miljoni.“

Kirjaümbriku külge oli kinnitatud järgmisefiiluline paberileht:

„Dora, pange see kiri täna õhtul Waltoni padjale. Me tuleme teile autoga järgi. Te sõidate kohe Budapesti, kuni asi on möödunud. Meie walwame Waltonit. Kui ta tõstab kära, teeme mehega lõpuarwed.“

Lüff aega möödus enne, kui taipasin, et mu raha oli üle löödud. Mu esimene mõte oli minna söömatuspapa tagasi ja paljastada see rööwbande. Kuid missugused tõendused olid mul? Mul tuli meele Colemanilt saadud kiri, mille olin peitnud oma kirjutuslaua sahtlisse. Kuid ühtlasi sain aru, et see rööwbande ei pörka millegi eest tagasi, kui asi puutub minu raha omandamisesse. Ma läksin treppidest alla ja tehes filmapilke tuju järele, kadusin tagaukse kaudu õue, kust pääsin kellegist tähelepanematult uulitsale. Sga sammuga selgus mulle mu seisukorra hädaohtlikkus ikka enam. Olin kawatšenud Dora oma laemal pulmareisile wiia ja ostanud selleks kellegi teadmata toreda jahtlaewa. Tuli põgeneda laemale.

„Wells oli mu autojuht ja laemal peamasinist. Kui jutustasin talle rööwbandest, kelle ohwriks ma olin langenud, oli ta kohe nõus ühes minuga kaduma. Siis aga tuli mul meele, et Joan on minu pärast mures ja ma püüdsin talle telefoneerida, kuid asjata. Wiimaks soovitas Wells sulle kõlistada. Zärgmisel hommikul lugemin lehest, et kiri kirjutuslaua sahtlisse ikkagi häminenud, ühes teiste paberitega tuhaks põlenud. Püüdsin öösel tungida Portlandi platsil maija —“

„Siis olid ja see jissjemurdja, kes käis Dora magamistoas?“

Rey noogutas.

„Jah, mina olin esimene ja Nippy Knowles teine. Minu oleks nad peaaegu finni nabinud, Nippy aga wiis oma asja hästi läbi.“

„Mga miš ei pööranud te politsei poole, härra Walton?“ küsis paranenud Dicker, kes oli kogu aeg juure hüwiga pealt kuulanud.

„Mis oleks suutnud teha politsei? Ja kes oleks uskunud nii pöörast lugu? Ametnikud oleks lihtsalt pead raputanud ja pidanud mu jutustust luulelennuks. Püüdsin pääleda sinu juure, Jimmy, samuti Joani juure, kui

aga nägin, et kurjategijad wälwasid maja, loobusin mõttest. Mul ei jäänud muud üle kui tegutseda omal käel. Siis tuli mul Rippp meelega ja ma kutsusin ta enesele appi. Knowles wälis wälja paraja aja, kus Bennett oli wäljas ja Coleman hotellis ning murdis õõjel maija, sest mu raha ei wõinud olla mujal kui majas."

"Kust aga teadsid sa, et raha oli weinifastides?"

Rey Walton naeratas.

"Dora oli mulle kindel rääkinud sellest keldrist ja nii olin ma siis kindel, et seal pidi olema mu raha."

*

Dora istus Jimmy Seppingi uues korteris, raamat rüpes ja filmitjes sügawates mõtetes laewaliikumist jões. Ta kuulis ust käimat, kuid ei pööranud end ümber.

"Mul pole midagi maja, Albert," ütles ta.

"Ma pole Albert," oli wastus ja neiu tõusis wärijedes ja kahwatanud palgel püsti.

Rey Walton ligines talle aeglaselt. Wiimaks leidis ta sõnu:

"Sepping ütles, et ta ei saa nüüd, kus Gaydn surunud, sind asjast wälja jätta."

"Surnud?"

Noormees noogutas.

"Ta on õõjel end oma kongsis tapnud," wastas ta.

Neiu rahutud filmad liikusid närwiliselt. Ta watas noormehele kurwalt otja.

"Siis wõin ma minna," ütles ta. "Sul tuleb lasta end minuist lahutada," lihas ta wäheke waitimise järgi iuure. "Me oleme ju seaduslikult laulatatud, eks?"

Rey noogutas jällegi.

"Jimmy ei saa siis mind sest asjast wälja jätta?" Dora naeratas kurwalt. "Mul on väga kahju, Rey."

"Kellest jul on kahju?"

"Sinust," wastas Dora, "ja minuist enesest ka. Mul on kahju, et tegin sulle niipalju walu ja aitasin saata hufatusse naise, keda sa nii väga armastasid. Kas suudad mulle endeks anda?"

Dora sirutas käe ja Rex jurus teda.

„Te ei saa mind muudu asjast wälja jätta, kui pean põgenema.“

„Kuhu tahad ja minna?“

Dora raputas pead.

„Ma ei tea — Wiini, Rooma. Mul on weidi auusa tööga teenitud raha, kuigi ja ehk ei usu seda.“

Järgnes pikk waiatus ja siis tallestas jelle Rex.

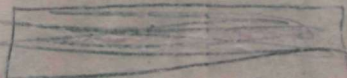
„Küllap' see ehk ongi kõige parem wäljapääs,“ ütles ta. „Kuid sa pead andma mulle oma aadressi ja kui kohtulikud uurimised on lõpetatud, sõidan ma sulle äärele. Me algame siis elu sealt uuesti, kuhu ta jätsime — abi-elu registreerimise büroos.“

Dora süles silmad ja küsis wärisewail huulil:

„On see su tõsine mõte?“

Rex Walton wöttis ta käte wahel ja juudles teda.

10. - Radummet
dilegion

5126

4117

0820

40

190

156

195

222

856

169

924

Ar Wallace

